

СТИВ МАРТИНИ АДВОКАТЪТ

Част 5 от „Пол Мадриани“

Превод от английски: Любомир Николов, 2000

chitanka.info

На Лию

1

Мога да проследя началото съвсем точно до една от онези капризни августовски седмици, когато термометърът за десети пореден ден скачаше над трийсет и осем градуса. Дори влажността бе висока, нещо необичайно за столицата на щата Калифорния. Климатикът в колата беше сдал багажа, а в шест и петнайсет на магистралата имаше задръстване заради някакво преобърнато ремарке, натоварено с домати за фабриката на Кембъл. Нямахме да успеем да взема навреме Сара от дома на гледачката.

Дори и при тези обстоятелства постъпката ми бе необмислена. Десет минути след като се прибрах, аз позвъних на един познат агент по недвижими имоти и зададох съдбовния въпрос: *Колко мога да взема за къщата? Ще дойдеш ли да направиш оценка?* Пазарът на недвижими имоти тъкмо започваше да се затопля в тон с времето, тъй че в това отношение бях избрал подходящ момент.

Сара беше във ваканция — онзи неудобен интервал между пети и шести клас — и не личеше да чака с нетърпение новата учебна година. Най-добрите й приятелки, близначки на нейната възраст, бяха в южната част на щата. С майка им се познавахме от един юридически семинар преди около три години, на който и двамата изнесохме лекции.

Сюзан Маккей и дъщерите й живееха в Сан Диего. Често се срещахме при ежемесечните ми пътувания до Сан Диего или пък на половината път — в Моро Бей. По някаква неразбираема за възрастните причина децата ни се сдружиха още от първата среща. В Сан Диего времето бе прохладно и ветровито. А освен това там се таеше надеждата за семеен живот, който липсваше и на двама ни от четири години.

В началото на юли бяхме предприели двуседмично пътешествие, като се задържахме в Енсенада, южно от границата. Опиянявах се от соления аромат на въздуха и слънчевите проблясъци по вълните край Коронадо. Късно следобед двамата със Сюзан седяхме на плажа, а

момичетата се плискаха във водата. Тихият океан изглеждаше като безкраен, леко потръпващ басейн, пълен с живак.

След тия кратки четиринайсет дни се сбогувахме и седнахме в моята кола. Още щом погледнах дъщеря си, разбрах мислите ѝ. *Защо се връщаме в тоя град? Какво може да ни предложи?*

Трябваше ѝ почти час пътуване, за да изрече на глас тия мисля, и когато го направи, аз бях подготвен с цялата хладна, зряла логика на един баща.

Имам работа там. Трябва да се върна

Но и тук можеш да си намериш работа.

Адвокатската практика се изгражда с години. Не е толкова лесно.

Веднъж си започнал от нулата. Можеш да го повториш. Освен това сега имаме пари. Сам го каза.

Тук нямаше какво да възразя. Преди осем месеца бях направил големия удар — смъртен случай, който развълнува съдебните заседатели. Дватамата с Хари Хайндс извоювахме присъда и ударихме джакпота. Изръсихме застрахователната компания с осем милиона долара. Така става, когато всичко е ясно, а обвиняемият упорства. Вдовицата с две деца бе финансово осигурена, а за нас с Хари остана апетитна сума дори и след данъците.

И все пак изглеждаше рисковано да зарежа практиката си.

Разбирам. Чувстваш се самотна, казах аз на Сара.

Наистина съм самотна, отвърна тя.

При тия думи аз се озърнах към дъщеря си, която седеше вдясно от мен, гледаше ме с плахи очи на сърничка изпод дългата кестенява коса и чакаше смислен отговор. Не разполагах с такъв.

Когато жена ми Ники почина, в живота ни остана празнота, която така и не успях да запълня. Докато карах обратно към дома ни, въпросът продължаваше да ме мъчи: *Какво може да ни предложи?*

Злобните политически схватки и непоносимите летни жеги в столичния град криеха твърде малко развлечения и твърде много болезнени спомени. Например годината, когато Ники се разболя — и досега не можех да я забравя. В къщата имаше кътчета, където още зървах лицето ѝ. Някогашните приятелски семейства вече нямаха нищо общо с един вдовец на средна възраст. А сега дъщеря ми искаше да оставим всичко това зад гърба си.

Сутринта в понеделник от последната седмица на август аз поканих Хари в кабинета си. Някога Хари Хайндс беше един от най-видните адвокати в града, водеше почти всички дела, за които се пише по първите страници. Преди петнайсет години загуби едно и клиентът му бе умъртвен в газовата камера на щатския затвор. Оттогава се промени. Когато започнах практика в сградата, където беше кабинетът на Хари, той защитаваше пияни шофьори, а след работно време ги утешаваше по баровете.

Взех го при мен уж за малко — трябваше ми помощ в делото за убийството на Талая Потър — и повече не се разделихме. Хари е специалист по разчистването на планините от документи, които създава всеки процес. Умът му щрака като стоманен капан, а ровенето из документите нарича „търсене на цветя под камара фъшкии“. Не съм срещал друг като него, който да мрази неуспеха повече от мен.

Сърце не ми даваше да му кажа, че напускам града, затова представих цялата работа като откриване на нов клон.

Той ме изненада. Попита само къде.

Когато отговорих, очите му светнаха. Изглежда, Хари беше навит да се премести. Нова практика на ново място, топли океански вълни, някой и друг коктейл, може би нов голям удар в някое гражданско дело — и после постепенно оттегляне към зелените пенсионерски пасища. В този момент Хари си представяше как пие пиня колада и гледа яхтите от верандата на „Дел Коронадо“. Богато въображение имаше.

Намерихме сътрудник, който да крепи положението в столицата. Все още не бяхме готови да изгорим мостовете. Щяхме да се редуваме за посещения в кантората, да крепим по един крак в двата свята, докато усетим, че можем да скочим на юг веднъж завинаги.

През тези месеци Сюзан изигра решаваща роля като втора майка на Сара. Можех да оставям дъщеря си при нея по цяла седмица. Когато по време на седмичните командировки се обаждах в дома на Сюзан, беше трудно да повикат Сара дори до телефона. А дойдеше ли, в гласа ѝ звучеше смях и онова особено нетърпение, което подсказва, че си прекъснал нещо забавно. За пръв път през тези пет години след смъртта на Сара дъщеря ми беше безгрижно дете. Дори когато в края на зимата крадци обраха дома на Сюзан, аз бях твърдо уверен в способността ѝ да се погрижи за дъщеря ми.

Сюзан е седем години по-млада от мен, разведена тъмнокоса красавица. Има невинно детско лице и изящни черти, зад които се крие ум на боец.

От осем години Сюзан ръководеше Службата за закрила на децата в Сан Диего — организация, която разследва сигналите за насилие над деца и дава препоръки на прокурора и съдилищата относно съдебната отговорност и родителските права. Не бих нарекъл това нейна професия, както не бих сравнил кръстоносните походи с увеселително пътешествие. Тя върши работата си с фанатична страст. Децата са нейният живот. Завършила е специалност развитие на детето в ранна възраст, чийто боен вик гласи: спасете децата.

Срещаме се от две години, макар че дори и сега, в Сан Диего, не живеем заедно. Прехвърлих се на юг, за да бъда с нея, но след кратък спор решихме да не се събираме. Поне засега.

Когато пристигнах на юг, някакъв неписан закон на личната независимост повели да живеем в отделни къщи. Изглежда, че прекарваме заедно все повече време; разбира се, когато не съм на път обратно към големия град.

Този гордиев възел ще бъде разсечен веднага щом двамата с Хари си осигурим достатъчна клиентела на юг и именно затова днес подновявам едно старо познанство.

Джона и Мери Хейл седят пред бюрото ми. Остарял е, откакто се видяхме за последен път. Мери си е все същата. Има нова прическа, но иначе десетте години не са я променили особено. Беше още преди смъртта на Бен и делото за убийството на Талая. Много вода е изтекла...

Джона бе един от първите ми клиенти, след като напуснах прокуратурата, където направих първите си стъпки в професията. Фирмата го отпрати по коридора към новака от стаичката в дъното.

По онова време Джона беше обикновен трудов човек, надхвърлил петдесет — женен и с дъщеря в последния клас на гимназията. Готвеше се за принудителна пенсия. Работеше в железопътното депо накрая на града, което едва креташе. След дълги години работа с тежки машинни части върху голия бетон Джона страдеше от хронични болки в гръбнака и коленете, което го правеше мишена номер едно за съкращение. Дори и днес ходи с бастун, макар

че сегашният е далеч по-изящен от някогашната простичка извита тояга.

— Годинките съвсем ми съсипаха краката — казва той и се размърдва на стола, търсейки що-годе удобна поза.

— Но усмивката ти е все същата — отговарям аз.

— Само защото срещам стар приятел. Дано да можеш да ми помогнеш.

Джона има приятната външност на стария Хемингуей, с бръчици точно където трябва. Въпреки недъга си не е напълнял. Буйна бяла коса обрамчва загорялото му лице. Брадата е късо подкастрирана, очите сиви и дълбоко хлътнали. Изглежда грубоват, но е облечен добре, с кашмирено спортно сако, тъмна плетена жилетка и светли памучни панталони. На китката му лъщи ролекс колкото стрида, какъвто не би могъл да си позволи преди години.

Запознавам го с Хари.

— Много съм слушал за вас — казва Хари.

Джона се усмихва мълчаливо. Вече е свикнал с това — хората идват, тупат го по рамото и гледат някак да се сближат.

— Така става, щом ти излезе късметът — казва той на Хари. — Всички си въобразяват, че имаш нещо общо с това.

— Все пак сте си купили билета — отвръща Хари.

— Да. И понякога съжалявам, че го направи — обажда се Мери.

— Парите могат да бъдат проклетие — казва Джона. Усеца се, че говори сериозно.

Преди време Джона спечели най-големия джакпот в историята на лотарията — осемдесет и седем милиона долара. Купи билета пет години след като спечелих делото и му осигурих от железниците двайсет и шест хиляди долара годишно обезщетение плюс доживотна медицинска осигуровка.

— Не повярвах на очите си, като видях името ти в телефонния указател. Казах на Мери, че ако не си ти, трябва да е твой син. Така де, колко души могат да се наричат Пол Мадриани? Особено пък адвокати.

— Уникален е — казва Хари. — След него са строшили калъпа.

— Е, с какво можем да ти услужим? — питам аз.

— Става дума за дъщеря ни — казва Джона. — Ти май не си се срещал с Джесика.

— И аз така мисля.

— Отидох в полицията. Но там казват, че случаят не е криминален. Представяш ли си? Тя ми отвлече внучката, а в полицията разправят, че случаят не бил криминален. Не можели да се месят.

— Значи отвлечане? — питам аз.

— Не знам как да го нарека другояче. Вече три седмици, кажи-речи, цял месец, търча насам-натам като пиле без глава. Ходя в полицията. Срещам се с адвоката.

— И друг адвокат ли имаш?

— Да, но нищо не може да направи. Изглежда, че всички са безсилни.

— Успокой се. Разкажи ми какво е станало.

— Внучката ми Аманда е на осем години. Живееше с мен и Мери почти откакто се е родила.

— Искаш да кажеш, че е дете на дъщеря ти?

— Джесика я роди, ако това питаш — казва той. — Но не бих я нарекъл добра майка. Има проблеми с наркотиците. Редовно попада в затвора. — Той млъква за миг и поглежда Хари, после мен. — Факт е, че лежа две години в женското изправително заведение в Корона. Това не е федерален, а щатски затвор.

Хари вдига въпросително вежди, но преди да проговори, Джона обяснява:

— За наркотици. Хванаха я да пренася кокаин през границата за някакъв тип от Мексико. Един господ знае как се събира с тия хора. Платихме на адвокат. Той склучи споразумение с прокурора да я настанят в щатски затвор вместо във федерален — уж за да бъде поблизо до Аманда. Всъщност никога не е проявявала интерес към Манди. Така я наричаме ние с Мери.

Той бърка във вътрешния си джоб и вади кожено калъфче. Прилича на кутия за скъпи писалки. Когато го отваря, виждам вътре пури.

— Ще разрешиш ли?

Мери го стрелва с неодобрителен поглед.

Обикновено в моя кабинет не се пуши, но този път правя изключение. Той предлага и на нас. Аз отказвам, Хари приема.

— Докторът казва, че не бива да пуша. Единственият ми порок освен лодката и риболова. Ти излизаш ли някога? — Пита Джона. —

На спортен риболов?

Поклащам глава. Джона говори каквото му хрумне, мъчи се да избегне болезнения въпрос.

— Трябва някой път да опиташ. Успокоява душата. Ще те изведе с „Аманда“. — За миг думата засяда на гърлото му. — Нарекох я на внучката си. Тя много обичаше да плаваме заедно.

— Стига с тая лодка — казва Мери. — Дъщеря ни искаше пари. Непрекъснато. Онзи билет беше същинско проклятие. Без него тя щеше да остави Аманда намира. Щеше да ни зарече и да живее както намери за добре. Но при толкова много пари... Все едно, че откри нов наркотик.

— Когато излезе на свобода, тя дойде да ми иска пари — намесва се Джона. — Канела се да започне бизнес. Нищо не ѝ дадох. Знаех, че парите ще идат във вените или носа ѝ под вид на наркотици. Или пък в джоба на някой от ония нехранимайковци, с които обикновено се влачи. По отношение на мъжете дъщеря ми не проявява твърде добър вкус. Привлекателна е и точно това я съсипа.

Той измъква портфейла от вътрешния си джоб и вади снимка. Подава ми я през бюрото.

— Беше се подстригала като кинозвездата Мег Райън. Всички ѝ казваха, че прилича на нея.

Поглеждам снимката. Да, не са лъгали. Джесика е руса, симпатична и сексапилна. Къса прическа. Най-приятна е усмивката, съвсем като на примерна гимназистка. Джинсите ѝ прилепват плътно по тялото, а късата плажна блузка не крие почти нищо. Приведен над нея, изотзад я прегръща някакъв едър тип с кожен елек на голо. На едната му ръка виждам татуировка и макар че снимката не е чак толкова ясна, струва ми се, че забелязвам следи от игла под лакътя.

— Вечно ѝ се лепяха разни неудачници — казва Джона. — С татуировки по задниците. Нехранимайковци, дето цял живот знаят само да яхат мотоциклети. Нали се сещаш...

Той ме поглежда през синкавия дим и пуска ново облаче.

— Това е Манди.

Джона ми подава нова снимка. Манди е в ученическа униформа. Косата ѝ е пристегната на опашка, само няколко непокорни къдрици висят отстриани.

— Сега косата ѝ е малко по-дълга — казва Мери. — Поне така си мисля. Ако не са я подстригали.

— Полицаите казаха, че понякога правят така — добавя Джона. — И ги обличали като момчета. Тъй че снимките във вестниците или по кутиите с мляко да не помогнат.

Хари оглежда изпитателно снимката на Джесика.

— На колко години е?

— На двайсет и осем. Ако доживее до трийсет, ще е истинско чудо. Затова трябва да си върнем Манди. Майка ѝ всяка нощ спи с различен мъж. Някои са направо ужасни.

— А бащата на момичето? — питам аз.

— Колкото знаеш ти, толкова знам и аз — каза Джона. — Никой не се е обаждал, а Джесика си трае.

— Чии са родителските права?

— Получихме ги временно, когато Джес влезе в затвора. Сега са постоянни. Не че има полза от тях, по дяволите. Джесика се интересува от Манди едва след като взехме печалбата. Искаше пари след затвора и ме притискаше чрез детето. Ако не съм плащал, щяла да си я вземе веднага щом излезе. Предложих да ѝ купя къща. Не на нейно име, естествено. Не бях чак толкова глупав. При първа възможност щеше да я продаде и да избяга с парите. Но все пак предложих да ѝ намеря хубава къща в нашия квартал. Да я издържам. Тя обаче не пожела и да чуе. „Не ви искам ни меда, ни жилото“, тъй каза.

— И тогава подадохте молба за отнемане на родителските права? — обажда се Хари.

— Точно така. Отидохме в съда. По това време вече имахме доста писма от Джесика. Тя не беше особено умна. В писмата заплашваше да си вземе детето, ако не платим. Това не я представи в добра светлина пред съда. Макар че имаше законното право да вземе Аманда, съдията разбра какво става. Манди беше като вещ в заложна къща. За да я остави при нас, майка ѝ щеше да вземе пари, а като ги изхарчи, да дойде за още.

— Джесика вече не е в затвора, така ли? — пита Хари.

— Излезе преди шест месеца — казва Джона. — На двайсет и трети октомври. Помня точната дата, защото дойде у нас. Беше различна. Изглеждаше променена.

— Да, затворът променя хората — казвам аз.

— Не, не беше това. Всъщност изглеждаше някак по-чиста, по-прилична, отколкото я бях виждал години наред.

— Животът зад решетките ѝ се е отразил добре — казва Хари.

— Мисля, че я е приучил на дисциплина — казва Джона. — На целенасоченост. Само че с погрешно избрана цел. Беше прилично облечена. Нищо особено — пуловер и панталони. Носеше очила с телени рамки, които ѝ придаваха едва ли не интелектуален вид. Поиска да види Манди. Какво можем да направим?

— Позволихте ли ѝ?

— Да, в нашия хол. Манди бе виждала майка си толкова рядко, че не знаех как ще реагира. Когато Джесика влезе, детето просто се сви като спукан балон. — Джона въздъхва. — През онзи ден в хола имах чувството, че някой изтръгва сърцето ми от гърдите. После Манди няколко дни се оплаква, че я боли коремчето, и всичко беше заради напрежението от срещата с майка ѝ, заради факта, че се е върнала в нейния живот. Ние с Мери си мислехме, че ще е добре да прекарат известно време заедно, да се опознаят. Но Джесика пак подхвана старата песен. Започна да манипулира Манди. Поиска да я отведе у дома си. Като че изобщо имаше дом.

— Сигурно в някой пансион — казва Хари. — Обикновено така правят, когато излязат на свобода.

— Ние отказахме. В никакъв случай нямаше да го разрешим. Джесика ме погледна право в очите. Каза, че и земята да се продъни, пак ще си вземе детето. Че нямам право да ѝ го отнемам. И това, след като го бе изоставила за цели осем години. Каза, че ще се бори с мен. Ако трябва — в съда. А ако се наложи, и извън него.

— Така ли? — питам аз.

— Отиде в съда. Получи разрешение за свиждания. И тогава започнаха неприятностите.

— Какви неприятности? — обажда се Хари.

— Разрешиха ѝ да взима Манди през почивните дни. Два пъти месечно. Взимаше я от петък вечер до неделя следобед. През първия месец всичко вървеше нормално. После, една неделя в началото на декември, пристигна чак късно вечерта. Почти в полунощ. Всеки път идваше малко по-късно от предния. Сякаш проверяваше как ще реагирам.

— Защо не се обърнахте пак към съда?

— Защото адвокатът ми каза, че ако не разполагаме с нещо сериозно, някакво тежко нарушение на условията за свиждане, съдът само щял да я предупреди. И това щяло да усложни положението.

Логичен съвет.

— И накрая, преди три седмици, тя изобщо не върна детето. Побъркахме се. Позвъних на номера, където трябваше да живее Джесика. Казаха ни, че се изнесла. Не знаели къде. Обадохме се в полицията. Оттам отговориха, че нищо не можели да направят, ако нямаме доказателства за престъпление. Казахме им, че имаме съдебно решение за родителските права. Препоръчаха ни да подадем при съдията жалба за нарушение на условията за свиждане.

— Но тя се върна, нали? — казва Хари.

Джона кимва.

— Към десет сутринта в понеделник Манди влиза, а подир нея върви Джесика, сякаш нищо не се е случило. И не бяха сами.

— Някой от приятелите на Джесика? — пита Хари.

Джона поклаща глава.

— Жена.

— Каква жена? — питам аз.

Джона вади от джоба си визитна картичка и ми я подава. Върху нея е изписано с тлъст курсив:

Форум за защита на жените

А отдолу с още по-едри букви се мъдри името:

ЗОЛАНДА СУЕЙД — 30

Директор

— Нахвърля се върху мен, без дори да поздрави — продължава Джона. — Тая, другата жена. Казва, че знаела всичко за мен. Според нея съм си въобразявал, че като имам куп пари от лотарията, мога да правя каквото ми скимне и да крада детето на дъщеря си. Отговарям ѝ,

че имам съдебно решение. Тя заявява, че пет пари не дава за него. Че съдилищата са създадени от мъжете и за мъжете, че не признава техните решения и че ако си знам интереса, просто ще върна Манди на майка ѝ. Тук вече ми идва да претрепя тая пачавра. — Джона се озърта към Хари. — Да ме прощавате за израза. Но наистина бях готов да я убия. Казах ѝ да се пръждосва. Тя се запъва. Щели да си идат, когато приключат с мен. Накрая ѝ рекох, че ще повикам ченгетата, а Мери тръгна към телефона. Точно тогава онази Золанда... — Джона изрича името като цветиста псувня. — Та точно тогава ѝ хрумна, че е време да се оттегли. Но не преди да ми каже, че имам избор. Или да предам Манди доброволно, или да я загубим. *Така или иначе, каза, Джесика ще си получи детето.*

— Тръгна ли си?

— Да. Тръгнаха си и двете с Джесика. Аз вече се тресях като лист. Ако това нещо ми беше подръка — той повдига бастуна, — сигурно щях да я ударя. Да ѝ размажа черепа като гнил орех. За щастие тогава не ми беше подръка. Аманда плачеше. Стоеше при нас и беше чула целия разговор. Тя не обича препирните и караниците. Не знае как да се справи. Заболява я корем. А пък аз се надвиквах с някаква непозната, която заплашваше да я вземе. Първата ми работа беше да позвъня на адвоката. Да знаеш, Пол, онзи тип и на малкия пръст не може да ти стъпи. Както и да е, разправям му какво става и споменавам името на онази Золанда, а той пита къде е внучката ми. Отговарям, че стои точно до мен. Той нищо не казва, но го чувам по телефона как въздиша от облекчение като човек, който току-що се е събудил облян в пот след ужасен кошмар. Попитах го коя е тази жена, да не е жив дявол? *Може и да не е, отговаря той, но що се отнася до теб, може да превърне живота ти в ад.* После каза, че трябва спешно да се обърнем към съда, още преди края на седмицата. Каквото и да се случи, да не давам Аманда на дъщеря си. Дори ако се яви шерифът със съдебно решение, точно тъй каза. Просто да го баламосвам, докато измъкнем Аманда от къщата. Ние вече здравата се разтревожихме. Мери изпадна в паника. Можеш да си представиш.

— Мога — съгласявам се аз.

— Чувал ли си за тая жена? — пита той.

Поклащам глава.

— Не, но аз съм нов по тия места.

— Доколкото разбрах, тя е известна и извън Сан Диего казва Джона. — Вдигала шум в национален мащаб.

— Не съм я срещал. Но и не работя в областта на семейното право.

— Приказките на адвокатата излязоха... как му се викаше?

Джона търси думата, но не може да се сети.

— Пророчески? — подсказва Хари.

Джона подпира ръка върху бастуна и щраква с пръсти.

— Точно така. Бяхме взели всички предпазни мерки. Водехме Манди с кола на училище и пак така я прибирахме. Никъде не ходехме пеш. Заръчахме на учителите да я пускат извън училището единствено с мен или Мери. Само едно не съобразихме — че ще стане в собствения ни дом. Преди четири дни имах час при лекаря. Мери ме откара дотам.

— Ами Аманда? — пита Хари.

— Извикахме едно момиче на двайсет и една-две да я гледа. Много пъти ни е помагала. Казах си: какво толкова може да стане? Съдебното заседание беше насрочено за петък. Адвокатът твърдеше, че има добри шансове да променим условията за свиждане и всичко да става само у нас, в наше присъствие. Но дъщеря ми сигурно е дебнела отвън. Десет минути след като потегляме, тя изниква на входа. Сама е и иска да види Манди. Гледачката отговаря, че има най-строги указания да не пуска никого. Дъщеря ми обаче е надарена комедиантка. Казва на черното бяло, усмихва ти се срамежливо и в деветдесет процента от случаите приемаш всичко за чиста монета. Дошла е съвсем спокойна, любезна, добре облечена. Казва на гледачката, че е пътувала през целия град, за да каже на Аманда какъв подарък била подготвила за баба й. Всъщност до рождения ден на Мери има още осем месеца. Но гледачката не знае това и се чуди как да постъпи. Пак повтаря каквото й е наредено. Джесика проявява пълно разбиране. Нали я знаеш старата песен. „В никакъв случай не бих желала да ви създавам неприятности. По корем се влачих дотук, а вие не давате да зърна детето си.“ Добре де, няма проблеми. И момичето я пуска да влезе. Джесика моли за чаша кафе. Гледачката отива в кухнята. Бави се там три минути. — Джона вдига три пръста. — Само толкова. Когато се върнала в хола, вече нямало и помен от Джесика и Аманда. Надникнала през прозореца тъкмо навреме, за да

види как някаква кола се отдалечава по отклонението с бясна скорост. Карал я мъж. До него седял още един. На задната седалка имало два силуета.

— Джесика и Аманда — казва Хари.

Джона кимва.

— Оттогава не сме ги виждали.

— Гледачката запомнила ли е номера на колата? — питам аз.

Той поклаща глава.

— Само я описа. Съвсем нова лимузина, тъмна на цвят.

— А описание на шофьора?

— Не го е видяла добре. Всичко е станало толкова бързо. Но знам, че е замесена онази жена. Золанда Суейд.

— Чакай да позная — казвам аз. — Гледачката не я е видяла в деня на отвличането, нали?

— Не. Но кой друг може да бъде? Тя направо си каза, че ще ни отнеме Манди. А има и още нещо. Адвокатът ми разказа как го прави. Суейд е създавала специална организация с такива цели.

— Какви? — пита Хари. — Да отвлича деца?

— Да. Правила го е и в други случаи. Никой не може да я спре. Нито ФБР, нито полицията.

— Защо не, по дяволите?

Аз отговарям на въпроса преди Джона:

— Защото използва за съучастник един от родителите.

Джона ме посочва с пръст, сякаш иска да каже: *Точно така.*

— Затова полицаите не се намесват. Формално погледнато, това не било отвличане. Може би само нарушаване на съдебно решение.

— Но това вече е подсъдно — допълвам аз.

— Именно — казва Джона. — А има и още по-лошо. Онази жена е прехвърлила Манди през границата. Крие я някъде в Мексико.

— Откъде знаеш?

— От адвоката. Казва, че го е правила и с други деца. Води ги някъде в Долна Калифорния, но не се знае точно къде.

— Защо го прави? — пита Хари. — Какво печели от цялата работа?

— Тя е смахната феминистка — обяснява Джона. — Има проблем с мъжете. Създава е онази организация, за да помага на разни вятърничави жени и децата им. Самозвана спасителка на света. Само

че тоя път налапа прекалено голям залък. Ще ѝ видя сметката на тая кучка.

Докато говори, виждам как вената на слепоочието му се издува. За момент ме хваща страх, че може да спуга някой кръвоносен съд в мозъка и да се килне върху бюрото ми.

— Но как да ти помогна? — питам аз.

— Искам да разбереш къде е внучката ми.

— Не ти трябва адвокат, а детектив.

— Чудесно — казва той. — Наеми детектив. Избери най-добрия. Но искам ти да ръководиш нещата. Вярвам ти.

— Ще ми плащаш, а почти нищо не мога да направя за теб. Трябва ти информация, което е работа за детектив. Никой не вика електротехник да му оправи водопровода.

— Вика, ако по тръбите са се лепнали жици под напрежение — възразява Джона. — Вече предложих на другия адвокат да наемем детектив. Той каза, че само ще си загубим времето. Суейд е много предпазлива. Прикрива си следите. Обажда се само от улични телефони. Никога не посещава местата, където крие майките и децата. Използва посредници. Действа в пълна нелегалност.

— В такъв случай с какво мога да ти помогна?

— Трябва ми човек, който да разбие организацията ѝ. Викни я в съда. Заведи дело, ако се наложи. Тя е създавала фирми фантоми. — Джона повдига картичката с нейното име. — Има още няколко. Чрез тях приема дарения от хора, които вярват в нейната кауза. Подгони ги. Остави я без средства. Притисни съда и ченгетата, за да я принудят да проговори. Аз ще платя. Ще платя колкото трябва. Парите не са пречка. Искам само да ми върнат внучката.

Поглеждам Хари. В момента най-голямата ми грижа е дали ще си заслужи хонорара.

— Не мога да се обвържа — казвам аз. — Наистина няма никакви правни основания. Освен нарушаването на съдебното решение.

— Тогава започни с него — казва той.

— Нямаме конкретни доказателства, че онази Золанда Суейд е замесена.

— Знаеш, че е замесена. И аз знам.

— Това не е доказателство — възразявам аз.

— Дошла е в къщата. Заплашвала ги е.

— Да, това може да мине — отстъпвам аз. — Но тя ще отрича, а срещу нея е само Джона.

— И аз бях там — обажда се Мери.

— Да. Не забравяй Мери — казва Хари. Вече всички са се обединили срещу мен. — Можем да проучим случая — добавя той. — Поне това можем да направим.

Джона е отчаян, а сега си намира съюзник. Всеки, който не познава Хари, би се изкушил да каже, че прави това от алчност. Но аз го познавам. Той е мека душа. Вижда моралната страна на проблема. Дори Джона да нямаше пукната пара, Хари пак би ме подтикнал да нападнем поредната вятърна мелница. Богатството на Джона просто облекчава нещата.

— Можем да го проучим — казвам накрая аз.

Наоколо грейват усмивки, раздава се пухтене и бликва облак тютюнев дим.

2

Спокоен съботен следобед. Мия чинии на мивката. През прозореца виждам Сюзан и момичетата на дворчето край басейна.

Коронадо е остров само в колективните копнежи на своите жители. Със Сан Диего го свързва дъгата на огромен мост, срещу който местните хора се бориха години наред и който днес минава над пристанището на изток. На юг десеткилометрова пясъчна ивица, известна под името Силвър Странд, се простира покрай океана към селищата около Саут Бей и мексиканската граница.

Ние със Сара се присъединихме към тия бегълци от двацет и първи век.

Къщата ни не е голяма. Намира се на Джей Авеню, недалеч от Аламеда — малка едноетажна къщичка със старомоден покрив, варосани стени и малки прозорчета отвсякъде. Място, което и двамата със Сара можем да наречем „дом“. Мъчим се да възстановим това забравено чувство в един непознат нов град и без Ники.

Къщата се намира в дъното на двора, отделен от улицата с висока ограда, по която зеленяят пълзящи растения. Има бял пилон с американското знаме. Тъкмо той привлече вниманието на Сара. Аз пък се поблазних от усамотението зад високата ограда.

На юг къщите са по-големи и по-скъпи, част от тях напомнят имения, докато стигнеш до Оушън Булевард, където започват богаташките резиденции. Няколко пресечки по-нататък е „Дел Коронадо“, прославен от Мерлин Монро като флоридски хотел във филма „Някои го предпочитат горещо“. И днес си е все тъй горещо, само че е много скъпо.

Купихме бунгалото, защото Сара реши, че е симпатично, и защото басейнът ѝ хареса. Той е с неправилна форма, съвсем малък.

Днес по-малък от него е само банският костюм на Сюзан, който едва би стигнал за превръзка върху окото на някой пират. Тя се изтяга на шезлонг в другия край на басейна, отпива чай с лед от висока чаша и чете. Сюзан е страстна читателка. До обяд видя сметката на

сутрешния вестник, а сега прелиства някакви служебни документи. Не може да живее без работа.

Изпускам една чаша в мивката. За щастие водата я спасява от счупване. Сега не ми е до съдовете. Вперил съм поглед в Сюзан. Тя има атлетична фигура, сякаш отлята от най-фина стомана и покрита с бронзов загар; изящни дълги крака без грам тлъстина. За премахване на излишните килограми посещава с монашеско усърдие фитнес клуба почти всеки ден. Макар да е пределно женствена, Сюзан Маккей умее да трупа мускули като професионален культурист. Понякога си я представям как ме спасява на плажа от някой бияч, докато онзи се мъчи да ми ритне пясък в лицето.

Висока е, само с четири-пет сантиметра по-ниска от мен, има лебедова шия, високи скули и черна коса, подстригана безмилостно късо и срасана на път отляво, както правят някои фотомодели.

На собствен гръб узнах, че въпреки кротката фамилия Маккей тя притежава огнен латиноамерикански темперамент. Името и двете дъщери са единственото ѝ наследство от тринайсет години брак. Не си сменила фамилията заради децата.

По баща се нарича Монтоя. Родена е в Сан Диего. Родът ѝ е тук от толкова поколения, че вече не ги брои. Според родовите легенди някога един далечен прадядо получил земи по тия места от испанския крал.

Сюзан плъзва поглед над документите и ме засича как я зяпам през прозореца. Махва ми да изляза.

С жест отвъръщам: *След малко.*

Белите ѝ зъби проблясват за миг в заразителна усмивка.

Чувам как децата се кикотят в басейна. Свалям кърпата от рамото си, слагам я до поставката за сушене на съдове и тръгвам към хола, откъдето една остъклена врата води право към дворчето. Когато я отварям, сякаш някой надува до дупка децибелите на плискането и детския смях.

— Татко, идваш ли?

Сара е опряла лакти върху ръба на басейна, мократа ѝ коса блести, а по луничките около носа ѝ се стичат капки.

— Не. Първо ще ми намаже гърба — казва Сюзан. Тя вече сваля облегалката на шезлонга и се преобръща по корем.

— После ще дойдеш ли да поплуваш? — упорства Сара. — Моооля ти се!

— След малко — обещавам аз. — Вие си поиграйте, а аз имам да свърша нещо за Сюзан.

— Недей да се преструваш, че ти тежи.

Сюзан ми праща лукава усмивка и разкопчава горницето на банския. Придържа го с една ръка, докато лежи по корем.

Златистият тен на фигурата ѝ е наследствен само отчасти. Намираме се в благодатните ширини над тропиците, съвсем близо до вечното слънце.

Сядам на ръба на шезлонга до коленете ѝ, изстисквам малко крем върху дланите си и го затоплям с триене. После започвам да я мажа по раменете и гърба.

— Ммм. — Тя се размърдва чувствено и притиска тяло в меката тапицерия на шезлонга. — Вече си мислех, че никога няма да излезеш. Дошла съм да поиграем, а ти се криеш в къщата.

— Исках да свърша с чиниите.

— Чиниите могат да почакат. Сега си имаш друго задължение до вечерта.

И при тия думи тя игриво ме побутва с бедро.

Със Сюзан се запознахме преди три години благодарение на един общ познат. От адвокатското дружество ме бяха натоварили да координирам симпозиум по криминално право — двеста потни юристи, натъпкани в гореща хотелска зала, за да прахосват пари по програмата за постоянна квалификация (по-късно тази програма бе пожертвана в името на съдебната реформа).

Една от темите на симпозиума бе насилието над децата, неговото откриване и предотвратяване. Сюзан изнесе доклад. Запознахме се чрез един колега от моята фирма, а останалото, както се казва, е история.

Всъщност тя бе пристигнала по друг повод — участваше в битката около някакъв законопроект, който трябваше да отпусне повече пари за децата. Същата вечер се срещнахме в един ресторант, за да обсъдим дневния ред на симпозиума, и някъде между коктейлите и салатата аз потънах в дълбините на нейния поглед и омайната музика на гласа ѝ. Не помня да съм се влюбвал тъй светкавично дори и в хлапашките си години.

В тази магия имаше нещо неподвластно на разума, сякаш като в някакъв чувствен пасианс се бяха подредили пламъчетата на свещите, дълбоките искри в нейните латиноамерикански очи и страстта, с която описваше своя кръстоносен поход за закрила на бездомните и измъчени деца. Това изпълваше живота ѝ с устрем, целенасоченост и всеотдайност, за което всички ние, жалките нагаждачи, можехме само да мечтаем.

Сюзан е преди всичко жена, знаеща какво иска. Тя е пряма, понякога застрашително откровена. Първоначално изпитвах към нея само обич, породена от възхищението, но под самата ѝ повърхност се спотайваше мощен сексуален заряд.

Тя ме поглежда косо с натежали клепачи, сякаш се унася. Размазвам крема по-надолу.

— Великолепно е. Имаш вълшебни пръсти.

— Какво четеш? — питам аз.

— Документи по делото „Патерсън“, какво друго?

През последните месеци работата на Сюзан доста се затрудни заради един назриващ скандал в нейната служба. Политиците разследват под лупа някои методи, използвани от нейните сътрудници при разпит на деца в случай на предполагаемо насилие.

— Искат да ни вържат ръцете — казва Сюзан.

Използването на подвеждащи въпроси и кукли с пълни анатомични подробности при разпити на петгодишни деца, често записвани с видеокамера, все едно отвори кутията на Пандора, пълна с неразрешими политически и правни проблеми.

Десетина обвиняеми, част от които лежат зад решетките, организираха обща защита, основана върху обвинението, че Службата за закрила на децата, съкратено СЗД, е подхванала истински лов на вещици, фалшифицира детските показания и развихря масова истерия само за да оправдае увеличението си бюджет и да се наложи в очите на обществото като правозащитна организация. Начело в цялата шумотевица стои Бъч Патерсън, човек с две присъди за насилие над деца. Сюзан чете и скърца със зъби.

— Това ХОЧИ, съкратено от „ходещо човешко изпращане“, има полицейско досие колкото чаршаф — заявява тя и удря с папката по шезлонга над главата си. — Умирам от желание да ти го покажа.

Не може, защото папката съдържа поверителни полицейски сведения, защитени от закона. Ако държавен служител разгласи съдържанието на подобни документи, това е престъпление според щатските закони. Направи ли го, би изхвъркнала моментално от работа, а нищо чудно и да попадне в затвора.

— Представяш ли си — добавя тя, — че за сметка на данъкоплатците в университета се водят курсове, където наричат типове като Патерсън „политически затворници“. И разни примерни студентчета ни обясняват, че трябва да го пуснем на свобода, та пак да тормози децата.

— Конституционно право — отвръщам аз. — Стремеж към щастие.

— Не се шегувай с тия неща.

— Извинявай.

— Сега и щатският главен прокурор държи да се намеси — казва тя. — Би трябвало да е на наша страна. А вместо това настоява да проучи документите и видеозаписите на моята служба. *Не за това* съм се захванала с тая работа.

— Знам, правиш го, за да работиш с децата.

— Тогава защо непрекъснато трябва да си протривам коленете пред политици, дето искат да се правят на важни? Видят ли трагедия, налитат като мухи на мед и почват да кършат ръце.

— Такава ти е работата — казвам аз.

Сюзан се размива.

— Прав си. Хайде сега тук — казва тя и размърдва долната част на гръбнака си.

Притискам с пръсти желаната област и започвам да я разтривам.

— Нали знаеш, има и други професии.

— Не.

Сюзан млъква, но извъръща глава — знак, че темата е изчерпана.

Размазвам крема по тясната вдлъбнатина на гръбнака ѝ малко над долниците на бикините. Светлокафявата кожа е гладка като сатен.

— Хубав бански — казвам аз.

— Харесва ли ти?

— Аха...

— Трябваше да си купя нов — казва тя. — Два от старите изчезнаха при онази история.

Сюзан намеква за обира в дома ѝ през миналия февруари.

— Сигурно са били хлапета — казва тя. — Кой друг ще отмъкне фино бельо и два бански костюма?

— Някой сладострастен крадец, който си пада по дамското облекло — отвърщам аз.

— Да не ти е клиент? — пита тя.

— Ще поразпитам.

Тя се размива.

Покрай бельото неизвестният злодей отмъкна телевизора, портативния компютър, на който работеше Сюзан, още малко електроника и кредитните карти. Все още се борим със застрахователната компания и попълваме купища документи, макар че в знак на независимост Сюзан настоя лично да поеме въпроса с кредитните карти. Казах ѝ, че има късмет. Понякога ти задигат не само вещите, а и самоличността. После цял живот се влачиш по съдилищата да обясняваш, че документите са твои, но нямаш нищо общо с глобите за превишена скорост или неправилно паркиране.

— От два-три дни искам да поговорим — казвам аз.

— За какво?

— Имам проблем. Може би ще успееш да ми помогнеш.

С удивителна сръчност, без да поглежда или да помръдва върху шезлонга, тя плъзва ръка по бедрото ми и лекичко почва да драска с нокти нагоре към крачола на гащетата.

— Не е това — казвам аз.

— Жалко.

— Свързано е с работата.

— Сигурен ли си?

Тя плъзва връхчетата на пръстите си под плата и лекичко драсва с дългите, изящни нокти по вътрешната страна на бедрото ми.

— Да. Макар че, ако продължаваш по този начин, ще ми създадеш нарастващ проблем в съвсем друго отношение.

Тя отдръпва ръка.

— Сухар.

— Наистина се нуждая от помощта ти.

— Опитам се.

— Няма ли да станеш сериозна за малко?

— С удоволствие.

Тя започва да се обръща със затворени очи и по влажните ѝ устни се разлива сладострастна усмивка. Притискам я надолу и продължавам масажа. Тя се предава.

— Трябва ми информация за един случай, по който работя. Може би познаваш човека.

— Добре де, кой е? — пита разочаровано тя.

— Чувала ли си някога за жена на име Золянда Суейд?

При това име мускулите по гърба ѝ се напрягат и тя надига глава от възглавницата на шезлонга. Сега ме гледа втренчено, доколкото е възможно от тази позиция, а аз продължавам да размазвам хлъзгавия бял крем по кръста ѝ. Изстисквам още малко върху дланта си и изчаквам да се затопли. Сюзан ме гледа мълчаливо.

— Как успя да се сблъскаш със Суейд? — пита накрая тя.

— Значи я познаваш?

— Да — казва Сюзан. — За съжаление.

Тя отново отпуска глава на възглавницата.

— Мислех, че може да сте се срещали. Нали разбираш, при твоята работа и нейните занимания...

— Занимания ли? — Сюзан е заинтересувана, но го прикрива. — Какви по-точно?

— Отвлечане на деца.

Настава дълго мълчание. Усещам как тялото ѝ трепва от лека въздишка.

— Да. Коронният номер на Золянда.

— Наричаш я на малко име. Май се познавате по-добре, отколкото предполагам.

— Градът е малък — казва тя.

— Срещали ли сте се?

— О, да — отговаря Сюзан. — Може дори да се каже, че някога бяхме приятелки. Но това беше преди милион години.

— Приятелки?

— Ммм...

— Разкажи ми.

— Какво има за разказване? Беше отдавна.

Позволявам на пръстите си да хлътнат под ластичето на банския към твърдите, заоблени полукълба. Сюзан въздъхва дълбоко.

— Малко си се зачервила по раменете — казвам аз.

— А да ми видиш лицето... Ако продължаваш така, ще трябва да пратим децата в къщата.

— Разкажи ми за Суейд.

— Не ти препоръчвам да си имаш работа с нея — казва Сюзан.
— Защо питаш?

— Имам клиент. Той пък си има проблем.

— Чакай да позная. Детето му ли е изчезнало?

— Внучката — уточнявам аз.

— Това е нещо ново. Обикновено жертвите са бащи, получили родителските права.

— Значи си виждала и други подобни случаи?

— О, да.

— Откъде я познаваш? По служба ли?

— Не само. Знаем се от... сигурно има десет години. Посещавах в университета курсове за ранното развитие на детето. Една вечер тя дойде да изнесе лекция.

Когато ръката ми спира, Сюзан усеща, че ме е заинтригувала.

— Закрила на децата — добавя тя. — Светът е малък. Движехме се в едни и същи кръгове.

Аз отново раздвижвам пръсти.

— Какво друго знаеш за нея?

— Чух, че е имала тежък брак. Много отдавна, още преди да пристигне в града.

— Половината ми познати могат да се похвалят със същото — казвам аз.

— Не — възразява Сюзан. — Имам предвид *наистина* тежък брак. Съпругът ѝ бил богат и зъл. Биел я, инквизирал я до такава степен, че едва останала жива. Бил малко смахнат. Падал си по нестандартния секс. Вериги и белезници. Не от онези, дето ги продават като еротични пособия, с тапицирани гривни и фалшиви ключалки. Разправят, че я оковал в мазето почти за цял месец. Измъчвал я. Изнасилване, содомия — целият шантав репертоар. Оцеляла само защото някакъв съсед я чул да пици и повикал ченгетата. Преживяването се отразило на характера ѝ.

— Това го разбирам.

— Не обича мъжете — допълва Сюзан.

— След такава случка би било нормално да ги избягва за известно време.

— Всъщност направо мрази мъжете.

— Всичките ли?

— Почти.

Аз разтривам с ефирни докосвания дупето на Сюзан, но този път през плата на банския.

— Малко е неразумно, не смяташ ли?

— Естествено, никога не е усещала тръпката да я докоснат твоите пръсти — казва Сюзан.

— Откъде знаеш?

Тя се размива.

— Иначе отдавна да ти ги е откъснала.

— Как се е забъркала в тия родителски истории?

— Наречи го отмъщение — казва Сюзан. — Начин да нанесе ответен удар по мъжкия свят. По съдилищата, пълни с мъже в черни тоги. По правозащитните организации, които отхвърлят жалбите за семейно насилие. Естествено, малко е превъртяла. За известно време имаше доста привърженици. Дори високопоставени хора — неколцина законодатели, един-двама градски съветници. Но тя прекали. Злоупотреби с женските привилегии. Нейното решение е абсурдно. Да превръщаш децата в бегълци е пълна глупост — все едно да седнеш върху гърлото на някого, за да го накараш да спазва диета. Лечението е по-лошо от болестта. Имаше няколко случая — крайно редки, имай предвид, — когато укрити от нея майки бяха заловени и попаднаха в затвора. От цялата работа най-много страдат децата. Но опитай се да го кажеш на Зо. Тя не иска да чуе и дума.

— Моят клиент твърдо вярва, че Суейд е замесена в случая. Дошла в дома му заедно с майката и поставила ултиматум: или дай внучката си, или ще я загубиш завинаги.

— Напълно в неин стил — казва Сюзан. — Но невинаги е била такава. Не и в началото. Най-напред създаде женска адвокатска група. Вдигна доста шум, предимно на местно ниво, появяваше се по телевизията. Опита се да се намеси в няколко нашумели дела за отнемане на родителските права, но съдилищата я отрязаха. Просто не й дадоха думата. Тя не е адвокат. След като не е и заинтересована страна, няма за какво да говори по делото.

— Разбирам.

— Съдиите взеха решение, че каквото и да каже, няма да бъде свързано с делото. Не искаха да имат нещо общо с нея. Но така само размахаха червения плащ под носа на Золанда. По-добре да си бяха закачили по една мишена на задниците. Имаш ли работа със Зо, най-опасното е да я пренебрегваш. В разгара на препирните тя реши, че съдилищата са излишни. Наложил свои собствени правила за установяване на родителски права.

— Чрез отвличане.

— Тя предпочита термина „защитни мерки“ — казва Сюзан. — Организацията ѝ се нарича „Изчезналите жертви“. Представлява нещо средно между благотворително дружество и група за колективна самоотбрана — без отчетност и по-висша инстанция. Ако някой допусне грешка, а на Зо това ѝ се случва често, няма пред кого да се оплачеш. Говори се, че напоследък е станала доста немарлива. Нерядко укрива виновните. Например майки, които се оплакват от бащите, а всъщност самите те гасят цигари върху ръцете на децата си и се увличат при телесните наказания.

— Защо досега не са я обвинили в неуважение на съда?

— Че се държи неуважително, по това няма две мнения — отговаря Сюзан. — Трябва обаче да се докаже, че е замесена. Золанда действа като мафиотски кръстник или като президента в Овалния кабинет; винаги е на крачка пред обвинението. Ако нейната организация е отвлякла детето, няма да намериш нито един свидетел за участието на Зо. Тя е много предпазлива.

— Кой извършва отвличанията?

— Хора от нейната организация. Доброволци. Типове, които навярно ходят на църква в неделя, без изобщо да се смущават от факта, че в понеделник им предстои, да грабнат някое дете от училищната столова. Защото Зо ги е убедила, че вършат всичко в името на Господа.

— Да не би да твърдиш, че са фанатици?

— Нека просто ги наречем заблудени хора.

— И досега прокурорите не са успели да я обвинят?

— Точно така. Доколкото знам, агенти на ФБР са преобърнали цялата ѝ организация с главата надолу. Но тя винаги използва един от родителите за съучастник, тъй че, формално погледнато, не става дума

за отвличане. А и неслучайно се е настанила край границата. Няма по-хубаво място за изчезване от Мексико.

— Мислиш ли, че и внучката на моя клиент е там?

— Поне така предполагам. За Зо цялата Долна Калифорния е едно голямо скривалище. Прехвърля ги за малко в Енсенада или може би в Росарита, докато намери нещо по-сигурно. Разкажи ми за майката.

— Мамчето е била зад решетките. Бурно минало, свързано най-вече с наркотици. Дядото и бабата издействали съдебно решение за отнемане на родителските права. Когато излязла от затвора, майката се явила при тях заедно със Суейд и се опитала да измъкне детето с помощта на заплахи. Една седмица по-късно се върнала сама, уж за свиждане. Само че при детето имало само една гледачка.

— Удобно.

— Майката и внучката са изчезнали.

— И чакай да позная — казва Сюзан. — Никой не е видял Золанда да припарва до къщата по време на свиждането.

Кимвам.

— А майката и детето вече не са се мяркали.

— Няма и да се мярнат. Във всеки случай не под същите имена и не в този град. Ако можеше, Суейд би ги пратила и на друга планета. Бъди сигурен, че през идната година майката ще смени цвета и дължината на косата си поне десетина пъти. Внучката на клиента ти може да заприлича на момченце. Когато Золанда приключи с магиите, никой няма да разпознае нито майката, нито детето.

— Изненадва ме, че Суейд не е проверила майката — казвам аз. — Джесика Хейл излиза от затвора. Захванала се е с наркотиците още като хлапачка.

Сюзан мълчи.

— Как се казва твоят клиент? — пита накрая тя. — Да не е някоя знаменитост?

— Не съвсем. Защо?

— Напоследък Зо страшно си пада по знаменитостите. Злите езици твърдят, че се е прирастила към славата.

Изглежда, избива някакъв скрит комплекс. Подгони неколцина видни граждани, между тях и главния съдия.

— Шегуваш се.

— Не. Синът и бившата му жена изчезнаха преди повече от година заедно с около половин милион долара от общата банкова сметка.

— Не бих се учудил, ако се опита да опандизи Суейд, та макар и само заради принципа.

— Направи го — казва Сюзан. — Само че тя има добри адвокати. И както вече споменах, съдията не успя да оформи картинка, в която да намести Зо. Напоследък май я влече към властта и парите.

— Моят човек е обикновен работяга, спечелил случайно голяма сума.

— Как?

— От лотарията.

— Майтапиш ли се?

— Не, сериозно говоря.

— Значи наистина познаваш човек, който е спечелил? Мислех си, че просто обявяват числата за радост на населението — съвременен вариант на гладиаторските игри в древния Рим.

— Познавах го още преди да спечели и явно ме е запомнил с добро.

— Колко е спечелил? — пита тя.

— Осемдесет и седем милиона долара.

— Господи! — Тя се размива. — Направо неприлична сума. Трябва да ме запознаеш. Женен ли е?

— Скоро ще станат четирийсет години.

— Защо най-добрите са вечно заети?

Леко притискам с палец отстрани под ребрата.

— Ооох! Боли. — Тя продължава да се киска. — Е, какво иска от теб този клиент?

— Отчаян е. Иска да извия ръцете на Суейд. Да изкопча от нея къде е детето. И да наема частен детектив, който да го издири.

Сюзан се размива. После поклаща глава.

— Той не разбира с кого си има работа.

— Разполага с достатъчно средства. И охотно ще хвърли всичко до последния цент, само и само да си върне внучката.

— Нищо чудно да стигне дотам. Нека ти дам един съвет. — Тя се преобръща на една страна, за да ме погледне в очите. — Не се замесвай.

— Защо?

— Защото те чакат много неприятности, а накрая ще останеш с празни ръце. Зо се е прочула с успехите си в тия истории. Досега никой не е успял да я притисне в ъгъла нито съдилищата, нито правозащитните органи. Някои от най-добрите частни детективи в страната са се опитвали да следят нейните хора, за да открият дечицата, изчезнали под крилото на Зо. И засега всички удрят на камък.

— Благодаря за доверието.

— Ти ме попита дали познавам жената. Просто ти казвам какво е положението. Тя харесва онова, което върши. Засега ѝ се разминава. Пет пари не дава за съдилищата и мрази адвокатите. Навремето бившият ѝ съпруг бил наел опитен адвокат. А имал и много пари. Адвокатът го отървал от обвиненията в нападение, отвлечане и опит за убийство. Извел го от съдебната зала, после веднага се върнал и подал молба за родителските права.

— Значи Суейд има дете?

— Имаше — поправя ме Сюзан. — Четиригодишно момченце. Съдът не видял причини да отнема родителските права на бащата. В края на краищата полицейското му досие било чисто. Една година покъсно детето загинало. Счупване на гръбнака. Паднало от балкона, докато било на гости при баща си.

Сюзан се превърта по гръб и ме поглежда втренчено, закривайки с длан очите си от залязващото слънце.

— Сега разбираш поне донякъде — казва тя — защо Зо Суейд е тръгнала на кръстоносен поход.

3

Тази сутрин имам среща с Хари в кантората на Ориндж Стрийт зад ресторант „Бригантина“ и хотел „Кордова“. Фасадата откъм улицата е белосана в стила на испанска колониална хасиенда. Над сводестия портал към двора примигва и съска зелен неонов надпис:

ПРИ МИГЕЛ
РЕСТОРАНТ „КАКТУС“

Вътре има открит ресторант, обкръжен от бутици, магазинчета и фризьорски салон, свързани с лабиринт от тесни алеи и пътечки, а над всичко това се разстила зелен балдахин от акации и бананови дървета.

Нашата кантора е в дъното между магазинчетата — двустайна къщурка с малка дървена веранда отпред и две стъпала пред вратата, същински декор от филм за войната в джунглите.

Отвътре също не прилича на дворец. Няма нито маслени картини, нито метални скулптури, с които адвокатите обичат да символизират значимост и охолство. Има малка библиотека, служеща по съвместителство като заседателна зала, още по-малка приемна и едно голямо помещение, разделено на два кабинета.

Съзнателно се въздържахме да сложим табела отпред. Ние с Хари не търсим клиенти от улицата. Засега караме на устна реклама — по някоя добра дума от адвокати в щатската столица, които водят дела в Сан Диего, както и от растящия ни кръг местни клиенти и познати.

Ресторантът, хотелът и дворът са разположени край тройно кръстовище, където Ориндж Стрийт се раздвоява малко преди да мине пред хотел, „Дел Коронадо“ и да продължи към залива Глориета. На около осемстотин метра в южна посока започва плажът Силвър Странд. Наши съседни там са военноморските сили, които използват част от плажа за учения на десантните части. В другия край на полуострова пък е тяхната авиационна база „Норт Айланд“.

От ресторантската тераса на „Дел Коронадо“, увиснала над тенис кортовете и плажа, човек редовно вижда как насреща връхлитат с рев реактивни самолети, готови да кацнат в някоя чиния.

Доколкото мога да преценя тази сутрин, Хари не се е бръснал от два дни. През това време имаше задачата да открие каквото може за Джесика Хейл — минало, приятелски кръгове и евентуално идея къде би се укрила. Изкопчил е сведения от комисията за помилване, където всички са му приятели. Освен това е изкопирал цялата достъпна документация по присъдата на Джесика.

Хари седи върху ръба на бюрото ми и преглежда солидна купчина листове, част от тях съвсем прозирни хартийки, получени по термофакс.

— Здравата е закъсала тая госпожица — казва той. — По всичко личи, че има сериозно пристрастяване към наркотиците.

— Кокаин?

— Метамфетамини. Напоследък е прекрачила по-нагоре, към черната смола.

Така се нарича един от двата вида хероин, продавани по американските улици; другият е китайски сняг от маковите полета в Азия. Черната смола нахлува от юг през мексиканската граница и от няколко години насам придобива все по-широка популярност. Според полицията нейната употреба се е превърнала в истински бич из бедните градски квартали, а започва да привлича и по-заможни клиенти.

— В пандиза може и да е карала на сухо — продължава Хари, — но преди това е пръснала за дрога поне колкото националния военен бюджет. Не липсват и дежурните престъпления.

Поглеждам го въпросително.

— Най-вече квартирни кражби, за да си набави поредната доза — уточнява той. — Била е в изпитателен срок, когато я спипали с наркотици.

— Има ли признаци да е продължавала и зад решетките?

— Според моите хора няма такова нещо. Помилвали са я при първа възможност, което подсказва, че липсват сведения да е взимала наркотици в затвора. Но на свобода навикът лесно се придобива отново.

По тази линия можем да попаднем на следа и Хари знае това. Ако Джесика продължава да взима дрога, очертават се неприятности. Избягала майка с дете в едната ръка и спринцовка в другата. Но така би имало някакъв шанс да я открием.

— Какви са условията за помилване? Предвиждат ли проба за наркотици?

Хари оглежда документите.

— Пълен надзор. Всяка седмица посещение при наблюдаващия служител, на две седмици кръвна проба. — Той плюнчи пръсти, притиска факсовете върху бюрото и бързо ги прелиства, гледайки върху всяко копие един и същ раздел. — Взели са първата проба две седмици след освобождаването. Била е чиста. Отрицателен резултат. — Той прелиства още няколко страници, прескача една и бързо се връща. — Не се е явила на втората проба. — Ново прелистване. — И на третата. — Той преглежда нататък. — След това няма нищо.

— Значи може пак да се дрогира? — питам аз.

— Според мен има такава вероятност — казва Хари. — Защо да нарушава условията за освобождаване без солидна причина? Явно крие нещо.

— Така изглежда. И между другото защо да изпълнява условията, ако знае, че ще избяга?

— Прав си.

— Все пак има за какво да се хванем — казвам аз. — Знаем ли кой я е снабдявал, преди да попадне в затвора?

— Още работя по тази линия — казва Хари.

— Ако пак се дрогира и е някъде из околностите, може да попаднем на следа.

Не е много сигурно, но се надявам наркоманията да я е върнала към предишния снабдител.

Хари кимва.

— Ако не купува от уличните търговци и се знае, че редовно е посещавала един и същ адрес, можем да пратим някого да дебне там и с малко късмет да я проследим до детето.

Той си отбелязва да наблегне върху издирването на пласъора.

— Според Джона са я арестували, докато пренасяла нечия доставка.

— В Сан Исидро — уточнява Хари.

Вдигам от бюрото документа за освобождаване и го преглеждам. Параграфите на присъдата показват, че се е признала за виновна.

— Това са обвинения на щатската прокуратура — казвам аз. — Пренасянето през международна граница би трябвало да се таксува за

федерално престъпление.

— Ако поискат да предявят обвинение — отвърща Хари. — Чух, че не са поискали.

— Защо?

Хари свива рамене, сякаш не знае.

— Не съм чувал федерален прокурор да подмине такова дело.

— Мислиш ли, че са изцедили от нея сведения? — пита той.

— Точно това мисля. Споменава ли се в съдебните документи за кого е пренасяла стоката?

— Не. Прегледах внимателно. Федералните предали случая на щатската прокуратура с готово обвинение. Джесика се признала за виновна в притежаване на наркотици с цел продажба.

— Защо са били толкова великодушни? — питам аз.

Хари ме поглежда.

— Може би е имала нещо, което са искали?

— Да видим дали ще успеем да го открием.

Той пак си записва.

— А дали вече не са я подгонили за нарушаване на условията по освобождаването? Няма ли призовка? Джесика е пропуснала поне две срещи с наблюдаващия служител, не е минавала и на проверка за наркотици. Рано или късно прокуратурата трябва да я засече поне по процедурна линия и да насрочи дело за отмяна на помилването.

— За това ще им трябва поне месец — казва Хари.

— Значи ако я спрат за превишена скорост и се представи с истинското си име, няма дори да я приберат в участъка?

— Не, поне засега.

— Чудесна система — казвам аз.

— Обикновено клиентите ни не се оплакват.

Тук нямам какво да възразя.

— Ами приятели? Няма ли някой, с когото да е била по-близка и все още да поддържа връзка?

— Продължавам да търся. Засега съм открил само едно име в съдебните документи. — Хари поглежда бележките си. — Някакъв тип на име Джейсън Кроу. Полицейското му досие е километрично. Имал връзка с Джесика. Осъден за кражба с взлом горе-долу по същото време, когато я арестували за наркотиците.

— Значи не са го викали за свидетел?

— Не, едва ли — казва Хари. — Той има съдебно минало. Още от детството. Не знам за какво, не се дава информация. Но като възрастен е осъждан за побой, джебчийство и взлом. Най-тежкото обвинение е застрашаване на детски живот. Пъхнал детето в закопчан спален чувал и седял върху отворения край, докато припаднало от липса на кислород. Доколкото разбрах, това станало след скандал с бившата му съпруга, която редовно използвал вместо боксова круша.

— Кроу е бил женен?

— Точно така, в минало време — казва Хари.

— Може би ще го открием чрез бившата съпруга?

— Не ми се вярва да поддържа връзка с него.

— Какво знаем за отношенията между Кроу и Джесика?

— Известно време живели заедно. Кроу пренасял багажи на аерогарата. Джесика работела там като сервитьорка в един от баровете.

— И всичко това го имаше в съдебното досие?

— Може съдията да е събирал материал за младежки вариант на „Дързост и красота“. Знаем ли? Открих му записките от съдебното заседание, половин бележник с ужасно нечетливи драскулки. Доколкото успях да ги разшифровам, адвокатът на Джесика май се е помъчил да оправдае всичко с лошото влияние на Кроу.

— Има ли някакви признаци да е бил замесен в историята с наркотиците?

— Близко е до ума — казва Хари. — При неговата работа на аерогарата. Праща две-три чанти с кокаин, а някой дружелюбен колега ги прибира, преди митницата да е надушила. Но няма нищо черно на бяло.

— Къде е сега този Кроу?

— Освободен под гаранция. Не знам адреса, но вероятно ще мога да го намеря.

— Опитай. С какво друго разполагаме?

— В общи линии това беше. Тя не е имала много приятели. С жени не е общувала. Продължавам да търся. Но малко помощ няма да е излишна.

Намеква за частен детектив.

— Действам по въпроса, но засега сме само ние двамата — казвам аз. — Постарай се да издириш адреса на Кроу. Може пък той да знае къде е Джесика.

— Давай да издействаме призовка — предлага Хари. — Да отидем при семейния съдия по въпросите на родителските права и да му обясним, че е нарушено съдебно решение. Същевременно ще се опитаме да замесим и Суейд.

— Добра идея, но едва ли ще излезе нещо. Нали разбираш, няма проблем да издействаме призовка за Джесика. Въпросът е как да ѝ я връчим.

— Ако можехме, нямаше да ни трябва призовка — казва Хари. — Просто щяхме да откънем хлапето.

— Джесика не би могла да се оплаче. Но със Суейд нещата са по-сериозни.

— Защо?

— Как да я привлечем под отговорност? Как да накара ме съдията да обвини Суейд и нейната организация за неспазване на съдебно решение?

Хари се замисля.

— Тя е заплашила стареца. Нали е казала на Джона, че ако не върне детето на майката, ще го загуби?

— Да. Но ти сам виждаш проблема. Заплаха ли е това?

— Според мен да.

— Само че не ти носиш черната тога. Дори да признае, че е ходила там, Суейд ще заяви, че думите ѝ са били най-обикновена прогноза. Искала е да каже, че ако Джона предприеме враждебни действия към Джесика и я лиши от родителски права, това в крайна сметка ще отчужди детето от него. Такъв смисъл е влагала в думите *ще загубите детето*.

— Вярваш ли в това?

— Не. Но съдията може и да повярва. Особено след като няма нито доказателства, нито свидетели за присъствието ѝ там, а обвинението изисква да я вкара в затвора за неуважение на съда.

Хари знае, че съм прав.

— Повечето съдии, които познавам — продължавам аз, — веднага ще разберат, че Суейд лъже, но биха потърсили някакъв формален повод да си измият ръцете. В случая има цял куп възможности. Например въпросът дали съдът изобщо може да обвинява Суейд, след като тя няма нищо общо с родителските права. Ще трябва да докажем, че при отвличането е действала по поръчка на

Джесика. А без свидетели никой няма да ни повярва. Ако не греша, Суейд просто ще каже на съдията, че се е опитвала да умиротвори семейството.

— Като Хитлер в Чехословакия — подхвърля Хари.

— Може би, но в момента не знам дори дали ще успеем да вкараме Суейд в съда. Не. Преди тоягата нека опитаме с моркова.

Хари вдига вежди.

— Мисля, че е време да се срещна със Зо Суейд. Ще се опитам да я вразумя.

4

Един месец след преселването на юг си купих стар джип CJ-5 от началото на осемдесетте години, а Хари го кръсти Скокливата Лина. Предишният собственик, някакъв хлапак с техническа дарба, не бе давал и прашинка да падне върху двигателя, тъй че работеше като часовник. Късото разстояние между осите правеше колата невероятно маневрена — можеше да направи завой върху монета от десет цента. Не я взех за пътешествия из пущинаците, а защото беше лесна за паркиране, твърде ценно качество в един претъпкан с автомобили щат.

През топлите месеци свалям гюрука отгоре, но оставям платницата отстрани и отзад, та вятърът да развява косата ми. Така полесно забравям, че вече имам по някой и друг прошарен кичур в перчема. Може би карам второ детство. Кой знае? Важното е, че моторът бучи и колелата се въртят.

Минали са четири дни след разговора ми с Хари и тази сутрин се нося покрай Силвър Странд на юг към Импириъл Бийч.

Днешната мисия е едно от ония безплодни занимания, които влизат в противоречие със здравия разум, но все пак трябва да бъде изпълнена, за да си дойде всичко на мястото.

Отбивам в търговската зона край Палм Авеню и с рязък завой се вмъквам в едно от свободните места за паркиране. Целта ми е малката сграда отсреща — старо белосано здание с фасада към булеварда.

Без да напускам Скокливата Лина, аз оглеждам невзрачната уличка и малкия паркинг зад копирното ателие. Задната врата е закрыта с масивна желязна решетка и близо до нея има три запазени места за коли на служители. Уличката продължава до следващата пресечка. Върху тротоара се мъдри грамаден контейнер за смет, чийто ъгъл стърчи застрашително пред платното, а наоколо се ваят купища боклук, сякаш наемателите на сградата нямат много добър мерник. Това ателие е царството на Золанда Суейд.

Позната картинка — едно от ония заведения, където машините бълват ксерокопия като картечници, а срещу скромна такса можеш да

си наемеш и частна пощенска кутия. Интересен допълнителен щрих за жена със свой собствен вариант на програмата за защита на свидетели.

Облегнат назад, аз пия кафе от картонена чашка и се чувствам като последен глупак, задето изобщо предприех този опит. По всичко личи, че прилагателни като „благоразумна“ и „обективна“ нямат нищо общо със Зо Суейд.

И все пак това е един от уроците, които научаваш в адвокатската практика: не сториш ли нещо, съдията непременно ще те погледне в очите и ще попита защо. Суейд може да е най-зловредната мъжемразка и феминистка на континента, но ако я отмъкна в съдебната зала без опит да се споразумеем, нейният адвокат сто на сто ще ме притисне към стената с въпроса: *Защо не благоволихте да я попитате, преди да пишете призовки и да прахосвате ценно съдебно време?*

По Палм Авеню профучават коли, тук-там се мяркат пешеходци. Някакъв дрипав алкохолик тика по уличката зад копирния център количка за пазаруване с цялото си имущество. Влачи се едва-едва, без друга цел, освен да опразни едно пространство и да запълни друго. В неговия свят движението не е пътешествие, а занимание.

Вече е отминал задната врата на ателието и пъпли към паркинга с бързината на охлюв, когато изневиделица изскърцват гуми, една грамадна лъскавочерна кола отбива стремглаво от Палм Авеню, прескача ъгъла на тротоара и нахлува в уличката.

Шофьорът изобщо не си прави труд да натисне спирачките; стоповете дори не примигват. Колата връхлита върху бездомника, който едва успява да отскочи в последния момент.

Вместо него пострада имуществото му. От жестокия удар количката отхвърква в едната посока, човекът полита в обратната.

По тротоара се разпиляват найлонови торбички, пълни с мизерни съкровища. За момент скитникът изчезва от погледа ми и аз се питам дали не е под колата. После чувам иззад нея провлечен пиянски глас:

— Що не вземеш направо да ме прегазиш ма?

— Дадено.

Звънкият, кристално ясен глас долита през откренатото странично стъкло, докато колата завива към паркинга и спира точно зад ателието.

За един миг се възцарява покоят на стопкадър. Колата е неподвижна, човекът лежи възнак на тротоара, вещите му се ваят

наоколо като в някаква постмодернистична картина — *Замразеният хаос*.

Всичко трае само част от секундата, сетне лявата предна врата на колата се отваря и разрушава магията. Отвътре излиза жена и затръшва вратата, после минава зад автомобила. В нея няма и капка колебание, угризение, съчувствие или тревога, че човекът може да е тежко ранен. Нали все още е в състояние да пълзи.

С широкополата си шапка тя сякаш е слязла направо от страниците на „Вог“ — дамата от хасиендата. На прилепналите ѝ черни панталони би могъл да завиди всеки тореадор. Закопчано догоре рокерско яке пристяга пищната гръд; както се е привела над багажника, липсва ѝ само меч, за да заприлича на матадор.

Тя оглежда резултатите от деянието си. Има хубава фигура; всички извивки са точно където трябва. Златните ѝ бижута — обици и гривна — проблясват под слънчевите лъчи. От такова разстояние не мога да преценя възрастта, но определено изглежда в добра форма.

Скитникът вече се е надигнал на четири крака, набира злоба и глухо мърмори някакви епитети. Трудно му е да стане. Едва ли някога ще ми се случи да видя по-драстичен случай на умишлено пътно произшествие.

Той пълзи на лакти и колене. От устата му се лее поток нечленоразделни думи, немощен опит за сквернословие, но едва ли някой би сметнал това за заплаха, освен може би някой друг малоумен, тотално спиртосан алкохолик.

Човекът спира пълзенето и за по-убедително размахва из въздуха среден пръст, но движението не е в такт с думите. Пиянско чувство за ритъм.

Жената пхва дясната си ръка в голямата чанта, която носи на рамо. Не я вади и аз се питам какво ли има там.

Бездомникът ръси псувни. Поне така предполагам, защото всяка втора дума е „кучка“. Останалото не схващам.

— Хайде — казва тя. — Ставай. Можеш да го направиш.

Напрегнала се е цялата, сякаш иска да изправи човека от разстояние. Подканва го с извитите пръсти на свободната си ръка. Другата остава заровена в дълбините на чантата.

Той се напъва да стане.

— Да. Точно така. Ставай. Ела да ме сриташ по задника. Нали си мъж. Можеш да го направиш.

Най-сетне той стои прав, прегърбен и неуверен. Залита насамнатам, продължавайки да фъфли цялата си енциклопедия от епитети. Настава мигът на истината, жената напряга лакът.

Ненадейно в очите на скитника просветва светкавично изтрезняване. Мръсните думи секват — доказателство, че дори един изпепелен от пиячката мозък може да долови близостта на смъртта. Коленете му се подкосяват. Той отново тупва по задник на десетина метра от нея и ошашавено гледа нагоре, сякаш задава безмълвен въпрос: *Как се озовах тук?*

Тя поклаща глава не толкова от презрение, колкото от разочарование, после изважда връзка ключове. Отправя се с широка крачка към задния вход, вече без да обръща внимание на алкохолика, и се заема да отключва като тъмничар — първо стоманената решетка, после вратата зад нея. След броени секунди кошмарната сеньорита изчезва в сените на ателието си.

Ако все още имам някакви съмнения кого съм видял, разсейва ги номерът на колата, върху който е изписано със сини букви на бял фон: ЗОЛАНД. Звучи като име на някаква тайнствена държава, но е по-скоро душевно състояние. Империя на мрачен дух в мрачни одежди.

Предполагам, че няма смисъл да чакам. По-добре да атакувам, докато е главозамаяна от триумфа. Оставям кафето на пода пред дясната седалка, излизам навън и затръшвам вратата на джипа. Докато крача напред, из главата ми се въртят въпроси. Дали е имала пистолет в чантата? Би ли го използвала? Никога не ще узная. Може би ако ѝ се беше отворил шанс да застреля онзи пияница, щеше да е толкова опиянена, че да каже къде крият Аманда. Може би. Във всеки случай определено бих имал късмета да стана свидетел на тежко престъпление.

Тръгвам по пресечката и завивам зад ъгъла бавно, за да ѝ дам време да отвори. Когато стигам до целта, предната врата все още е заключена и лампите вътре не светят, макар че я виждам да се движи в сенките зад тезгяха.

Доколкото мога да различа, разрязва пликове и преглежда пощата. Почуквам по стъклото и тя надига глава.

— Затворено.

Повече не я интересувам. Пак се навежда над пощата.

— Според надписа трябва да е отворено — подвиквам аз през вратата, върху която е обявено работното време: „8:00–17:00“. Вече приближава девет. Соча първо часовника си, после надписа на стъклото.

— Казах ви, затворено е. Чукам отново.

Този път тя надига глава с нескрито раздражение, оглежда ме, после взима чантата си от тезгяха, премята я през рамо и пъхва ръка вътре. Възмутено заобикаля тезгяха, отключва отвътре и откrexва вратата съвсем малко, без да сваля веригата.

— Не разбирате ли от дума? — пита тя.

Ръката ѝ все още тъне нейде из мрачните дълбини на чантата. Подозирам, че в момента живея далеч по-рисковано, отколкото бих желал.

Пъхвам през процепа визитна картичка и усърдно изобразявам любезна усмивка.

— Мога да кажа, че съм адвокат на човека, когото прегазихте преди малко на улицата, но това ще е лъжа.

Тя изчита внимателно картичката.

— Какво искате от мен?

— Бих желал да поговорим.

— За какво?

— Не обичам да разговарям на тротоара.

— Боя се, че няма да имате по-добра възможност — отсича тя. — За кого от онези извратени побойници работите?

— За никого. Просто търся информация.

— Елате друг път. Или най-добре не си правете труда. Тя посяга да затвори вратата.

— Може да се окаже, че имаме нещо общо.

— И какво е то?

— Бейли — казвам аз.

Краткото име я кара да застине намясто. Вратата все още е откrexната съвсем мъничко. Тя ме оглежда, мъчи се да открие познати черти, но не успява. Колебае се за момент. Нерешителност. Как да постъпи? Едната ѝ ръка все още е в чантата, другата държи ключалката.

— Какво знаете за Бейли?

— Знам, че е бил ваш син.

— Всеки може да узнае името на сина ми.

— Знам, че е загинал при подозрителни обстоятелства, вероятно по вина на бившия ви съпруг.

Тази подробност не е споменавана в печата, макар че по онова време Суейд беснеела и вдигала шум до небето. Сюзан ми разказа остатъка от историята.

— *Вероятно* е неуместна дума — казва Суейд.

Така или иначе, не са го осъдили, но усещам, че не му е времето да споря.

— Искам това да не се случи отново — казвам аз.

Вълшебните думи действат като „Сезам, отвори се“. Тя ме оглежда продължително и лицето ѝ сякаш говори: *Какво пък, дума дупка не прави*. Плъзва ръка по вратата и сваля веригата.

— Влезте.

Знам, че ако ѝ кажа защо съм тук, ако спомена името на Джона, изобщо няма да прекрача прага. Освен това става дума за дребна, благородна лъжа — въпрос на степенуване. Не се съмнявам, че поне един от любовниците на Джесика проявява същите склонности като бившия съпруг на Суейд и крие същите заплахи за Аманда Хейл.

Тя излиза навън и оглежда улицата първо в едната посока, сетне в другата. После залоства вратата зад нас.

— И тъй, какво знаете за Джералд? — пита тя.

Ръката ѝ още е пъхната в чантата. Подозирам, че лежи небрежно на дъното като змия, готова да атакува.

— Носят се слухове, че е виновен за смъртта на момченцето.

— Това ли дойдохте да ми кажете? Слухове!

— Синът ви е загинал преди дванайсет години.

— За убийството няма давност — отвърща тя.

Очевидно същото важи и за отмъщението.

Бившият съпруг на Суейд се казва Джералд Лангли. В момента е зад решетките.

— Знам, че ви е пребивал. Че е бил жесток към детето. И че момчето е загинало при крайно съмнителни обстоятелства.

— А откъде знаете всичко това?

— Да речем, че имаме общи познати.

Тя ме оглежда от глава до пети, после прави знак да влезем навътре в ателието. Най-сетне изважда ръка от чантата.

Лампите все още не светят. Голямата копирна машина зад тезгяха е студена като замръзнала тухла. Върху плота лежат писма, някои отворени, други все още в очакване на оставения до тях остър нож за разрязване на пликкове. Суейд слага чантата на тезгяха и поема ножа. Нито за миг не остава без оръжие.

— Кои са тези общи познати? — пита тя.

— Не съм упълномощен да ги разкрия.

Очевидно заинтересувана, тя се напруга да съобрази кой би могъл да знае тези интимни подробности от нейния живот и при това да се трогне поне дотолкова, че да ги разкаже на някакъв непознат.

— Какво искате?

— Както казах, да поговорим. Надявам се да ми помогнете.

Внезапна мисъл я кара рязко да вдигне глава.

— Стоп. Носите ли микрофон?

— Какво?

— Ясно го казах. Носите ли микрофон?

— Че защо да нося?

— Обяснението се състои от три буквички — казва тя. — ФБР. Ще разрешите ли да проверя?

Без да чака отговор, Суейд излиза иззад тезгяха и започва да ме опипва около колана и отзад по кръста. В другата ръка продължава да стиска ножа.

Накрая се отдръпва, но погледът ѝ е все тъй предпазлив и подозрителен.

— Чист сте.

Казва го така, сякаш не знам. Като че някой космически пришълец може да е вградил микрофон в тялото ми, без да усетя. Изглежда, Суейд живее в някакъв свой въображаем свят.

— Феберейците страшно обичат да ми тровят живота — казва тя.

— Паркират отпред. Наблюдават с бинокли. Мъчат се да разчетат по устните какво говоря.

Чудя се дали има развинута фантазия, или федералните наистина са се захванали с нея.

— Не работя за ФБР. Единствената ми грижа е едно малко момиченце. Мисля, че в момента го заплашва опасност. Вярвам, че можете да помогнете и след като изслушате фактите, ще пожелаете да го сторите.

Тя ме гледа така, сякаш става дума за сивото ежедневие. Още един час работа, още едно спасено дете. Дотук определено приличам на човек от нейните кръгове.

— Имате клиентка?

— Да.

— Разкажете ми за нея.

Ето го първото затруднение.

Спасява ме остро почукване по стъклената врата зад нея. Виждам отвън някакъв тип с дебела папка под мишница. Той гледа втренчено Суейд и чука с ключ по стъклото.

— Какво искате? — виква тя през затворената врата, без дори да се обърне.

Ако се съди по промените на гласа, в главата ѝ май съжителстват множество личности. И сегашната явно принадлежи на някакъв зъл дух от преизподнята.

— Имам документи за копиране — долита отвън приглушеният отговор.

— Опитайте в „Кинко“.

— Ще ви отнеме само минутка — настоява онзи.

— Откъде знаете колко ще отнеме? Машината не е загряла. Не виждате ли табелката? Затворено е.

Човекът поглежда табелката, после работното време.

— Минава девет — казва той.

— Извинявайте. — Суейд се завърта и периферията на шапката профучава край мен като бръснач. Все още стиска острия нож за писма. — Какво става? Никой ли не може да чете в този град? Може би ще проумееш, ако ти натъпча това чудо в задника.

Още преди да е стигнала до вратата, натрапникът вече отстъпва заднишком и я гледа с разширени очи. Вероятно се чуди дали случайно не е почукал на портата към ада.

Тя щраква ключалката. Преди малко прегازی човек на улицата, а сега се готви да намушка друг. Здравият разум ми подсказва да се измъквам, додето съм цял.

— Без грубости, госпожо. Искрах само да копирам няколко документа.

— На това ли му викаш грубост? Грубост ти се прищяла, а? Ще ти дам аз една грубост.

Клетникът се е вторачил в острия връх на ножа. Когато вратата се отваря, той вече е по средата на улицата и препуска заднишком като футболен съдия преди наказателен удар.

Суейд грабва от тротоара сутрешния вестник и го запокитва след жертвата. Страниците с обяви се разхвърчават по вятъра.

Човекът се обръща и хуква да бяга.

— Нали ти казах, опитай в „Кинко“ — подвиква тя.

— Върви по дяволите — отвръща той в напразен опит да запази известно достойнство, докато подтичва по улицата.

— Да бе. Още един герой. — Тя прекрачва обратно в ателието и почти незабавно пита: — Казвате, че детето е в опасност?

— Да. Смятам, че е твърде вероятно.

— Какво е? Момче? Момиче? На колко години?

— Момиче. На осем. Най-сериозният ми проблем е, че трябва да го намеря.

— Как така да го намерите? Къде е?

— Не знам.

— Коя е майката?

— Майката има проблеми.

— Че кой ги няма? — отвръща тя.

— Осъждана е за сериозни престъпления.

— Така ли се запознахте с нея?

— Не съвсем.

— Слушайте — казва Суейд. — Нямам време за гатанки. Защо просто не ми разкажете всичко, та да бъдем наясно?

— Не съм изпратен от майката — казвам аз.

Тя трепва.

— Чакайте малко. Значи сте адвокат на бащата?

— Не.

Кратък миг на облекчение.

— Адвокат съм на дядото — уточнявам аз.

Тя ме поглежда отново и избухва в смях. Питам се дали няма да ме намущка.

— Знаех си. Носите ли призовка? Давайте я и се пръждосвайте.

— Не разнасям призовки. Има си хора за тая работа.

— Чудесно, тогава марш навън. Или искате да викна ченгетата?

— Излишно е. От какво се страхувате?

Тя придърпва чантата си по-близо.

— Във всеки случай не от вас.

— Много добре. Искам само да поговорим. По-лесно е да го сторим тук, отколкото в съдебната зала.

— За кого? Не и за мен — отговаря тя и ми хвърля поглед, какъвто съм срещал в някои кръчми от типове със строшени бутилки в ръцете.

— Нямате повод за враждебност — казвам аз.

Но очите ѝ ясно подсказват, че това си е лично мое мнение. Явно не съм я очаровал.

— Имам клиент...

— Браво.

— Той иска само едно — да намери внучката си.

Тя мълчи и престава да ме гледа. Отново се заема с пликовете.

— По някаква странна причина моят клиент си е втълпил, че може да знаете къде е детето.

Суейд се е превърнала в каменен идол на презрението. По лицето ѝ е изписано твърдото убеждение, че ако знаех нещо, щях да пристигна с полиция и призовка.

— Към тази мисъл го насочва фактът, че веднъж сте посетили дома му. В присъствието на дъщерята и внучката. Направили сте някои изявления, а скоро след тази среща детето е изчезнало заедно с майка си.

— Животът е пълен със съвпадения — казва тя. — Кажете, видял ли ме е вашият клиент да отвличам детето?

— Това е въпрос за пред съда. Надявам се да не стигнем дотам.

— Бас държа, че се надявате. Лично аз много обичам да ходя в съда. Толкова много превземки и церемонии. Толкова много лъжи. Печели, който има повече лъжесвидетели. Адвокатите са изплезили езици до пъпа. Направо удивително как винаги намират оправдания за една или друга постъпка на клиентите си. Или пък обясняват, че и да са направили нещо, няма значение. Да ви кажа ли колко пъти съм ходила в съда през последната година?

Не питам и тя си отговаря сама:

— Толкова много, че им изпуснах бройката. И всеки път свършва по един и същи начин. Като филм с лош край, който си гледал до втръсване. Все се надяваш поне веднъж да стане нещо хубаво, но така

и не ти излиза късметът. Винаги изопачават нещата. Затова съм се заела с тая работа. Ако знаеха какво вършат, ако ги беше грижа, нямаше да присъждат родителските права на побойници и садисти. Естествено, при условие, че искат да вършат добро.

— Няма да споря — казвам аз. — Но този път ще си имате неприятности. Моят клиент е заможен. С дълбоки джобове. И ако го принудите, ще направи всичко възможно, за да превърне живота ви в ад.

— Ад. Щял да превърне живота ми в ад! — Очите й припламват като раздухани въглени. — Кажете на клиента си, че идвам право от ада и нося белези за доказателство. Повярвайте ми, той не би могъл да го намери дори с фенер и карта, та ако ще всички пътни знаци да сочат натам и сам дяволът да го води. Но му предайте, че вземе ли да се заяжда, на драго сърце ще го упътя.

Е, тогава наистина сам дяволът ще го води, минава ми през ума.

— Сега можете да си вървите — казва Суейд. — И на излизане гледайте вратата да не ви блъсне по задника.

Тя посяга към чантата и заравя ръка дълбоко вътре.

— Заплашвате ли ме?

— Изглеждам ли заплашителна?

— Не знам.

Точно това е целта й. Но любопитството надделява.

— Така и не ми казахте името на клиента си.

— Внучката му се нарича Аманда.

— Това не ми говори нищо.

Казва го тъй, сякаш изобщо не държи сметка за децата. Те са случайно явление във войната между Золанда и американското правосъдие.

— Моят клиент е Джона Хейл.

Лицето й грейва като фенер.

— Мистър Лотария. Защо не го казахте по-рано?

Ръката излиза навън. Чантата изчезва под тезгяха. Изведнъж Суейд се превръща в самата сърдечност. Обзема ме страх, като виждам подобна радост.

— Тъкмо му готвех нещо специално — казва тя. — Надявам се да обича славата.

Не се хващам на въдицата. Мълча.

Тя хлътва под тезгяха като дяволче на пружина. Чудя се дали не рови отново в чантата. Мярка ми се видение как получавам куршум в задника, докато прескачам прага. Но я чувам как си говори съвсем добродушно, докато разбутва някакви кашони и хартии.

— Къде съм я сложила? — мърмори Суейд. — Преди малко ми беше пред очите. По дяволите. О, ето къде била. — Тя изниква иззад тезгяха с голяма кутия, претъпкана с документи. — Вчера направих копията. Мислех да му запазя изненадата за утре. Но щом сте дошли чак дотук, защо да чакаме?

И тя ми подава две странички, скрепени с кламер.

За да не сбърка случайно някой, най-отгоре е отпечатано с грамадни букви: СЪОБЩЕНИЕ ЗА ПЕЧАТА. За справки — Золанда Суейд и нейният телефонен номер.

„изчезналите жертви“, доброволна организация за подпомагане на малтретирани жени и техните деца, съобщи днес, че ще предяви обвинение за тормоз и изнасилване срещу мъжа, който спечели една от най-големите печалби в историята на държавната лотария.

— Искам данъкоплатците да знаят кого подкрепят — казва Суейд.

Продължавам да чета.

Джона С. Хейл, жител на луксозния крайморски квартал Дел Мар в окръг Сан Диего, бе обвинен от организацията в изнасилване на дъщеря си Джесика. Твърди се, че най-малко в три отделни случая Хейл е извършил сексуално насилие над дъщеря си, която по онова време била непълнолетна. Освен това Хейл се обвинява в тормоз на невръстната си внучка, поставена под негова опека с официално решение на съда в Сан Диего преди повече от година. Името на детето се пази в тайна.

В безграничното си високомерие и самочувствие Суейд е написала всичко това не като съобщение, а в стила на вестникарска статия, излагаща неоспорими факти, сякаш „Изчезналите жертви“ е някаква държавна инстанция, а клеветите срещу Джона — решение на Върховния съд.

— Сигурно се шегувате.

— И през ум не ми минава — отвръща тя.

— С какви доказателства разполагате?

— С клетвените показания на Джесика в писмена форма.

— Куп лъжи от устата на една завистлива и отмъстителна дъщеря — казвам аз. — Знаете, че тя се е опитала да изкопни пари от баща си, но той я е изгонил. Джесика се занимава с изнудване, а вие ѝ помагате.

— Друго не съм очаквала от вас — казва тя. — Глашатай на мъжката тирания. Колко ви плаща Хейл?

— Аз пък мога да ви нарека самозвана ексекюторка. Можем да се обиждаме до второ пришествие, но това няма да промени истината.

— Истината е на наша страна — казва Суейд и вдига ръка като за клетва. — Макар че не се надявам човек като вас да я приеме. Четете нататък. Става още по-интересно.

— С какво друго разполагате, освен брътвежите на една затворничка и наркоманка?

— Бивша наркоманка — поправя ме тя. — Вече се е преборила с недъга си.

— Тя ли ви го каза? Добре, да речем бивша наркоманка, която иска пари. А каза ли ви, че е предложила да остави Аманда при родителите си, ако платят щедро?

Суейд не отговаря, но погледът ѝ издава.

— Не ви е казала, нали?

— Лесно е да се хвърлят безпочвени обвинения.

— Да, например за тормоз и сексуално насилие над деца. Нека си го кажем направо: за всяко нещо на този свят първо бих изслушал Джона и Мери Хейл и чак след това дъщеря им.

— Знам за нейното минало — казва Суейд. — Чуйте сега какво знам още. Знам, че от много години насам всички инстанции в тази страна са се превърнали в параван за изстъпленията на хора като Джона Хейл. Мъже с влияние и пари. Клубът на старите момчета.

— Та вие не знаете за Джона Хейл нищо друго освен факта, че е спечелил от лотарията и дъщеря му обича да лъже.

— Знам, че властите не биха изслушали Джесика Хейл дори ако беше занесла в полицията видеозапис от изнасилването. Е, сега всичко ще излезе на бял свят. Хайде, четете.

Пак свеждам очи към текста.

— Не, не тук — казва Суейд. — На другата страница. — Тя нетърпеливо дръпва съобщението за печата от ръцете ми и преобръща листа. — Тук. Точно тук.

Натискът от ноктите ѝ оставя бразда под думите.

Обвиненията срещу Хейл бяха известни на съдебните власти и редица държавни организации, включително Агенцията по въпросите на младежта и децата. Тези служби обаче не реагираха. Напротив, те подпомогнаха Хейл в стремежите му да получи родителски права над въпросното дете. Бездействието на властите е част от далеч по-голям и сериозен скандал, свързан с корупция и престъпни действия на държавни служители. Тези лица ще бъдат назовани поименно и дейността им ще бъде разкрита в пълни подробности на нашата пресконференция, предвидена за 9:30 ч на 19 април, петък, пред съдебната сграда.

— Кажете, не знаехте ли, че Джесика е представила тези обвинения на ченгетата още преди осем месеца? Както и на онази усойница Маккей от Службата за закрила на децата.

Името на Сюзан ме вцепенява за миг. Питам се дали Суейд не знае за нас двамата. Не, няма откъде да научи.

За пръв път чувам, че Джесика е отправила обвинения срещу Джона — естествено, ако Суейд казва истината. Бездействието на ченгетата не ме изненадва. Без съмнение Джесика е отишла при тях, те са надникнали в досието ѝ, поразпитали са тук-там и са закрили разследването поради липса на доказателства. Не е нужно да си гений, за да проумееш, че една жена, току-що излязла от затвора и водеща борба на живот и смърт за родителски права, би казала каквото ѝ

хрумне, само и само да притисне противника до стената. И все пак се питам защо Джона не ми спомена нищо за обвиненията, ако наистина ги е имало.

— Джесика Хейл е наркоманка, която лъже от най-долни подбуди — казвам аз. — Никога не е искала от родителите си друго, освен пари. Затова е цялата шумотевица.

— Е, изглежда, че са се намерили и други кандидати прекъсна ме Суейд.

— Какво намеквате?

— Намеквам, че старецът ръси пари където трябва, та съдията да поомекне, а ченгетата да си затварят очите. Така стават тия неща.

— Джесика ли ви го каза?

— Не беше необходимо. Знам как работи системата, как загърбват собствените си правила, когато им е изгодно. А имам и доказателства. Можете да им го кажете.

— На кого и какво да кажа?

— Четете вестниците — отвърща тя.

Аз отново оглеждам съобщението, сякаш съм пропуснал нещо.

— Не, не там — казва Суейд. — В сутрешните вестници. Да не мислите, че ще изложи всичко в съобщението, та тъпите журналисти да провалят нещата с неуместни въпроси? Имам документни доказателства. За цялата гадост.

— Какви? Документи, с които да докажете, че Джона Хейл е измъчвал внучката си? Това само луд човек би го изложил в писмена форма.

— Не е важно — казва тя, сякаш си говорим на различни езици.

— О, важно е. Джона Хейл няма нищо общо с тия нелепи обвинения. Ако водите лична война с властите, това си е ваша работа. Не замесвайте невинен човек.

— Невинен! — възкликва Суейд. — Занесете това съобщение на вашия невинен човек и го вижте как ще се изпоти. — Тя посочва листа. — И му кажете да си обуе азбестови галоши. Защото ще нагази право там.

Поглеждам я с недоумение.

— В ада — пояснява тя и пренебрежително махва с ръка. — А сега марш навън. Имам работа. Трябва да адресирам пликове.

Усещам как ушите ми пламват от неудържим гняв.

Суейд надига глава. Аз все още стоя пред нея, изчервен като домати.

— Вървете — казва тя. — Изчезвайте. И затворете вратата.

После ми обръща гръб и изчезва из сенките в дъното.

Озъртам се към тезгяха. Кутията със съобщението за печата вече не е там. Суейд я е взела със себе си.

5

Английският език е пълен с поговорки за правосъдието. *То е меч без ножница; то е двуостър меч; другото острие на правосъдието се нарича мъст.* Изглежда, че Зо Суейд признава само това острие.

След напускането на нейното ателие аз не губя време. Клетъчният телефон е заключен в жабката на Скокливата Лина. Изваждам го, включвам адаптора в гнездото за запалка и почвам да набирам.

Докато карам по Палм Авеню, въртя волана с една ръка, а с другата сменям скоростите и в свободните промеждутъци натискам бутони.

— Ало — изрича отсреща женски глас.

Чувам тихо съскане — включила е уредбата. Всички на десетина крачки от нея могат да чуят какво си говорим.

— Сюзан, обажда се Пол. Можеш ли да вдигнеш слушалката?

Набрал съм прекия номер в кабинета ѝ, за да не се разправям със секретарката. Слушалката щраква и съскането заглъхва. Сега чувам гласа ѝ съвършено ясно.

— Хващаш ме в лош момент. Имам съвещание с персонала. Много сме заети.

Представям си картинката: пет-шест търтеи са се скупчили около бюрото, а Сюзан прави разбор на дейността по отдели. Тази жена страшно си пада по прекия контрол.

— За съжаление не мога да чакам — казвам аз.

— Какво има? — Сюзан безпогрешно надушва проблемите по тона на събеседника. — Къде си?

— На пътя. След малко излизам на магистралата. Тъй че нямаме много време за разговор. — Казвам го, защото от вятъра при високите скорости става почти невъзможно да се говори. — Току-що излизам от среща с твоята приятелка Суейд.

— Да разбирам ли, че не е била много любезна?

— Любезна ли? Колкото змия в пазвата.

— Предупредих те — казва тя.

— Не ми напомняй.

— Слушай, Пол, наистина съм заета. Не можеш ли да изчакаш до довечера?

— Съжалявам, но не мога. Тя се кани да тегли ножа на Джона.

Не споменавам фамилии. Предпочитам да не го правя по телефона.

— Как така?

— Суейд сипе цял куп смахнати обвинения. Твърди, че измъчвал детето. И че е изнасилвал собствената си дъщеря.

— Типично за... — Тя едва не изрича името на Суейд, но навреме си спомня, че не е сама в кабинета. — ... за нашата приятелка. Ако си спомняш, предупредих те да не се месиш.

— Знам. Но вече е късно да се измъквам. Не мога да изоставя Джона в беда.

— Въпросът е какво можеш да направиш за него.

Не отговарям и това само по себе си е красноречив отговор.

— Измъквай се, докато си цял — казва Сюзан. — Не можеш да я победиш. Тя играе по правила, каквито никога не си изучавал. Повярвай ми. Нямах представа срещу какво се изправяш. Тази жена разполага с добре смазана машина. — Гласът ѝ се извисява с цяла октава. По звука усещам, че е прикрила устата си с длан, за да не чуят другите в кабинета. — Тя разстила лъжи както валякът разстила асфалт. Доброто име за нея не значи нищо. Нито това на Джона. Нито твоето. Гарантирам ти. Изпречиш ли се на пътя ѝ, ще се озовеш проснат по гръб и омазан с катран, преди да се усетиш какво те е сполетяло.

Реша ли нещо, Сюзан е категорична. Изведнъж гласът ѝ си възвръща предишния тембър.

— Но в момента имам съвещание. Налага се да го обсъдим довечера.

— Има и още нещо — казвам аз.

— Какво?

— Тя спомена твоята служба. И лично теб.

Отсреща настава тишина, сякаш някой е халосал Сюзан с наковалня. Чудя се дали е затворила, или просто връзката е прекъснала.

— Ало, чуваш ли ме? — питам аз.

— Чувам те.

Гласът ѝ пак е подскочил нагоре. Представям си как високата облегалка на шефското ѝ кресло се завърта срещу търтеите отгатык бюрото. Опит за усамотение.

— Какво точно каза? — пита Сюзан.

— Спомена всуе името твое.

— Да не би ти да си ѝ казал нещо?

— Твърдо не. Но се зачудих дали не е телепат.

— Да бе.

Кратка пауза, през която мъчително се питам дали Сюзан ми вярва.

— Какво точно каза за мен? — пита след малко тя.

— Нарече те „усойница“. Смята, че си се продала на мъжката тирания заедно с цялата служба. Според нея властите прикриват семейни престъпления и взимат подкупи. Смътно намеква за скандали. Не пожела да навлезе в подробности. Имам копие от съобщението за печата, ако искаш да го видиш.

— Съобщение ли?

— Разпраща го днес. В момента.

Настава мълчание. Сюзан мисли. Ако можеше, сигурно би забранила свободата на словото.

— Какво пише в него?

— Няма как да чета, докато карам — казвам аз. — Но набляга на обвиненията, подробности почти липсват. Нашата приятелка твърди, че ги пази за пресконференцията, която ще е след два дни.

Сюзан отново мълчи и мисли. Имам чувството, че по телефона долита мирис на изгоряла изолация. Чувам приглушен разговор, неясни гласове.

— Ще трябва да продължим по-късно — казва Сюзан, но това не е за мен. — Придържайте вратата на излизане. Благодаря. — Гласът ѝ пак става висок и ясен. — Прочети ми текста.

— Нямам желание да катастрофирам. Спрял съм на светофар, само на две пресечки от магистралата.

— Къде искаш да се срещнем?

Вече няма „какво“, „защо“ и „от къде на къде“. Изведнъж разполагам с цялото ѝ внимание. За Сюзан заплахите срещу нейното

царство са по-убедителни и от най-логичния аргумент.

— В моята кантора. След един час. Ще се опитам да намеря Джона. Би ли позвънила на Хари? Не знам дали още е в кантората. Ако го няма, опитай в апартамента му. Знаеш ли номера?

Не го знае, затова се налага да го продиктувам.

— Вероятно не би било зле да доведеш някой от инспекторите си — добавям аз.

— Защо?

— Защото може да ни потрябва помощ. Не разполагаме с много време.

Винаги съм си мечтал за жена със собствена полицейска организация.

— Трябва да си помисля — казва тя.

— Както решиш — отговарям аз. — Повтарям, не разполагаме с много време. Ще се видим след час.

Без да чакам отговор, аз изключвам телефона. След секунди летя с колата на север по магистрала 1–5 и се озъртам за подходяща отбивка.

Като човек с неограничено свободно време и осемдесет милиона в банката, Джона вероятно е на едно от двете места — у дома си в Дел Мар, докъдето има двайсет минути път с кола, или на пристанището при яхтата. Надявам се да не е отпратил на риболов из безкрайната синева.

Завивам по една отбивка към центъра, намирам спокойна улица и паркирам до тротоара. Тия дни предвидливо въведох домашния номер на Джона в паметта на телефона. Сега натискам бутона и при втория сигнал отсреща вдигат слушалката.

— Ало.

— Мери, ти ли си?

— Да.

— Обажда се Пол Мадриани.

— Откри ли Аманда?

— Не още. Джона там ли е?

— Не. Не съм го виждала тази сутрин. Когато станах, вече беше излязъл.

— Знаеш ли къде е отишъл?

— Да не се е случило нещо?

— Просто трябва да поговорим. Знаеш ли къде е?

— По всяка вероятност е при яхтата. — И тя обяснява как да я намеря. После пита: — Сигурен ли си, че не е станала някоя беля?

— Нищо сериозно — лъжа аз. — Има ли начин да му се обадя?

— По клетъчния телефон. Но май тая сутрин го е оставил на нощното шкафче. Една секунда. — Тя проверява и след малко се връща. — Да. Забравил го е.

— Слушай, Мери, ако Джона се върне и не съм го открил на пристанището, трябва да поговоря с него. Кажу ми да позвъни в кантората. След един час ще съм там и бих желал да се видим. Важно е.

— За какво става дума?

— В момента не мога да обясня.

— Той знае ли телефонния ти номер?

За всеки случай я моля да си запише номера на кантората и на клетъчния ми телефон.

— Значи след час — повтаря тя.

— Да. И още един въпрос. Ако е потеглил с яхтата, има ли начин да се свържа с него?

— Има радиостанция. На къси вълни или УКВ. Нещо такова. Но не знам как да го търся по радиото. В краен случай бреговата охрана сигурно ще го намери. — Мери изчаква да отговоря. Не казвам нищо и след малко тя пита: Станало е нещо, нали?

— Не. Недей да се тревожиш. Само му предай каквото ти казах, ако се върне.

Сбогувам се и изключвам телефона.

Вместо да се връщам на магистралата, аз пресичам града по Маркет Стрийт, после минавам през Гаслайт Дистрикт. Завивам наляво към океана, пресичам железопътната линия за Санта Фе и излизам на Норт Харбър Драйв. За щастие по пътя почти не попадам на червени светофари, тъй че успявам да мина на скорост по крайбрежния булевард, профучавам покрай Флотския снабдителен център и подкарвам към северния край на залива.

Спаниш Ландинг се намира на дълга ивица земя, владена в морето. Изградени са я през шейсетте години с остатъците от материала, използван за създаването на Харбър Айланд. Заливчето край нея е отделено от пролива към пристанището с полуостров, по

който гъмжат хотели и ресторанти. Най-високите от тях изникват в далечината, докато минавам край летището на бреговата охрана. След малко повече от километър навлизам в кръговото движение и отбивам по Харбър Айланд Драйв.

Тук откъм сушата има парк, популярен сред любителите на бягането. Две жени в напреднала възраст с бели маратонки и ластични шорти подтичват по алеята, подмятайки прошарени конски опашки. Покрай тях прелита като ракета момиче с ролери — от пръв поглед личи, че не умее да кара, но пък е много впечатляваща гледка с миниатюрния си бански костюм. Някакъв тип по бермуди прави фокуси със скейтборд. Прескача няколко стъпала, после се мята върху парапета край тях, но майсторството му свършва дотук. Скейтбордът изчезва изпод краката му и в огледалото го виждам как се забива странично в една кола. Цирк...

Историята твърди, че при откриването на Калифорния някогашните испанци слезли за пръв път от галеоните си точно тук. Не върху този провлак, разбира се, а на плажа отсреща — войници, мисионери и няколко коня. Понякога имам чувството, че ако бяха видели днешните плодове на четири века прогрес, сигурно щяха тутакси да поемат обратно към родния край. Туземците определено са имали повече дрехи и здрав разум, отколкото някои мои съвременници.

След още около километър достигам пристанището за яхти. Вкарвам Лина в паркинга и набивам спирачки до бетонния бордюр. Мери ми е дала най-общи указания. Има няколко кея, разположени перпендикулярно на острова. От тях стърчат като пръсти гнезда за малки, маневрени корабчета. По-големите яхти, като тази на Джона, са закотвени откъм външната страна, поне така ми обясни Мери.

От паркинга пристанището за яхти прилича на гора от алуминиеви мачти и радарни антени в контейнери, досущ като кутии за шапки, набучени върху колци. Тук-там се мярка по някое обслужващо корабче, а съдовете за спортен риболов са цяла флотилия. Кеят е далеч по-оживен, отколкото бих могъл да предположа в средата на седмицата; тълпи моряци и наематели пристигат или заминават. Хамали тикат колички, натоварени с оборудване и запаси.

Според Джона „Аманда“ е доста голяма — тринайсетметрова яхта с двуетажна палуба. Слизам от колата и засенчвам очите си с длан, за да огледам края на пристана. След минута откривам поне

половин дузина корабчета, отговарящи на описанието. Край едно от тях е доста оживено — свалят с кран от кърмата риба колкото неголям автомобил. Наоколо се е събрала тълпа, но от това разстояние не мога да видя добре лицата.

Поемам риска и тръгвам нататък по металния мост, който свързва плаващия док с паркинга. Сега е отлив и платформата е слязла три метра надолу. От тази позиция вече не виждам нищо освен рибешката опашка, провиснала като лъскав триъгълник под куката на крана.

По пътя натам минавам покрай двойка побелели старци, поели към яхтата на мечтите си с пълна пазарска количка.

Някакъв тип мие с маркуч платноходката си.

— Търся Джона Хейл.

Той ме оглежда, свива рамене и поклаща глава.

— Не го познавам. Искате ли да наемете яхта?

— Не, благодаря. Някой друг път.

Ускорявам крачка и стигам до края, където кеят завършва с напречно разклонение. По-големите кораби са швартовани тук, откъм външната страна. Виждам яхтата веднага щом отминавам стоманените колони, които удържат дока намясто. На носа е изписано с големи черни букви:

АМАНДА

По кея около яхтата се е струпал народ. Всички зяпат провисналата риба и човека, изпъчен за снимка пред нея. Около него други рибари вдигат бутилки и кутии бира за успеха на своя приятел. Джона не ме забелязва. Той стои до рибата.

Мъчат се да я претеглят, но не е толкова лесно. Кранът едва удържа тежестта. Никога не съм виждал по-голяма риба меч, макар че в това отношение опитът ми е твърде оскъден.

Джона е облечен като прост рибар — с гумени ботуши, стара риза и брезентов гащеризон, изпоцапан с кръв и люспи от грамадната риба. Вече е започнал да я изкормва с нож колкото мачете, а мъжете наоколо подмятат добродушни закачки и го тупат по гърба. Някой му подава бутилка студена бира, по която се стича пяна. Рано е още за пиене, но тия хора сигурно са излезли в морето преди разсъмване.

Джона ме забелязва едва когато се обръща да поеме шишето. Сочи рибата и прави възторжена физиономия, после изведнъж

осъзнава, че не съм дошъл за развлечения.

Той подава ножа на един от мъжете и започва да си пробива път през възторжената навалица като политик — тук стиска нечия ръка, там приема поздравления от група подпийнали рибари. През цялото време не ме изпуска от поглед. Мъчи се да прочете по лицето ми дали не съм намерил Аманда.

Когато стига до мен, Джона не губи време.

— Имаш ли новини? — пита той. — Откри ли Аманда?

— Не, но трябва да поговорим.

— Какво става? Да не ѝ се е случило нещо?

— Не. Поне не съм чувал. Продължаваме да я търсим. Но има нещо друго.

Тежка въздишка на облекчение разтърсва цялото му тяло като токов удар. Той отпива солидна глътка от бутилката, после забелязва, че нямам питие.

— Чарли, дай една бира за моя приятел.

Преди да възразя, един от моряците на яхтата отваря хладилния сандък.

— Не, благодаря.

— Остави, Чарли.

— Идвам от среща със Золанда Суейд.

Лицето му става мрачно.

— Какво ти каза? Призна ли, че е идвала у дома?

— Не отрече.

— Добре. Според мен е добре, нали?

Той отпива още една глътка.

— Настроила се е за люта битка. Отправя отвратителни обвинения.

Джона гледа шишето, яхтата, всичко друго, освен мен.

— Тя е луда жена. Луда за връзване — казва той. Не го интересува нито една нейна дума. — Радвам се, че успя да отскочиш дотук. Сигурен ли си, че не искаш нещо за пиене?

— Да.

— Имам всякакви безалкохолни. Дори билков сироп.

— Не, нищо не искам.

— Ще разгледаш ли яхтата? — пита той с внезапен ентузиазъм.

— Джона, трябва да поговорим.

— Виждал ли си някога толкова едра риба?

Поклащам глава.

— И аз не бях виждал до днес — казва той. — Напоследък затоплянето привлича рибите на север. Ами че миналата година трябваше човек да плава чак до Кабо, за да зърне нещо подобно. Ще заръчам да я препарират. И ще си я закача на стената. Ама няма да се побере.

Джона се размива някак нервно, сякаш усеща за какво ще говорим.

— Защо не ми каза, че Джесика те е обвинила в изнасилване?

Ведрото изражение на Джона мигом посърва. Той въздъхва дълбоко и се сконфузва.

— Не е приятна тема за разговор. С когото и да било. Пък и всичко беше гнусна измислица. Поредната опашата лъжа на дъщеря ми. Ченгетата веднага разбраха. Не предявиха обвинение. Какво ти обвинение, дори не разследваха тая глупост.

— И все пак струваше си да го зная. Ако искаш да ти помогна, не бива да криеш нищо.

— Беше лъжа. Просто не смятах, че е важно.

— Има ли заведено полицейско досие?

Джона ме поглежда с недоумение.

— Проведоха ли разследване? — питам отново аз.

— Какво? Разследване ли? Поговориха с мен. И с Мери. Сигурно са надникнали в досието на Джесика.

— Разпитаха ли Аманда?

— Не.

Лицето му говори категорично, че не би понесъл дори мисълта да разпитват внучката му за подобни неща.

— Какво им каза? На ченгетата.

— Истината. Че всичко е една голяма лъжа. Джесика предяви тия обвинения след делото за родителските права. Ясно беше защо го прави. Ченгетата разбраха. Нямахме и помен от доказателства.

— Разпитаха ли и други хора? Освен Джесика, теб и Мери?

— Не знам. Какво общо има това?

— Суейд го използва като оправдание за действията си — казвам аз. — Налива масло в огъня.

— Как така?

— Кани се да разгласи пред цял свят каквото е чула от Джесика. Разпраща навсякъде съобщения, че си извършил кръвосмешение с дъщеря си.

— И какво?

— Твърди, че си се държал грубо с Аманда.

Джона ме гледа право в очите. Без да мигне.

— Това е лъжа. Кълна се. — Той вдига ръка като за клетва. — Ако не казвам истината, нека вечно горя в ада. Дъщеря ми лъже. Приятелки от затвора са я подучили. Знам го. На подобно място сигурно имаш предостатъчно време, за да обмисляш зловни лъжи. Не се и съмнявам, че другите затворнички са й дали идеи.

— Имаш ли доказателства, че са разговаряли за това?

— Не. Но си я представям как седи в столовата или в килията, а някоя отрепка ѝ обяснява как да накисне стареца. Е, така или иначе, полицаите не се хванаха на въдицата. Нито пък съдията.

— Значи е предявила това обвинение и на делото?

— Чрез адвоката си — уточнява Джона. — Съдията го сръза, че няма доказателства. Заинтересува се защо не е предявила обвинения още тогава. Опитаха се да му пробутат изтъркан номер — повечето жени си мълчали, защото не можели да понесат унижението. Освен това била много малка. Съдията не повярва нито на нея, нито на адвоката.

— Суейд обаче ѝ вярва. Или поне се кани да го заяви на всеослушание. Така пише в съобщението за печата.

Той се замисля. Шари с очи във всички посоки и накрая пак ме поглежда.

— Журналистите няма да ѝ повярват.

Аз се размивам.

— Няма да ѝ повярват! Когато си спечелил осемдесет милиона и някой вземе да те облива с помия, това е сензация от национален мащаб. Новинарите направо ще се прехласнат. Няма значение дали вярват, или не. Спал ли си през последните десет години? В цяла Америка май само ти не си чувал за жълта телевизия.

— Не я гледам — казва той.

— А трябва. Ще те разплескат като муха върху стъкло. Собственик на огромна печалба обвинен в изнасилване на дете.

Киселата физиономия на Джона ми разкрива, че дори и в най-мрачните си кошмари не е сънувал подобно нещо.

— Защо го прави?

— Кой, Суейд ли?

— Мога да разбера Джесика — казва той. — Но Суейд... Какво печели от цялата работа? Няма доказателства.

— Това оправдава нейната кауза, придава стойност на постъпките ѝ. А и нали знаеш, най-добрата защита е нападението. Тя е съобщила, че разполагаш с необходимите средства, за да я подгониш. От всички хора, които е прецакала през последните години, ти имаш най-солидна банкова сметка. Убедена е, че ще се обградиш с цял куп адвокати. Нали точно това правят богатите, когато си имат проблем.

— Адски си прав — казва Джона.

— Най-голямата ти сила е и най-сериозната слабост. Сега тя атакува. Ние сме принудени да отстъпим и да отбиваме обвиненията. Как да докажем, че не си изнасилвач и побойник?

— Нямам намерение да доказвам каквото и да било. Не сме в съда.

— Ще бъдем, ако предявиш срещу Суейд обвинение в клевета.

— Ти си единственият адвокат, с когото съм разговарял, ако не броим онзи по делото за родителските права. А той не пожела да се меси.

— Защото познава Суейд. Нали така?

— Вярно.

— Може да е по-умен, отколкото предполагаш. Суейд залага на шанса, че може да унищожи репутацията ти още преди да я вкараш в съда. А стигне ли се до съд, залага на това, че имаш да губиш повече, отколкото тя. Така може да твърди, че я преследваш единствено защото говори истината. Не се страхува от теб. Точно за такъв образ мечтае — Жана д'Арк в битка срещу злото.

Лицето му става мрачно. Изобщо не е очаквал битката да се води по този начин. Чувството му за правосъдие го е карало да си представя адвокатски спорове за закона и фактите пред безпристрастен съдия в съдебната зала, а не пропагандна машина, която плете мрежа от лъжи и разпръсква отрова още преди да е стигнал дотам.

— Трябва да отидем в кантората и да поговорим.

— Естествено — съгласява се той. — Кога?

— Незабавно.

Джона оглежда дрехите си, изпоцапани с люспи и парченца от вътрешностите на грамадната риба.

— Не бой се — успокоявам го аз. — При мен обстановката не е чак толкова официална.

Той поглежда тълпата на кея. Бутилки бира и фотоапарати. Кърваво петно под рибата.

— Какво да им кажа?

— Нищо. Кажи им, че имаш среща. Трябва да тръгнеш веднага.

— Точно така. Веднага — повтаря той като ехо. Съвсем се е шашнал.

Един от приятелите му, който се мотае наоколо, усеща нещо необичайно и пристъпва към нас. Той потупва Джона по рамото. Лицето му е зачервено от алкохола.

— Хей, приятел, трябва да ти направя още една снимка. Пред онова чудовище там. — Човекът подрънква бучки лед в чаша с нещо по-силно от бира. — Не е риба, от мен да го знаеш. Цял кит е, по дяволите. Йона и китът.

И той се размива на собственото си остроумие. Такива са всички приятели, когато имаш осемдесет милиона в банката.

Човекът хваща Джона за ръката и почва да го дърпа настрана. Джона все още е унесен в тягостни мисли. Лицето му прилича на посмъртна маска.

— Хайде бе, човек. Стегни се и пусни една усмивчица.

Пиянски урок по фотографско изкуство. Човекът с чашата дава указания, докато приятелите му се мъчат да задържат фотоапаратите неподвижни.

Джона кляка, хваща халката на голямата стоманена кука, която стърчи от хрилете на рибата, и изпъва ръка, за да се види провисналата от устата ѝ фосфоресцираща примамка. Гледа покрай обективите право към мен. Кръвта се стича на струйка по ръката му, капе по ризата и гащеризона. Той дори не забелязва. Само се усмихва измъчено, докато евтините фотоапарати щракат наоколо и в сенките припламват светкавици.

Когато се опитва да се изправи, Джона залита към рибата. Сграбчва я отчаяно с две ръце за хрилете, за да не се просне на кея.

— По-полека, началство. — Онзи с чашата хуква на зигзаг през тълпата да му помогне, но само с една ръка, защото другата е заета. — Хей, дайте на човека още една бира.

Избухва смях. Дрехите на Джона са омазани отпред с кръв и някакви други течности, бликащи от дълбините на мъртвото тяло. Той се дръпва от грамадната риба и избърсва длани в панталона си.

За момент гледам как Джона стои до огромното морско чудовище, от чиито хриле стърчи остра стоманена кука, и се питам кой от двамата изглежда по-мъртъв.

6

Само за десет минути описвам положението и изчерпвам оскъдните ни възможности за действие.

Хари смята, че е най-добре да се направим на глухи. Да не доставяме удоволствие на Суейд. А после, ако Джона все още желае, да заведем дело.

— Ама че майтап! — възкликва Джона със зачервено лице. Вдигнал е кръвното. По пътя към кантората е успял да обмисли всичко и сега настоява за отговори. — Казвайте ми, че нищо не можете да направите? Да не би да твърдите, че само съм си прахосал времето и парите, като наех адвокат?

— Казвам ти само, че не можем да й запушим устата.

— Дори когато разпространява зловни лъжи?

Аз посочвам едно от креслата за клиенти.

— Защо не седнеш?

— Не искам да сядам. И освен това ще ти изцапам мебелите.

Наистина, целият е оплескан с кал от кея, кръв и други, не твърде апетитни неща. Из кантората почва да се разнася зловоние.

— Можем ли да я съдим още сега? Има ли начин да предявим обвинение?

— Не. — Хари прилича на професор, както се е опрял със скръстени ръце до шкафа. — На това му се вика предварително ограничение. Добре дошъл в света на Първата поправка. Преди публикуването не можем и с пръст да я пипнем.

— Какво публикуване?

— Искам да кажа, преди официално да разпространи сведенията...

— Зловни лъжи — прекъсва го Джона.

— Знам — казва Хари. — Успокой се. С нищо няма да ни помогнеш, ако те тръшне удар. Докато тя не предаде сведенията на трето лице, в нашия случай на пресата, ръцете ни са вързани. След

това имаме правото да я съдим за клевета, злепоставяне, морални щети и намеса в личния живот, ако изобщо ти се полага такъв.

Джона се обръща гневно към него.

— След дъжд качулка!

— Можеше да е и по-зле — отвръща Хари. — Ако те обявят за публична личност...

— Как тъй „публична личност“?

— Дай да не задълбаваме — обръщам се аз към Хари.

— Не, искам да знам — настоява Джона. — Какво е това „публична личност“? За какво говори той?

— Има право да знае — казва Хари. — Слушай сега, ти си спечелил от лотарията. Приел си парите. Съдът може да реши, че това те прави видна личност. Щом доброволно заставаш пред погледа на обществото, хората имат право на добронамерени коментари за твоя характер.

Очите на Джона пламват, сякаш някой му е пъхнал фойерверк в гащеризона.

— Ти какво разбираш под „добронамерени коментари“? Лъжливи обвинения, че съм изнасилвал дъщеря си и тормозя внучката. Какво му е добронамереното?

Той хвърля поглед към мен, после отново се втренчва в Хари.

— Не е добронамерено — казва Хари. — Знам го. И Пол знае. Проблемът е, че ако съдът те сметне за публична личност, случаят става много по-труден. Преди да заведем дело срещу Суейд, ще се наложи да докажем някои подробности.

Напомням на Хари, че лъжливите обвинения в престъпно поведение са наказуеми сами по себе си.

— Освен това — добавям аз, — една печалба от лотарията не превръща човека в публична личност. Тъй че Суейд няма как да се оправдае с „добронамерени коментари“.

— Може би — съгласява се Хари. — Няма прецеденти по случая. Проверих.

И той ме стрелва с погледа, който познавам отдавна — знак, че неусетно нагазвам в тресавище.

— Естествено, може тъкмо нашето дело да стане прецедент — продължава Хари. — Три-четири години разтакаване по съдилищата.

Той се обръща към мен и повдига вежда, сякаш пита: *Наистина ли искаш да се забъркаш в това?*

Убеден съм, че Суейд не разполага с доказателства. Значи нейните обвинения са или съзнателна клевета, или поне пълно пренебрежение към истината. И в двата случая подлежат на съдебно преследване. Друг е въпросът дали си струва да я съдим. Ето ни пак там, откъдето започнахме.

— Какво значение има? — пита Джона. — Не съм дошъл тук за пари. Не ми трябва обезщетение. Искам си внучката, това е.

— Някакви новини по тази линия? — обажда се Хари. — Суейд не ти ли намекна поне?

Поклащам глава.

— Просто си мислех, че някой може да помогне нещо — казва Джона.

Двамата с Хари се споглеждаме. Джона иска единственото, което не можем да му дадем, а сега го чака безнадеждно загъване в зловонното блато на Золанда Суейд.

През цялото това време имаме мълчалив наблюдател, който върти глава към мен, Хари и Джона като рефер на тенис турнир. Джон Брауър е един от инспекторите на Сюзан — плешив, с малки очички. Седи на креслото отсреща със затворена кожена папка в скута, готов да води записки, ако ни озари гениална идея.

Колкото до Сюзан, тя бавно крачи напред-назад из кантората и се взира в екземпляра от съобщението, сякаш очаква над хартията да бликнат като изпарения отговорите на всички наши проблеми. Не е казала нито дума, откакто ѝ връчих листовете, но вече я познавам достатъчно добре, за да усетя по някои едва забележими движения — леко повдигане на раменете, поклащане на главата, — че със същия успех бихме могли да говорим на китайски. Жестовете не са предназначени за мен, а пътуват към Брауър като закодирано телепатично послание.

Очевидно Сюзан е сметнала за благоразумно да не идва сама. Смятам го като знак, че приема заплахите на Суейд много сериозно въпреки цялата им нелепост.

Най-сетне тя се обръща и ме поглежда. В очите ѝ пламва светкавица.

— Съобщението само се заяжда със службата. Без подробности.

— Знам — кимвам аз.

— Тя не каза ли нещо повече?

— Явно предпочита да го запази за пресконференцията. Иска няколко дни да се гърчим. Да не ни хваща сън. Имам чувството, че причиняването на болка е едно от тайните ѝ удоволствия.

— Не намекна ли за какво става дума? Какво точно каза?

— Разбесня се срещу Джона...

— Не, имам предвид службата.

Ясно е, че не би пристигнала, ако не беше заплахата на Суейд да се разрови из тинята и да хвърли част от нея по Службата за закрила на децата. Засегнат ли службата ѝ, Сюзан освирепява като тигрица с малки.

— Какво точно каза за нашата служба?

— Не си водех бележки — отговарям аз. — Каза, че имала документи.

— Какви документи? — настоява Сюзан.

— Попитах я. Не пожела да уточни. Само подхвърли, че документите щели да докажат всичко. — Аз се озъртам към Джона. — Случайно да си пращал в затвора на Джесика някое писмо, което може да се изтълкува превратно? Да се използва срещу теб?

Той се замисля за момент. Поклаща глава.

— Не.

— Помагали ли сме на мистър Хейл да получи родителските права? — Въпросът на Сюзан е отправен към Брауър. — Суейд сякаш намеква за това в съобщението. Че сме замесени и сме извършили нещо нередно.

Брауър отваря бележника си и навежда глава над нещо. Не виждам какво. Папката е повдигната срещу мен.

— Да видим сега... Подали сме информация на съда. Направили сме препоръка... в полза на дядото. — Брауър се озърта към шефката си и долавя, че това не е достатъчно. — Но не сме направили нищо по своя инициатива — добавя виновно той.

— От нас ли е тръгнало проучването?

— Не, не. Препоръката ни се основава на сведения от Комисията по помилване. Майката има солидно полицейско досие. — Брауър плъзва пръст по текста в папката. — Употреба на наркотици. Има

сведения, че е изоставяла детето. Обичайната история. Правилно сме постъпили. Не виждам как бихме могли да препоръчаме нещо друго.

— Дали препоръката ни се пази в съдебните архиви?

Брауър кимва.

— Значи Суейд би могла да я види, ако е ходила в съда да прегледа документацията по делото?

— Вероятно.

— Разследвали ли сме случая?

Брауър прехвърля няколко листа в папката, после бавно поклаща глава.

— Изглежда, че не.

— Значи не сме имали контакт с мистър Хейл?

Брауър продължава да чете.

— Не, доколкото виждам.

— Идвали ли сте някога в нашата служба? — обръща се Сюзан към Джона.

— Чакайте малко — прекъсва я Хари. — Не сме ви поканили тук, за да разпитвате нашия клиент.

— Подсъдим ли съм? — пита Джона и се озърта към мен. — Да не съм извършил нещо нередно?

— Не знам — отговаря Сюзан. — Има ли нещо подобно?

— Не, няма — изпреварва ме Хари.

— Искам само да разбера с какво разполага Суейд — казва Сюзан. — Може да се окаже, че единствено вашият клиент знае.

Последното е призив за помощ от моя страна.

— Тая няма да стане — отсича Хари. — Не и в мое присъствие. Не може току-така да идвате в кантората и да разпитвате наш клиент.

— Нямам какво да крия — казва Джона.

— Все едно — отвърща Хари. — Недей да обелваш и дума.

— Според мен — казва Сюзан — би могло да се предположи, че лъжите на Суейд нанасят удар както върху клиента ви, така и върху моята служба. Тя има някакъв план. Не знам какъв. Но трябва да разберем.

Хари я поглежда с безизразна физиономия. Може би да, може би не.

— Възможно е Суейд да не разполага с никакви доказателства за обвиненията си. Но всяка допълнителна подробност ще ни е от полза.

Например дали клиентът ви е имал какъвто и да било контакт с моята служба.

Ето че пак се връща към онова, което я интересува.

— Никога не съм идвал при вас — казва Джона. — Иначе щяхме да се познаваме.

— Нямаше да имате работа с мен — отговаря му тя. — Може би сте се срещали с някой от инспекторите? Или друг служител?

Джона поклаща глава.

— Отидохме право в съда. Имах адвокат. Той уреди всичко.

— Как се казваше адвокатът ви?

— И това ли ще й позволиш? — пита ме Хари.

Кимвам.

— Засега.

Джона казва името. Сюзан поглежда Брауър, който отново забива нос в папката, после поклаща глава.

— Никакви контакти с адвоката.

— Значи изобщо не сме имали връзка с молителя — казва Сюзан. — Много бих искала да я видя как ще раздуха скандал на празно място.

— Радвам се, че ви успокоих — казва Джона. — А междувременно внучката ми е откъсната от единствените си близки хора на този свят и служи за заложник на една наркоманка. Бих искал да знам какво ще предприемете.

Сюзан поклаща глава и свива рамене. Няма какво да отговори.

— Ако е в нашия окръг, ще направим всичко възможно — казва тя.

— Не е достатъчно — възразява Джона. — Ами ако е в друг щат? Ами ако е в Мексико?

— Ще направим каквото ни е по силите.

Джона разбира какво се крие зад този отговор. Старото чиновническо танго — ти водиш, ние те следваме.

— Имате ли представа колко деца биват отвличани от недоволни родители в тази страна всяка година? — пита Сюзан. И преди Джона да е отворил уста, тя отговаря сама: — Над сто и шейсет хиляди. Повечето служат вместо боксова круша на озлобени съпрузи. От време на време се намесва и по някой дядо. А бройката продължава да лети към небето.

— Успявате ли да върнете поне част от тях? — пита Джона.

— Понякога.

Сюзан предпочита да не цитира статистиката, макар че я знае наизуст.

— Понякога? — Джона обръща длани нагоре и забива поглед в тавана. — Понякога? С това ли ще се похвалите? Че вършите каквото ви е по силите? И че понякога ги връщате? Мислех си, че имам родителски права. Мислех си, че законът е сила. Само си прахосах времето да ходя в съда. Със същия успех можех просто да взема детето. И да изчезна. Сигурно трябваше да го сторя. Само че не знаех това, което знам сега. Можех да отмъкна Аманда на обратната страна на луната. Където Джесика и онази... онази Золанда Суейд никога нямаше да ни намерят. Но не го направих.

— И сте постъпили правилно — казва Сюзан.

— Не го направих, защото си мислех, че законът защитава правата на хората — продължава Джона, без да ѝ обръща внимание. — Но очевидно не е така.

— Не сте прав — казва Сюзан.

— Тогава защо в момента не сте при Суейд? Защо не ѝ блъскате главата в някой камък, та да признае къде е Манди?

— Защото законът не действа по този начин.

— Законът просто не действа. Там е проблемът. Искате ли да чуете какво ще направя? Ще отида да извия врата на онази кучка. Ще разбере къде е детето, та дори ако трябва...

— Джона!

— ... да я убия! — Джона ме поглежда право в очите и лицето му категорично подкрепя изреченото. — Последните ѝ думи на този свят ще са къде е укрила Манди. Има начини да се изкопчат сведения — добавя той. — Може би не съм наел, когото трябва. Защо не я подгоните, по дяволите?

Джона вперва яростен поглед в Брауър, който вдига рамене, сякаш иска да каже: *Не гледайте мен. Аз съм прост наемен работник.* После се втренчва в Сюзан.

— Опитвали сме. Повярвайте.

— Какво сте опитвали? Да разговаряте с нея ли?

Той махва с ръка към мен — последния глупак, опитал се да разговаря със Суейд. От самото начало на разговора дъвче незапалена

пура. Сега най-после я запалва и пита със закъснение:

— Нали не възразявате?

Поклащам глава. Това ще му е едничката радост за днес. Едва ли бих възразил, дори ако реши да подпали кантората.

Джона бръква в нагръдния джоб на ризата си, покрит с ръждиви петна от засъхнала кръв, и вади шепа пури — всяка в отделно алуминиево цилиндърче.

— Искаш ли една?

Отказвам. Той предлага на Хари, който приема, после на Брауър, който оглежда пурата, повдига вежда, усмихва се и я пъхва в джоба си. За по-късно. Човек от поколението на Джона не би предложил подобно нещо на дама, но Сюзан го гледа втренчено и след кратко колебание той протяга ръка. Тя прибира пурата в чантичката си, навярно с намерение довечера да притисне запаления ѝ край върху задника ми, та да изкопчи някоя допълнителна подробност от разговора със Суейд. Чака ме жесток разпит.

Хари запалва и след малко кантората заприличва на душегубка за чиновници; обгръща ни синя мъгла.

— Едно ме смущава — обръщам се аз към Сюзан.

— Какво?

— Установихме, че Джона никога не е идвал в твоята служба по делото за родителските права. А какво знаете за обвиненията на Джесика срещу Джона?

— Накъде биеш? — пита Сюзан.

Бия натам, че гледам да изкопча информация. Но предпочитам да отговоря с въпрос:

— Разследвахте ли ги?

— Това е работа на окръжния прокурор — казва Сюзан.

Посочвам затворената папка в скута на Брауър.

— Но бас държа, че от тия ваши хартийки можем да разберем дали следствието е приключено. Да речем, поради липса на доказателства.

Сюзан поглежда Брауър.

— Не можем да го обсъждаме — казва той.

— Защо?

— Информацията за всяко следствие, дори и приключилото, е поверителна, докато не бъдат предявени обвинения.

— Значи наистина сте разследвали случая?

— Не мога да отговоря — казва Брауър. — Бихме искали да ви помогнем, но това е извън рамките на позволеното.

— Значи моят клиент е опетнен завинаги. Ако Суейд изскочи пред камерите, той дори не може да си издейства потвърждение, че е невинен, така ли?

Брауър поглежда Сюзан, която е застинала като каменен идол, после пак се обръща към мен.

— Така е. Нищо не можем да направим.

Сега разбирам защо Сюзан е довела на срещата този педант. Знае, че насаме с нас трудно би издържала да не разкрие каквото знае. Поне на мен. Засега присъствието на Брауър я спасява.

— И сега какво? — пита тя.

— Джона май отива право на позорния стълб. За теб и твоята служба не съм сигурен. Вероятно ще се наложи да изчакаме пресконференцията.

— Бих искал да знам защо никой не може да направи нещо, след като онази жена дойде в дома ми и недвусмислено заплаши да отвлече детето? — намесва се Джона.

— Кога беше това? — пита Сюзан.

— Преди няколко седмици. Когато дъщеря ми закъсна след свиждането.

Сюзан се озърта към мен.

— Защо не ми каза?

— Суейд няма да си признае — отговарям аз. — Може да признае, че е била там, но ще отрича, че в думите ѝ е имало заплаха.

— Какво точно каза? — пита Сюзан.

— Че ако не върна Манди на дъщеря си, ще я загубя. Най-безочливо стоеше в собствената ми кухня и разправяше, че ще загубя внучката си.

Сюзан поглежда Брауър.

— Какво мислиш?

— След колко време изчезна детето? — пита той.

— След няколко дни. Да речем, седмица.

— Може да е от полза — казва Брауър. — Слабо, но все пак доказателство за съучастие в отвлечането. Поне има на какво да стъпим.

— Ти каза, че не отрича да е идвала у нас — обръща се Джона към мен. — Когато сте разговаряли.

— Не обсъждахме темата в подробности. Но тя наистина не отрече.

Джона поглежда победоносно Сюзан.

— Видяхте ли!

— Едно е да признае, че е дошла да говори с теб, а съвсем друго — да докажем, че участва в отвличане — напомням му аз.

— И все пак един документ няма да е излишен — казва Сюзан. — Ще дойдете ли в кабинета ми да подпишете клетвени показания?

— Непременно — съгласява се Джона. — И жена ми също, ако трябва.

— Съпругата ви чула ли е заплахите на Суейд?

Джона кимва.

— От хубаво по-хубаво — възкликва Брауър.

— Нейните адвокати ще им теглят ножа за нула време — казвам аз. — Дядо и баба, чиято внучка е отвличена от майка си. Ще опишат Джона и Мери като изкуфели старци, озлобени срещу целия свят. Готови да хвърлят безпочвени обвинения срещу всекиго. А и няма истински доказателства.

— Да, ако някой друг бе отишъл да ги заплашва — казва Сюзан. — Но съдиите знаят за Суейд. Ще представим показанията в съда и ще поискаме да й наредят да каже къде е детето. А ако не пожелаят — да обосноват писмено отказа си.

— Забравяш, че Суейд е завела дело срещу прокуратурата за злоупотреба с властта. Нито един съдия няма да се захване с нея без железни доказателства за участието ѝ.

— Не ми харесва идеята наш клиент да ходи сам в кабинета ѝ — обръща се Хари към мен. Има предвид Сюзан.

Тя веднага усеща блъфа.

— Тогава елате и вие. Да защитавате правата му.

— Чудесно — съгласява се той.

Между тия двамата тепърва има да се лее кръв.

— Ами ти? — озърта се Хари към мен.

— Аз имам среща. Не съм сигурен дали идеята ти е чак толкова добра. Ако се провали, ще бетонира още повече позициите на Суейд.

— Как така? — пита Сюзан.

— Ще ни е по-трудно да я обвиним в бъдеще, дори да намерим убедителни доказателства. Викнем ли я повторно в съда, ще заприлича на лична вражда.

Сюзан ме поглежда.

— Имаш ли някакви предложения?

Аз неохотно поклащам глава.

— Кога можем да го направим? — обажда се Джона.

— Още сега. Можете ли да дойдете в кабинета ми?

— Преди да подпише каквито и да било показания, искам да ги прегледам — казвам аз.

Сюзан се съгласява.

Брауър има други задачи. Той поглежда часовника си. Вече закъснява. Сюзан го е викнала в движение по пейджъра. Хари пък трябва да проведе няколко телефонни разговора.

— Мога да взема мистър Хейл с моята кола — предлага Сюзан.
— Да подготвим нещата.

— Никакви разговори без мен — заявява Хари.

Той дръпва Джона настрани и му шепне нещо. Сигурно го съветва да мълчи като пън. После тайничко ми прави знак: не се тревожи, всичко е наред.

Не съм чак толкова сигурен.

— Добре — усмихва се лъчезарно Сюзан. — Значи се разбрахме.

Брауър става от стола. Джона вече крачи към вратата, разкривайки дъното на гащеризона, все още изцапано с кал от кея. Сюзан го държи за рамото и говори край ухото му:

— Ще уредим призовка от съда. Моите хора от пресата ще вдигнат шум. Така й проваляме пресконференцията. Нека я обвинят в неуважение на съда, пък да видим дали ще се усмихва.

— Ще се усмихва, ако не бъркам в догадките си — казвам аз.

Сюзан ме поглежда въпросително.

— Страшно обича да я заплашват.

Хари сяда да върти телефона, а Сюзан откарва Джона към центъра, където е нейната служба. Тласка я единствено омразата към Суейд — още един повод за тревога от моя страна.

Пет минути по-късно, седнал зад волана на Скокливата Лина, аз минавам по моста Коронадо и подкарвам на север по шосе 1–5, после отбивам към аерогарата. На кръстовището с Тихоокеанската магистрала ме засича червен светофар. Чувам рева на реактивни двигатели и като се озъртам към оградата около пистата, виждам над нея да стърчи опашката на пътнически самолет, който набира обороти преди излитане. Воят разтърсва колата с такава сила, че още малко, и ще ми изпопадат пломбите.

Светва зелено и аз подкарвам напред. Зад мен грохотът се отдалечава по пистата. Продължавам към Харбър Драйв. В далечината виждам високите хотели по Харбър Айланд.

Натискам газта и навлизам в оживеното движение, минавам още няколко пресечки, издебвам светофара, завивам наляво и се насочвам към Шелтър Айланд.

Пред мен се извисява гора от алуминиеви мачти и стоманени въжета — свят на платноходки и регати, последното място, където спортна купа докосва американския бряг.

След още няколко пресечки спирам и паркирам край тротоара на едно тясно свободно местенце, където едва би се побрала половин нормална кола. Поглеждам листчето, затиснато под чаша кафе на съседната седалка, после се озъртам към голямата табела над отсрещния тротоар — „Червените платна“. Надраскал съм с молив това име преди няколко дни, след пет-шест разговора по телефона.

Прозорците са отворени, тъй че няма смисъл да заключвам. Излизам, затръшвам вратата и пресичам улицата.

„Червените платна“ е местна забележителност — ресторант и бар, съществували в Сан Диего още отпреди времето, когато Линдбърг пристигнал тук да се качи на своя самолет „Духът на Сейнт Луис“.

Отначало ресторантът бил до кея на Шелтър Айланд, но се преместил след големите строителни работи през шейсетте години, така че сега отново се гуши сред гъмжило от плавателни съдове. Има грамадни платноходки, има и съвсем малки, всяка със свое определено място. За някои си личи от пръв поглед, че спадат към яхтите. А според едно широко разпространено мнение яхтата представлява дупка в морето, където човек непрестанно налива пари. За щастие никога не съм изпитвал желание да проверя дали наистина е така. Знам само, че тия плаващи дворци от искрящо бяло фибростъкло изглеждат ужасно скъпи.

Пешеходците по улицата са малко. Някакъв безделник зяпа обявите във витрината на фирма за недвижими имоти, а по-наблизо един шофьор разтоварва продукти от кола за доставка по домовете. С това се изчерпват признаците за делова дейност в квартала.

Отварям вратата и влизам в „Червените платна“, сваляйки тъмните очила, за да виждам в полумрака. Пристигнал съм по времето за обяд и заведението е претъпкано. Неколцина постоянни клиенти киснат на бара, отстрани се е проточила дълга опашка за маси. Барманът смесва коктейли и приема поръчки, без да прекъсва разговора с някакъв мъж със спортно сако и разкопчана риза, който от пръв поглед прилича на управител.

След малко спортният тип придружава двете двойки пред мен към една свободна маса и се връща.

— Пушачи или непушачи? — пита той.

— Всъщност търся Хоакин Мърфи.

Човекът се озърта, но не го забелязва.

— Среща ли имате с Мърф?

— Трябваше да се видим тук на обяд.

— Джими, виждал ли си Мърф тази сутрин?

— Не още.

— Мен ако питате, сигурно е отзад. На „Златното съкровище“.

Поглеждам го въпросително.

— Така се нарича лодката му.

— Аха.

— Чакайте да видим дали ще го открия. Как ви е името?

Вадя визитна картичка и му я подавам.

Човекът хлътва зад бара и след секунди вече разговаря с някого по телефона. Виждам устните му да мърдат. Разговорът приключва бързо и той оставя слушалката.

— Улисал се в някаква работа и забравил за времето. След минутка ще дойде. Заповядайте, седнете. Да ви предложи ли нещо за пиене?

Все още е рано, затова си поръчвам коктейл „Върджин Мери“.

— С по-малко „Табаско“ — предупреждавам аз.

Сядам и оглеждам обстановката. Модернизиран селски стил с много вътрешни греди и яки дървени столове във фойето. Ресторантът е в дъното. Всъщност два ресторанта — външен и вътрешен, разделени с плъзгащи се стъклени врати. Откритият ресторант граничи с кея и отделенията за яхти. Навън масичките под шарените чадъри са отрупани с клиенти, които се наслаждават на гледката и прохладния вятър откъм залива. Сервитьорката ми донася коктейла. В същия миг виждам някакъв образ да се носи отвън между масите като комета, ръсейки подир себе си вместо опашка чифт чорапи, а след това и обувка. Другата все още е в ръката му, когато стига до стъклената врата.

Човекът е нисък и набит, доста пълен, с бермуди до средата на прасците, тъй че прилича на пират от стара комедия. Омачкано поло прикрива само отчасти издутия му корем, навяващ асоциации за статуя на Буда. Ако се съди по чорлавата коса, навлякъл е полото преди броени секунди.

Щом прекрачва вътре, пришълецът спира и се обляга на рамката. Продължавайки да се бори с непокорната обувка, той оглежда клиентите. Трябва му само секунда, за да съобрази, че го търся аз. Когато спира до масата ми, вече е в напълно приличен вид, ако не се броят провлачените връзки на обувките.

— Здравейте, мистър Мадриани.

Той се опитва да се усмихне чаровно, но вместо това заприличва на елф, който е спал на Нова година с жената на Дядо Коледа. Зъбите му са малко неравни и блестят ослепително върху мургавото лице, изглеждащо още по-тъмно заради наболата четина.

— Извинявайте. Имах малко работа.

— Така и допуснах. Наричайте ме Пол.

Протягам ръка и той енергично я стиска.

— Хоакин Мърфи. Можеш да ме наричаш Мърф. Всички ми викат така.

— Добре, Мърф. Сядай.

Сега забелязвам, че е облян в пот.

— Мислех да дойдеш при мен — предлага той. — Отзад. Спокойничко е.

— Както кажеш. Да ти поръчам ли нещо за пиене?

Сервитьорката изниква до нас.

— Бира „Корона“, Роузи — казва Мърф. — За навън.

Вдигнал е крак върху съседния стол и се мъчи да завърже обувката си. По ръцете му има петна от машинно масло, а с ноктите сякаш е орал нива.

— Отдавна ли чакаш?

— Не.

Той забелязва, че гледам ръцете му.

— Имаш ли лодка, такъв ставаш. Поправях трюмната помпа. Забравих да гледам часовника. Ако не е една грижа, друга ще е. Имал ли си някога? Лодка, искам да кажа.

— Пропуснал съм това удоволствие — казвам аз.

— Не ти и трябва, ако не те бива с ремонтите. Или ги вършиш сам, или ти излиза през носа. С лодките не можеш да занемариш поддръжката. Не е като с къщата. Ако имаш спукан водопровод у дома, най-много да ти прогние някоя греда. Допуснеш ли такова нещо на плавателен съд, рано или късно отиваш на дъното.

И той избърсва мазните си ръце с ленената салфетка от масата.

Пристига сервитьорката. Мърфи взима от нея шишето студена бира. Поръчваме сандвичи.

— Ще ни ги донесат — казва той.

Вадя няколко банкноти и плащам. После ставаме.

С напитките в ръце излизам след Мърфи през плъзгащата се врата. Прекосяваме открития ресторант и продължаваме по кея. Неговата лодка е в четвъртото отделение по посока на корабостроителницата, която се вижда през мачтите. В сенките проблясват искри от електрожен.

Мърфи хваща едно въже и пъргаво се провира под бушприта на голяма двумачтова платноходка. Доколкото мога да преценя, дълга е над дванайсет метра.

За да го последвам, трябва да се прегъна надве.

„Златното съкровище“ се оказва елегантна и доста солидна яхта с дървен корпус. Под зеленото платнище отпред виждам кабинка с голямо кормило от тиково дърво. Яхтата е боядисана в тъмнозелено, с черни ивици и дъсчена палуба. Оборудвано е безупречно — грижливо сгънати бели платна, изпънати въжета и медни части, излъскани тъй старателно, че виждам в тях смътното си отражение.

— Това ми е кантората — казва Мърфи.

— Май добре се печели от детективска работа.

— Стига да имаш добри капиталовложения и богат чичо — уточнява Мърфи. — Това тук го дължа най-вече на чичото. — Той отпива глътка бира, докато аз оглеждам яхтата с възхищение. — Построена е в началото на трийсетте години за някакъв контрабандист на алкохол. Когато я открих, беше в ужасно състояние. За щастие по нея има толкова малко метал, че не ставаше и за вторични суровини. Само това я е спасило.

— С любов е правена — казвам аз. — Красавица.

— Същинска прелест. И да не беше моя, пак щях да го кажа.

Той говори така, сякаш яхтата е живо същество. Повежда ме по мостчето, после заобикаляме покрай надстройката, която стърчи в средата на палубата като миниатюрна къщичка. Шест кръгли илюминатора пропускат светлина навътре и надолу, където навярно са каютите и салонът.

Мърфи заобикаля ъгъла, дръпва люка настрани и сръчно се спуска по стълбата. Оказва се удивително пъргав за размерите си, особено като имам предвид, че едната му обувка е развързана. Слизам след него и попадам в просторна каюткомпания.

Стените са облицовани с тъмен махагон, подът е от полирани тикови дъски, а ниският сводест таван представлява плетеница от лакирани греди. През тях проникват снопове светлина от илюминаторите горе.

— Сядай. Чувствай се като у дома си.

Мърфи кимва към една от скамейките, прикрепени към вътрешната страна на корпуса. После измъква от вграденото бюро бележник и молив.

Сядам и оставям коктейла си в стойката за чаши.

Мърфи се настанява зад бюрото и слага бутилката върху разгънатата карта. Запотеното стъкло остава по хартията влажно кръгче.

— Както вече ти казах по телефона — започва той, — рядко се занимавам със семейни истории. Нямах да поема случая, но Фред Хоукинс те препоръча. Често работя за Фред.

— Аз пък си мислех, че частните детективи си вадят хляба най-вече от бракоразводни дела.

— Без мен. Захванеш ли се с разводи, сам си просиш куршума. Разярените съпрузи са изтрепали повече народ, отколкото мафията.

— Е, тогава да те успокоя. В случая няма замесен съпруг. Аз самият не се занимавам със семейни дела.

— Тогава защо си се намесил?

— Един приятел има проблеми.

— Парични ли?

— Не, богат е.

Новината оказва благотворен ефект върху Мърфи. Или поне го кара да си припомни, че има бележник. Той разчиства хартиите от бюрото, после пъхва молива в електрическата острилка и го стърже, докато остава едва ли не само гумичката.

— Разкажи ми за клиента си.

Изпратил съм на Мърфи в аванс чек за хиляда долара от сметката на Джона. Таксата му е двеста долара на час плюс разноски, пътни, дневни и квартирни, ако се наложи да пътува.

— Що се отнася до теб, можеш да смяташ, че аз съм твоят клиент.

— Както кажеш — кимва той. — Вече получих аванса. За останалото ще ти представя сметка.

Нарочно избрах този начин на действие. Така каквото и да предприеме Мърфи, ще е свързано с мен и остава под прикритие на адвокатската тайна, ако някога се наложи да застана в съда срещу Суейд.

Отдавна съм решил да споделям сведения за Джона само в краен случай. Когато надушат мириса на осемдесет милиона в банката, разни приятели и благодетели плъзват наоколо като плесен по мухлясало сирене.

— Успя ли да провериш жената, за която говорихме по телефона?

— Донякъде — казва той. — Поразпитах тук-там. С тая Золанда Суейд трябва да се пипа много внимателно. Измъкнах каквото има в справочниците и в интернет. Дали действията ѝ са законни, или не, това го оставям за адвокатите. Едно е сигурно: говори пред журналистите, без да ѝ мигне окото.

— Значи често пишат за нея по вестниците?

— За тая хартия, дето е прахосала, сигурно са отишли две-три тропически гори.

— Нещо интересно? Да започнем от миналото.

— Според моите сведения живее по тия места от около дванайсет години. Родом е от Охайо. Преселила се заради кофти брак и гаден съпруг, който заплашил да я очисти... когато излезе от затвора.

— Току-виж, му се наложило да чака на опашка — казвам аз.

— Да бе, разни чудаци много се ядосват, като им откраднеш децата. Както и да е, съпругът излежава двайсетгодишна присъда без право на помилване преди дванайсетата година. За изнасилване и тормоз на дете. Изглежда, това е станало след развода. Тя не е изнасилената, макар да твърди, че често упражнявал насилие по време на брака.

— Имат ли деца?

Той прелиства записките си.

— Няма такива сведения във вестниците.

Дотук мога да му пиша шест минус. Предполагам, че смъртта на единствения ѝ син е незаздравяла рана и приказливата Суейд предпочита да си мълчи за нея.

— Суейд твърди, че на няколко пъти подавала в полицията жалби за побой. Ченгетата не направили нищо. Явно това я е озлобило срещу властите.

Мърфи ме поглежда, сякаш иска да провери дали е налучкал вярната линия.

— Чух, че не давала пет пари за законите и съдилищата. Коего ме навежда на друга мисъл. Лежала ли е в затвора?

Задавам този въпрос, макар че не ми се вярва в интернет да има подобни сведения.

— Няма полицейско досие, ако това питаш. Излежала е само няколко дни за неуважение на съда, но адвокатите я отървали. Дори и тогава щяло да ѝ се размине, ако не била отмъкнала дете на съдия.

— Дейвидсън ли?

— Значи си чувал? — Лицето му посърва като на дете, открило, че всички знаят съкровената му тайна. — Май само си прахосваш парите с мен.

— Подробности са важни — отговарям с усмивка аз.

Брад Дейвидсън е главен съдия в окръжния съд на Сан Диего. Преди две години, докато той водел криминални дела, съпругата му изчезнала с малкия им син и цял куп пари, които тепърва трябвало да бъдат поделени в предстоящия развод. Оттогава насам не е видял нито нея, нито детето или парите.

— Чух, че обвинил Суейд в неуважение на съда.

— И не само това — казва Мърфи. — Издал заповед за арест. Заръчал да я домъкнат направо в съда и там ѝ трил сол на главата както той си знае. В присъствието на пристав с кобур на кръста. Суейд обаче дори не мигнала, затова я вкарал в панделата и три дни си играл на тука има — тука няма. Местил я от затвор на затвор, за да обърка адвокатите. Двайсет и четири часа дори я държал в арест за федерални престъпници, додето един адвокат проумял каква е работата и издействал заповед за освобождаване. Съдебните институции още се чудят как да оправят последствията.

— Какви последствия?

— Иск за дващест милиона долара заради неправомерно задържане. Дейвидсън не е имал право да издава такава заповед. Тя се основава единствено на догадки. Никой не е видял Суейд да отвлича хлапето. Нали разбираш — изчезва ти детето и след като знаеш репутацията на Суейд, проверяваш най-напред в нейната къща.

— Влизам му в положението. Какво е станало с него?

— Според вестниците малко останало да му кльцнат крилцата. Все пак специалната съдийска комисия взела предвид дългогодишната му безупречна служба и факта, че детето му е отвлечено. Отървал се с порицание и неколкостотин часа общественополезен труд. Разправят, че още ходи по два пъти седмично да помага в някакъв женски приют. Колкото до Суейд, тя се е впила в местните власти със зъби и нокти, а адвокатите ѝ полагат всички усилия да докарат местните власти до банкрут — Журналистите пишат, че съветниците следят със затаен дъх всеки неин ход.

— Плашат ли се от делото?

— И още как. Нали са на самоиздръжка. Ако загубят, ще се наложи да искат заем от щата. Сега правят какви ли не чупки в кръста, за да не им отрежат кредитите. Странното е, че Суейд сякаш не гони парите — Проверих финансовото й състояние. Да знаеш, по-охотно бих дал заем на някой от онези симпатяги, дето спят в кашони върху куп смачкани вестници.

— Разорена ли е?

— Срещу нея има поне десетина присъди за обезщетение, все от засегнати съпрузи и техните адвокати. Морални щети, накърнено достойнство присвояване на лично имущество и какво ли не още. Досега нито една не е изпълнена. Повечето са издадени в нейно отсъствие. Тя изобщо не стъпва в съда. Когато я обвиняват, искам да кажа. А цялото имущество е на името на съпруга й.

— Омъжена ли е?

Мислено задрасквам минуса след шестицата. Сюзан е пропуснала да ми спомене тази подробност.

— Изглеждаш изненадан.

— Така е. От всичко, което съм чувал, излиза, че мрази мъжете.

— Очевидно този прави изключение. Отскоро е навлязъл в живота й. Преди три години. — Мърфи поглежда бележките си. — Казва се Харолд Морган. Тя си е запазила моминското име, поне за пред вестниците. Той е банкер, занимава се със заеми и ипотечи. Консерватор от християнската десница. Добър бизнесмен. С доста собствени средства. Активно участие в строежа на недвижими имоти. Както пишат вестниците, естествено, по нейни твърдения, „новият съпруг я спасил от живот в озлобление след един неуспешен брак“.

— Явно и на него дотам му е бил късметът — казвам аз.

— Е, не може да имаш всичко — кимва Мърфи.

— Какво мисли за дейността на жена си?

— О, подкрепя я. Смята, че върши делото Божие. Спасява изоставени деца и съсипани майки от прогнилата съдебна система. Но според статиите неговата подкрепа е само в моралната област — снима се под ръка с нея. Засега нито един от адвокатите не е успял да се докопа до имуществото му, за да покрие иск срещу Суейд. Не могат да докажат, че взима участие в нейната *дейност*. А въпросната дейност вечно е скрита зад правото на служебна тайна. В момента тя ръководи три организации и всичките са на червено. По някое време беше

стигнала до осем. Когато нещата съвсем се объркат и през прозорците вземат да нахлуват вражески адвокати, тя тегли ножа на фирмата и основава нова.

— А кредиторите остават с пръст в уста.

— Среден пръст — уточнява Мърфи. — Дори шкафът за документи е взет под наем. А тя има само един. Тръби наляво и надясно, че не поддържа документация по деловите въпроси. Казано с други думи, не си правете труда да търщувате.

— Бил съм й на гости — казвам аз. — Наистина има само един шкаф.

— Ако смяташ да я съдиш, това е умряла работа. Парите не значат нищо за Суейд. А заплахата да ги загуби изобщо не влиза в списъка на стоте неща, които я плашат.

— Мислиш ли, че си струва да поговоря с Дейвидсън? — питам аз.

— Сигурно ще ти съчувства от все сърце — казва Мърфи.

— Но няма да помогне?

Той поклаща глава.

— Откриеш ли как да притиснеш Суейд, сума ти народ ще налети за съвет. Според всичко, което прочетох, тя няма много приятели в този град.

Откъм дървената надстройка долита почукване — сервитьорката е донесла сандвичите. Заемаме се с тях, но продължаваме разговора.

Мърфи надига шишето с бира, преглъща бавно и ме поглежда. След последния подскок на адамовата му ябълка най-сетне избликва въпросът:

— Е, кого искаш да изкопчиш от лапите й?

— Едно дете. Момиченце.

— С майка си ли е?

— Така предполагаме.

— Мога да се лепна за Суейд — казва той. — Да я държа под око. Има известна надежда да ни отведе до...

— Не. Поне засега. Чух, че се е изплъзнала от най-добрите.

— ФБР?

Поглеждам го.

— И ти ли си чул същото?

— Във всеки случай тя така казва. Повтаря го с огромно удоволствие. Сякаш е кой знае каква заслуга. Разправя пред журналистите, че ФБР денонощно кисне на прага ѝ. Че я гонели като обществен враг номер едно. Но тя била по-хитра и ги водела за носа.

— Не ѝ ли вярваш?

— Колебая се. Знам само, че никога не са я привиквали на разпит. Дори не са разговаряли с нея.

— Ти май имаш собствени източници.

— Някои хора обичат да си бъррят — казва той.

— От ФБР ли?

Мърфи мълчи.

— Ако имаш подобни връзки, това може да е от полза.

— Как така?

— Случаят има и друга насока. — Обяснявам му за Джесика и предположението, че е сключила с федералните сделка срещу намалена присъда. После добавям: — Тя е въпросната майка. Аз работя за дядото. Бащата на Джесика. Той е получил родителските права, преди да изчезне момиченцето.

— Как се казва детето?

— Аманда Хейл.

— И майката ли носи същата фамилия?

Кимвам. Мърфи си записва.

— Дали твоят източник ще може да ни осведоми за подробности от споразумението на Джесика с федералните?

— Защо се интересуваш?

— Може да изскочи някоя нишка. Арестували са я за наркотици. Не е изключено пак да обикаля из тия кръгове, да посещава разни места и хора.

Мърфи се усмихва. Ето че изникват нови възможности. От онова благо няма измъкване. Той си записва тия подробности, включително и факта, че вероятно е пренасяла през мексиканската граница хероин или кокаин.

— Ако разчита само на собствените си сили, лесно ще я открием — казва Мърфи.

— Точно от това се страхувам.

Той вдига въпросително вежди.

— Че може би не разчита само на собствените си сили —
пояснявам аз.

— За Суейд ли си мислиш?

— С нейните връзки без съмнение ще ни е далеч по-трудно да открием Джесика и детето. Особено ако им осигуряват прикритие и ги прехвърлят. Да речем в Мексико. Може да са помогнали при отвличането, но не разполагаме с доказателства. Всичко, което откриеш в тази насока, ще е от полза.

— А какво печели Суейд от цялата работа?

— Тя е самозвана благодетелка на човечеството с изкривена представа за правдата — обяснявам аз.

— Не, питам защо е отвлякла точно това хлапе. Майката е кръгла нула. Бивша затворничка. Какво печели Суейд?

— Реклама. Чрез бащата на Джесика ще вдигне шум из вестниците.

— Как?

— Чети пресата в идните дни — казвам аз. — Суейд възнамерява да залепи доста нови изрезки в албума си.

— Той политик ли е? Или някаква знаменитост?

— В известен смисъл. Каквото и да правиш, не се приближавай до Суейд. Вече се срещнах с нея. Само ще си загубиш времето, а може и да възникнат нови проблеми. А аз вероятно няма да мога да се придвижвам свободно. Ако журналистите клъвнат на въдицата, ще се помъкнат след мен като опашка.

Той се размива.

— Разбирам. Преди колко време е била онази история с наркотиците?

— Преди две години, може би две и половина.

— Значи следите отдавна са заличени.

— Точно затова трябва да действаме стъпка по стъпка.

Вместо да прахосвам времето и парите на Джона за тичане подир вятъра, предпочитам да използвам Мърфи там, където ще е най-полезен със своите връзки във ФБР.

— Доколкото знам — продължавам аз, — федералните я предали на щатската прокуратура за онази мексиканска история с наркотиците. Споразумели се за по-лека присъда и някои привилегии в затвора. Но така и не е ясно защо.

Мърфи откъсва поглед от бележника.

— И би желал да научиш какво са искали от нея?

Да, явно външността лъже. Този човек има бърза мисъл.

— Точно така. И дали са го получили. Разбира се, ако можеш да разбереш без излишен шум. И без много обяснения.

— Например?

— Например за кого работиш. Никак не бих искал в кантората ми да се помъкнат агенти от ФБР. Тия работи плашат клиентите. Все едно да откриеш, че твоят счетоводител редовно разговаря по телефона с данъчната служба.

— Ням съм като гроб — казва Мърфи. — Ами ако се натъкна на нея? На Джесика, искам да кажа. Не е изключено. Може да ме насочат по дирите ѝ.

— Виж какво, мен ако питаш, могат и да я арестуват. Ще им пратя въздушна целувка. Така ми решават всички проблеми.

Ако приберат Джесика, всичко е в кърпа вързано. Размахваме съдебното решение, прибираме детето, а със Суейд можем да се разправяме и по-късно.

— А ако сам я откроя?

— Не се приближавай до нея. Дръж я под наблюдение и веднага ме потърси.

— Говориш така, сякаш е много опасна.

За момент Мърфи изглежда готов да поиска допълнителна премия.

— Не, не ми се вярва — казвам аз. — Просто е плашлива. Изтървем ли ѝ дирите веднъж, повече няма да я видим.

— Разбирам.

— Откриеш ли я, позвъни ми. — Подавам му визитна картичка. — Ако ме няма, остави ми съобщение на гласовата поща и те ще ме открият по всяко време на денонощието.

8

Задържам се в кантората до шест вечерта — имам доста натрупана канцеларска работа, трябва и да проведе няколко телефонни разговора. Слънцето се е спуснало зад огромните палми около „Дел Коронадо“ и прилича на яркооранжева плажна топка, привързана за хоризонта.

На връщане към дома срещам оживено движение по Ориндж Авеню и в двете посоки. Отбивам по задните улички и се прибирам за пет минути.

Гледачката е взела Сара от училище и колата ѝ още стои отпред, когато пристигам. Дъщеря ми е на единайсет години, но според мен още ѝ е рано да се шляе по улиците. Очаквам да зърна и синия форд на Сюзан, но не го виждам. Кой знае, може би още разпитва Джона.

Преди да отворя колата, Сара се втурва по стъпалата право към мен. Подир нея подтичва гледачката с чанта в ръка.

— Подранил си.

Сара ме прегръща с широка усмивка и усещам докосването на меката ѝ буза по наболата ми брада.

— Мисля си, че не е зле да идем на кино довечера.

Очите ѝ светват.

— Наистина ли?

— Ами да. Петък е.

Тя подскача с радостни крясъци.

— Какво ти се гледа? — питам аз.

— О, не знам. Чух, че давали някакъв много смешен филм.

Сара все още си пада по дърварския хумор. Нямам представа кога ще приключи този етап, но понякога тръпна при мисълта за следващия. Обичам детските мечти, които често искрят в очите ѝ. Сякаш всяка възраст е ново вълнуващо приключение и честичко ми се иска да спра времето, ала то непрестанно ми носи радостни изненади. Някои приятели казват, че никак не ми завиждат — тепърва идвали

ужасите на пубертета. Е, блажени са ниците духом. По-добре да не знам и да карам ден за ден.

— Защо не погледнеш програмата във вестника, докато се преобличам? — предлагам аз.

— Ще поканиш ли Сюзан?

— Не знам. Искаш ли?

— От теб зависи.

— Май ще е по-добре тази вечер да излезем само двамата.

Сара ме възнаграждава с най-широката си усмивка и по бузите ѝ изникват трапчинки. Очаква я вечер с татко.

Грабвам от пощенската кутия следобедния вестник и преглеждам писмата. Всъщност писма почти няма, повечето са сметки.

Пеги Конъли ме чака до входа. Не знам възрастта ѝ — може да е на двайсет и седем, а може и да приближава петдесет. Следва предучилищна педагогика в университета и Сюзан ме свързва с нея. Пеги изкарва пари за следването, като гледа децата на две-три семейства и прибира Сара след училище. Сара я приема едва ли не като втора майка. По цял следобед са заедно и се веселят — нещо, което рядко мога да предложа на дъщеря си.

— Значи ще се видим в понеделник по същото време?

— Да, като я доведеш от училище.

Пеги кимва, усмихва се и тръгва към колата си.

За по-малко от минута проверявам съобщенията от телефонния секретар. Първото е от някакъв търговец на алуминиева дограма; второто е от Хари, иска да му позвъня веднага щом се прибере. Струва ми се, че чувам шум от коли, сякаш е трябвало да се обади от уличен автомат. Сто пъти съм му казвал да си купи клетъчен телефон, но Хари не възприема новите технологии.

Набирам номера му. Никой не отговаря.

След няколко минути опитвам отново. Този път оставям съобщение: „Обажда се Пол. Получих известието ти. Извинявай, но не успях да се свържа. Със Сара ще ходим на кино. Жалко, че не можеш да дойдеш и ти. — Разсмивам се. — Ще позвъня, когато се приберем.“ После затварям телефона.

Десет минути по-късно вече съм по памучен панталон, поло и мокасини.

Сара влиза в стаята ми с вестник в ръка.

— Знаеш ли, мисля си, че е най-добре да отскочим до търговския център и да вечеряме там. Ще свършим тъкмо за филма.

— Тъй значи, а?

— Нали сам каза, че може да вечеряме навън.

— Пица със сирене и кока-кола. Любимото ми меню.

Сара се усмихва и ме поглежда, сякаш иска да каже: *Така де, нали обеща.*

— Как беше в училище?

— Добре.

— Какво правихте днес?

Докато се сресвам набързо пред тоалетката, аз наблюдавам Сара в огледалото. Лежи по корем на леглото, подпряла брадичката си с юмруци.

— О, нищо — отговаря тя с подчертана досада.

— Била си там шест часа. Все е станало нещо.

— Имахме контролно по математика.

— Колко изкара?

— Отличен.

Казва го уж между другото, сякаш не е станало нищо особено. Миналата година носеше доста незадоволителни бележки, докато не почнах да ѝ отделям повече време. Обяснявах ѝ не толкова основите на математиката, колкото че има мозък и ако го използва, непременно ще успее.

— Е, браво на теб.

Сара най-сетне е навлязла в периода, когато децата откриват връзката между учене и оценки, труд и възнаграждение. Не всички успяват да го разберат. А някои решават, че просто нямат сили да се борят. Вдигат ръце и се предават още преди началото на борбата.

Заресвам с гребена един кичур над челото си в стил от петдесетте години. Обръщам се и го показвам на Сара. Тя се разсмява. Не е трудно да я развесели човек.

— Голяма си скица — казва тя.

Връщам кичура на място.

— Дай да бягаме, преди да е звъннал телефонът — предлага Сара.

— Мъдра идея.

И двамата бързо излизаме.

* * *

Не съм от най-страстните поклонници на масовата трапеза. Баща ми изобщо не би я възприел. Той беше от епохата преди заведенията за бързо хранене. Но тази вечер двамата със Сара седим под просторния свод на търговския център, а около нас още стотина родители и дечурлига режат пици с пластмасови ножове. Сара предпочита лицата само със сирене, което и на вид, и на вкус напомня разтеглена бяла гума. Никакви зеленчуци. Дори магданоз. Зеленото е отрова.

Вечерята ни отнема цели десет минути. През следващите двайсет висим на опашка пред касата, ръсим се здравата за билети и каквото ни е останало, хвърляме го за пуканки. Филмът се оказва кримка с толкова движение и смяна на кадрите, че едва не хващаме морска болест, а звуковите ефекти могат да вдигнат и мъртвец от гроба. При тая цена на билетите би трябвало поне да раздават тапи за уши.

Най-сетне се унасяме във фантазии. Сара усилено дъвче пуканки, а аз отмятам глава назад и опирам колене в предната седалка. Тъкмо съм се увлякъл, когато някой ме потупва по рамото. Подскачам и до ухото ми се раздава шепот:

— Пол.

Обръщам се. Хари.

Жената до мен го поглежда раздразнено.

— Моля ви, господине, мъча се да гледам филма.

Притиснат между редовете, той стои пред нея, може би дори върху пръстите на краката ѝ.

— Извинете. Спешен случай.

— Защо не идете да го обсъждате навън?

— Мъча се — отговаря задъхано Хари. — Пол, трябва да поговорим.

И той махва с ръка към изхода. Сара ме поглежда и извърта очи към тавана, сякаш е знаела, че точно така ще стане.

Потупвам я по коляното.

— Спокойно, скъпа. Веднага се връщам.

— Да бе.

Прескачайки хората, аз се измъквам от реда и тръгвам след Хари към изхода. Вместо да спре зад вратата, той продължава към фойето.

— Защо да не поговорим тук?

— Защото не съм сам — казва Хари. — Имаме проблем. Ченгетата са открили Суейд. Преди няколко часа.

— Какви ги говориш?

— Мъртва — добавя Хари.

— Какво? Как?

— Не знам подробности. Но бас държа, че не е сърдечен удар.

— Кога е станало?

— Не знам. Късно следобед. Или рано привечер. Още не са наясно. Открили трупа преди няколко часа. Но има и по-лошо.

— Казвай направо.

— Не знам къде е Джона.

— Нали беше с теб? В службата на Сюзан.

— Не, за съжаление. Точно за това те търсих по телефона. Джона изхвъркна от кабинета на Маккей само няколко минути, след като пристигнахме. Един от нейните адвокати подкрепи твоята теза, че само едно голословно твърдение не стига, за да привикат Суейд в съда. И каза на Джона, че с нищо не могат да му помогнат. Джона кипна. Надрънка цял куп неща, дето не са за казване. После си тръгна. Беше побеснял.

— По дяволите.

— Съжалявам.

— Не си виновен. Трябваше да дойда и аз.

— Нищо нямаше да направиш — казва Хари. — Повярвай ми. Когато старецът се разбеснее, само тояга по тиквата може да го укроти. Докато изскоча след него, вече беше изчезнал. Хвана такси и потъна вдън земя.

— По кое време беше това?

Хари се почесва по тила. Мисли напрегнато.

— Около два. Може би два и петнайсет. Когато се прибрах, позвъних на жена му. Не го беше виждала. Тогава вече почнах да се тревожа. Той каза доста необмислени неща. Нали го чу тази сутрин в кантората.

— Опита ли се да го потърсиш на яхтата?

— Опитах се. Нямаше го. И колата му е изчезнала.

— Значи е ходил да я вземе — казвам аз. — Тази сутрин го откарах до кантората. Колата му остана на пристанището. Смятах да го

върна след разговора. Но в суматохата забравих.

Когато достигахме фоайето, разбирам защо е трябвало да дойдем. Само на педя от разпоредителя стои Сюзан заедно със своя инспектор Брауър. Сюзан кърши ръце и личи, че нервите ѝ са опънати до скъсване.

— Каза ли ти Хари? — пита тя, щом ме вижда.

— Да.

— Опитах се да поговоря с него. Той не искаше нищо да чуе. Адвокатът му каза...

— Да, знам. Хари ми разправи. Как разбрахте за Суейд?

— Съобщиха го по радиото — намесва се Брауър. — На полицейската честота. Чух го в колата си.

— Кога? По кое време?

— Господи, нямам представа. — Брауър поглежда Сюзан. — Връщах се от посещение в източния район. Трябва да е било пет и половина. Или шест. Обадох се в службата от колата. Поговорих със Сюзан... с мис Маккей, искам да кажа. Попитах я дали е чула. Много се изненада.

— Не знам дали вече е стигнало до журналистите — казва Сюзан.

— Споменаха ли нещо за причината на смъртта? — обръщам се аз към Брауър.

— Когато ги чух, още не знаеха дали е мъртва — отговаря той. — Викаха линейка. Според предварителния доклад приличало на огнестрелна рана.

— Обадох се у вас — казва Сюзан. — Нямаше те. Тогава позвъних на Хари. Той тъкмо беше изслушал твоето съобщение и каза, че си на кино. Къде е Сара?

— Вътре.

— Искаш ли да остана при нея? Да я отведа у вас?

Замислям се. Сара ще бъде разочарована, но просто нямам друг избор.

— Би било чудесно, благодаря. — Дръпвам Хари настрана, за да не ни чуват Сюзан и Брауър. — Бягай при яхтата на Джона и не мърдай оттам. Ако се появи, търси ме по клетъчния телефон. Нали помниш номера? Добре. И не се приближавай до него.

Хари ме поглежда.

— Смяташ ли, че...

— В момента и аз не знам какво смятам. Ще позвъня на Мери да питам дали се е прибрал.

— Спести си парите — казва Хари. — Преди пет минути й се обадох от улицата. Няма го. Цял ден не се е мяркал.

— Ха така! Каза ли й какво е станало?

— Не. Реших, че е излишно да я тревожа.

Млъквам за момент и се замислям.

— Суейд имаше милион врагове. Защо пък да е точно нашият клиент?

— Кажеш го на Брауър. Нали му виждаш физиономията. Освен това, ако Дракона наистина е извършил някоя глупост, ако си е изпуснал нервите в разговор със Суейд, представяш ли си го как ще се прибере? Побеснял, стреснат, объркан... Един господ знае какво може да се случи.

И двамата мислим едно и също. Неведнъж се е случвало — убийство, после самоубийство.

— Е, какво да правя? — пита Хари.

— Забрави яхтата — казвам аз. — Позвъни още веднъж у тях. Ако се е прибрал, веднага ми съобщи. Аз ще съм с Брауър. Ако го няма, кажи на Мери, че трябва спешно да се видим в кантората.

— По това време?

— Не бива да стои там, докато не разберем какво става. Предложи й да я откараш. Ако си сигурен, че Джона не е там, влизай направо. Прави каквото щещ, само я измъкни от къщата. Бързо. Отведи я в кантората и чакай. Баламосвай я както можеш. Кажеш, че ще дойда всеки момент. Ако има някакви въпроси, аз ще обясня после всичко на Джона.

— А ти къде отиваш? — пита Хари.

— След като не знаем къде е клиентът ни, ще питам Брауър дали иска да ме придружи до ателието на Суейд. Може би с негова помощ ще успея да мина през полицейските заграждения.

— Защо?

— За да разбере какво става, по дяволите.

— Можем ли да помогнем? — обажда се Сюзан, която е пристъпила по-наблизо и чува последните думи.

— Тръгвай — нареждам аз и тупвам Хари по гърба. После се обръщам към Сюзан и Брауър. — Можете.

Вадя от джоба си билета за кино и го подавам на Сюзан. Ръцете ѝ треперят. Тя ме прегръща и за миг плъзва устни по бузата ми.

— Дано всичко да е наред. С мистър Хейл, искам да кажа. Сигурна съм, че той няма нищо общо. След киното ще взема Сара у нас. Оставих момичетата с гледачка. Могат да си поиграят.

Благодаря и поглеждам часовника. Вече е осем и двацет. Бързо се справям с Брауър. Плахите опити за възражения биват смазани от Сюзан, която му заповядва да помогне по всякакъв начин. Чудесно е да имаш жена със собствена полицейска организация.

Двацет минути по-късно аз седя до Брауър, докато колата му спира на същия паркинг, от който днес наблюдавах забавленията на Суейд с бездомника.

Междувременно са станали толкова много неща, като че е минал цял месец.

Ченгетата сякаш имат шесто чувство, някакъв особен нюх, който ги влече към местата на насилствена смърт, както магнитът привлича желязото. Ако е на по-малко от стотина километра, пристигат за нула време. Кварталът прилича на рокерско сборище. Навсякъде гъмжи от моторизирани ченгета с ботуши и кожени якета.

Гледката напомня кадър от фантастичен филм. Паркингът срещу ателието на Суейд е пълен с мигащи лампи — патрулни автомобили, линейки и дори пожарна кола. По всички пресечки наоколо стърчат дежурни ченгета. Колите пъплят едва-едва по Палм Авеню, шофьорите се озъртат отвътре. Любопитни хлапета тичат да видят какво е станало.

Отсреща цялото ателие на Суейд е опасно с жълта полицейска лента от ъгъла на Палм Авеню до съседската ограда край задния паркинг. Тук също гъмжи от цивилни и униформени полицаи, но повечето са извън периметъра.

— Остави приказките на мен — казва Брауър.

— Разбрано.

— Ама че лудница — промърморва тихичко той и поклаща глава, докато излиза от колата.

Не е много щастлив, че като водач на адвокат ще трябва да вкара врага в собствения си лагер. Аз излизам отдясно и заедно тръгваме през хаоса от ченгета, журналисти и телевизионни коли с щръкнали към небето сателитни чинии. Минаваме на отсрещния тротоар.

Точно до жълтата лента е паркирана голяма синя камионетка с грамадни бели букви отстрани:

ПУ ОЛК

Задните врати са отворени и до тях дежури полицай.

— Полицейско управление, Окръжна лаборатория по криминалистика — прошепва Брауър.

— Виждам ги.

— Щом са дошли, сто на сто не е естествена смърт.

Докато се приближаваме, експертите не ни забелязват, улисани в оглед на мястото.

Голямата синя кола, с която видях Суейд да пристига тази сутрин, е паркирана на същото място. Под ярките светлини на прожектори двама мъже и една жена са се привели отляво над задната броня. Единият мъж снима с видеокамера. Край задното колело зървам да се подава дамска обувка с високо токче. Останалото не се вижда.

— Джони Брауър. Какво те води насам в такава нощ?

Дрезгавият глас принадлежи на едър униформен полицай с усмихнато възпълно лице и биволски плещи със сержантски нашивки върху тях. Той стои до лентата и дружелюбно протяга ръка на Брауър.

Аз стоя плътно до своя водач, за да мога да го последвам, ако премине в забранената територия.

— Само гледам да не изпотъпчете следите, момчета — казва Брауър. — Сам, запознай се с Пол Мадриани. Пол, това е Сам Дженсън, едно от най-свестните ченгета в Сан Диего.

Сам ми подава ръка и леко повдига вежда, сякаш няма нищо против Брауър, но за мен не е толкова сигурен.

— Просто минавахме и реших да погледна — казва Брауър. — Какво става?

— Готвят се да вдигнат трупа — обяснява Дженсън. — Крайно време е, мен ако питаш. — Той се полюшва от пети на пръсти. — Тая работа съсипва краката, ще знаеш.

— Чак сега ли го научи? — подхвърля Брауър.

— Е, ние, истинските ченгета, си изкарваме хляба с пот на челото. Не като някои мои познати. Моля ви се, мистър полицай, не ме удряйте с тази линейка.

Дженсън поглежда Брауър, после ми намига и избухва в гърлен смях.

— Ще го имам предвид следващия път, когато ме викнат да оправям семейни караници — казва Брауър. — Нека първо влезе някое от истинските ченгета.

— Така де, като стане напечено, все ние сме на мушката.

— Е, какво става тук? — пита Брауър.

— Май са я очистили тъкмо като е напускала работа. На две крачки от задния изход.

— Не е много приятен начин да приключиш деня.

— Прав си.

— И какво смятат?

— Сигурно е грабеж — казва Дженсън. — В момента изследват мястото педя по педя. Но не са открили оръжието. Поне засега.

— Как е станало? — пита Брауър.

— Малокалибрен куршум. Тъй разправят от Бърза помощ. Те дойдоха преди нас и сигурно са изритали скапания пищов чак до другата пресечка. Нали ги знаеш какви са. Дай им само да изпотъпчат следите. Докато пристигнем, вече никой не знае кое къде е било. Търсиш огнестрелна рана, а тия диванета да вземат да направят трахеотомия точно на същото място.

— Ти май предлагаш да премахнат Бърза помощ.

— Добра идея — кимва Дженсън. — Една катафалка върши същата работа.

— Кой се е обадил?

— Съвестна гражданка с клетъчен телефон. Някакъв алкохолик изскочил пред колата ѝ. Бог знае защо е спряла. Да го видиш само... — Дженсън се ухилва и оглежда първо наляво, после надясно, докато най-сетне открива каквото търси в една от паркираните патрулни коли. — Ето там. Прилича на беглец от колония за прокажени. Не посмях да надникна под дрипите. Носът му се е разкапал. Заръчах да го вкарат в колата на Джаксън, щото в моята не давам и да припари.

— Хубаво е да си началник — казва Брауър.

— Адски си прав.

Докато Дженсън и Брауър продължават да зяпат насам-натам, аз оглеждам човека в патрулната кола. Сенките са плътни и различавам само неясен силует. Но пазарската количка край задната броня на автомобила разсейва всички съмнения. Едва ли може да има друга подобна със същото изкривено колело и същия комплект съкровища в найлонови торбички, които видях днес пръснати по тротоара.

— Видял ли е нещо? — пита Брауър.

Дженсън свива рамене.

— Дай да го кажем по друг начин. Ако аз бях убиец, точно за такъв свидетел щях да си мечтая.

— Има ли вероятност той да е извършителят? — намесвам се аз.

— Само ако е имало кой да му сложи пръста върху спусъка и да обясни, че оная дупка отпред не е гърлото на бутилка. Не ми се вярва да стои начело в списъка на заподозрените. Две от момчетата трябваше да го отнесат до колата. Инак имаше да се влачи до утре.

— Няма ли други свидетели? — пита Брауър.

Дженсън поклаща глава.

— Засега не сме открили, но нощта е пред нас.

Докато разговаряме, към жълтата лента се приближава мъж по риза и с разхлабена вратовръзка. На ръцете си носи бели хирургически ръкавици и Дженсън му повдига лентата, за да мине отдолу, без да прикляка. В едната си ръка държи две малки хартиени пликчета, в другата — найлонова торбичка за веществени доказателства.

Дженсън изгаря от любопитство.

— Какво си намерил, Вик?

— Гилза.

Криминалистът повдига торбичката. От няколко крачки едва различавам вътре гилза от малокалибрен патрон.

— Калибър .380 — пояснява той. — Ситно, но върши работа. От упор. Открихме гилзата до трупа. Сигурно се е била заплела из дрехите. Паднала е, когато убиецът е изхвърлил трупа.

— Как тъй „изхвърлил“ — пита Брауър.

— Според нас тя е седяла заедно с убиеца в кола, паркирана тук, отсреща. Онзи я е застрелял вътре, после е изхвърлил трупа и е потеглил. — Той махва неопределено с ръка. — Нататък по уличката.

— И как го разбрахте? — пита Дженсън.

— Намерихме върху тялото изсипани фасове от автомобилен пепелник.

— Какви са?

Вик отваря хартиения плик, внимателно бръква вътре и бавно изважда две угарки.

— Има червило по тях — казва той. — Ето тук. Май съвпада с онова в чантата на жертвата. А и цигарите са като нейните.

— Значи намерихте чантата?

— А в нея портфейл с почти двеста долара в брой, ключове и цяла камара кредитни карти.

— Дотук с теорията за обир — казва Дженсън.

— Така изглежда. Но убиецът е оставил и още нещо.

Техникът пуска угарките обратно в плика, после отваря другия и бръква вътре. Този път вади нещо по-голямо, кафяво и цилиндрично — остатък от изгасена пура.

— Може да открият захапка — казва той.

Има предвид следи от зъби, чрез които криминалистите биха могли да намерят собственика на пурата.

Подозирам, че лабораторията ще работи цяла нощ по въпроса. Сигурен съм, че и Брауър си мисли същото.

Засега той просто ме гледа като живо олицетворение на човешките тревоги. Бръкнал е под сакото и опипва джоба на ризата си, където лежи пурата, която му подари Джона днес по време на разговора в кантората.

9

Окръгът има полицейски участъци с различни размери. По-големите градове си имат отделни управления. Импириъл Бийч не спада към тях. Разчита на местния шериф за разкриване на всички по-сериозни престъпления, включително и убийствата.

В три часа след полунощ аз разтървам уморените си очи, докато приближавам офиса на шерифа в Импириъл Бийч и спирам на паркинга точно върху надписа ПОСЕТИТЕЛИ.

В университета се заблуждавах, че само лекарите от Бърза помощ работят по малките часове, но двайсетте години адвокатска практика изкорениха тази илюзия.

Джона твърди, че не е арестуван, а само задържан. Все пак му разрешили едно телефонно обаждане и той ми пуснал съобщение на пейджъра. Аз пък позвъних на Мери и казах, че ще се опитам да го измъкна. Тя едва не припадна от тревога. После се обадох на Хари. Реших да не будя Сюзан. За щастие Сара остана да спи при нея.

От разговора си с Джона установих, че му трябва две неща — адвокатска помощ и дрехи. Второто ме изненада, но той каза, че ще обясни, като пристигна.

За събота вечер мястото е сравнително тихо. От една патрулна кола смъкват някакъв пияница да се наспи зад решетките. Грабвам голямата книжна торба, бързо пресичам паркинга и влизам в ярко осветена приемна. Посрещат ме антисептично бели стени, кариран линолеум и бронирани стъкла. Ченгетата са от другата страна.

Край преградата отвътре някаква едра негърка по горнище от бански и плътно прилепнали шорти спори с дежурния сержант. Виждам ги през стъклото. Гласовете са приглушени, но все пак тя е достатъчно гръмогласна, за да разбере, че само искала да пътува на автостоп, когато ченгетата я спипали на тротоара. На всяка втора дума повтаря „капан“. Поглежда ме през стъклото и го изрича още веднъж право в лицето ми, сякаш иска да каже съвсем друго: *Сезам, отвори се*. Продължава да повтаря, докато я отмъкват през вътрешната врата,

която се отваря автоматично и води към килиите в дълбините на сградата.

Полицаят рязко се отблъсква с крака и столът му потегля към гишето пред мен.

— С какво мога да ви помогна?

Пъхвам визитката си през процепа в стоманената рамка около стъклото. После казвам пред вградения микрофон:

— Адвокат съм на мистър Джона Хейл. Той е задържан тук. Идвам да го видя.

Ченгето поема визитката и я оглежда, после вдига очи към мен.

— Имате ли адвокатска карта?

Вадя картата от портфейла си и сержантът поема този пропуск към подземния свят. После записва в служебния регистър часа, името и адвокатския ми номер.

— Седнете — казва той.

— Бих желал да се видя с мистър Хейл незабавно.

— Ще предам — отговаря сержантът. — Седнете.

Закотвям се на коравата пейка до стената, поглеждам часовника и почвам да броя квадратите по линолеума. Чак сега забелязвам, че съм нахлузил мокасините на бос крак; изпод крачолите ми надничат бели глезени. Няколко минути седя така и се питам дали тази нощ ще успея да дремна.

— Мистър Мадриани.

Когато надигам глава, отсреща стои висок, слаб мъж с костюм, вратовръзка и късо подстригана коса. Усмивва се любезно, макар че тъмното му лице е съвсем делово.

— Аз съм лейтенант Ейвъри.

Той ми подава визитна картичка.

Флойд Ейвъри
старши детектив
Отдел „Убийства и грабежи“

Прибирам картичката и се представям на свой ред.

— Доколкото разбирам, идвате да приберете мистър Хейл — казва детективът. — Той е отзад.

— Може ли да си върви?

— Мислех първо да поговорим — казва Ейвъри.

Значи Джона е в зоната на здрача — нито арестуван, нито съвсем свободен.

Ейвъри ме повежда. Още преди да докосне дръжката на вратата, ченгето отвътре натиска един бутон, раздава се бръмчене и ние прекрачваме прага. Тръгваме по къс коридор. Ейвъри спира пред една врата и я отваря.

Вътре виждам Джона, седнал до метална маса. Щом ме зърва, той скача на крака и по лицето му се изписва облекчение. Облечен е в оранжев гащеризон с голям черен надпис отпред, очевидно собственост на окръжния затвор.

Когато влизам, виждам в ъгъла още един човек, а голямото огледало на отсрещната стена подсказва, че ни наблюдават и други.

— Това е сержант Грили — казва Ейвъри. — Боб, това е адвокат Мадриани.

Кимвам. Не си подаваме ръце. И двамата не сме дружелюбно настроени.

— Арестуван ли е клиентът ми? — питам аз.

— Не — отговаря Ейвъри без колебание.

— Мога ли да попитам къде са дрехите му? Защо е в затворнически костюм?

— Пратихме ги за лабораторно изследване — казва Грили. Той е по-прямо. Лошото ченге.

Поглеждам го въпросително.

— Предполагам, че имате заповед за обиск?

— Не ни трябва заповед, за да проверим какво носи.

— Тъй ли? — казвам аз. — Може би, ако ровите из джоба му за оръжие или контрабанда. Но ако издирвате по плата влакънца и пращинки, това е съвсем друга работа.

— Вашият клиент сам го предложи — притичва се на помощ Ейвъри.

До този момент почти не съм обърнал внимание на Джона, който все още стои зад масата, опрял длани в ръба.

— Добре ли си? — питам го аз.

— Нищо ми няма.

— Взимали ли сте показания от него?

— Нищо официално — казва Грили.

— Какво означава това?

— Не сме взимали показания — отговаря Ейвъри.

Обръщам се към Джона.

— Откога си тук?

Той поглежда китката си, но на нея няма часовник. Свива рамене.

— Нямам представа.

— И часовника му ли изследвате?

— Ще му върнем личните вещи, преди да си тръгне — казва Грили.

— Тогава ги пригответе, защото, ако не е арестуван, излизаме още сега.

— Закъде бързате? — пита Грили. — Просто се мъчим да установим фактите.

— Прочетохте ли правата на клиента ми?

— Не го сметнахме за необходимо — казва Ейвъри. — Не сме му задавали никакви въпроси.

— А сега сигурно ще ми кажете и че не е заподозрян в каквото и да било.

Ейвъри прави гримаса, сякаш по въпроса би могло да се спори.

Джона намира сили да се усмихне.

— Позволих им да вземат дрехите. Казаха, че така по-лесно щели да ме оправдаят.

— За какво да го оправдаете? — обръщам се аз към Ейвъри.

В същото време подавам на Джона голямата книжна торба. Вътре има сив памучен анцуг, който съм грабнал набързо от дъното на гардероба си.

— Разследваме смъртта на Золанда Суейд. Да не би да го чувате за пръв път?

Поклащам глава и доколкото ми е по силите, разигравам недоумение.

— Ако имате доказателства срещу моя клиент, може би ще осведомите и мен.

— По-простото ще е да го оправдаем и да не си губим повече времето — казва Ейвъри. — Ако иска да ни помогне, разбира се.

— Имам чувството, че вече ви е помогнал.

— Бихме искали да му зададем няколко въпроса.

— Не се и съмнявам. Само че тази нощ няма да стане.

Нямам представа къде е бил Джона и какво може да каже.

— Прибрахме клиента ви от Странд Авеню — казва Ейвъри. — Седеше на плажа и гледаше вълните.

Това е на един хвърлей от местопрестъплението. Ейвъри ме оставя да го осъзная и дебне реакцията ми. Не реагирам.

— Вечерта беше приятна — казвам аз. — Може би е искал да погледа звездите.

— Автомобилът му беше паркиран неправилно — обажда се Грили. — Заемаше част от платното. Има късмет, че не са го блъснали. Точно там колите хвърчат.

— Сигурен съм, че клиентът ми оценява вашата помощ. Къде е автомобилът?

— Шерифът го задържа — казва Ейвъри. — Не искате ли да поговорите насаме с клиента си? Може би ще пожелае да даде показания.

— Няма да разговаряме тук.

Озъртам се към огледалото и се питам дали онзи оттатък може да разчита по устните.

— Говорите тъй, сякаш клиентът ви има какво да крие — заяжда се Грили.

— Боб! — прекъсва го Ейвъри.

— Е, би трябвало да се съгласи поне да го проверим за следи от барут — обръща се Грили към него, сякаш въпросът засяга само тях двамата.

— Никакви проверки, докато не представите заповед за обиск или арест — казвам аз.

Ясно е, че нямат достатъчно улики за арест. Иначе Джона отдавна щеше да е в някоя килия.

— Трае само две-три минути — продължава упорито Грили. — Избърсват ръцете с няколко памучни парцалчета, и толкоз. Не боли. Защо ще възразявате, ако няма какво да крие?

По лицето на Джона усещам, че е готов да приеме.

— Възразяваме и точка — заявявам аз.

Тайно поглеждам ръцете на Джона. Изглеждат изцапани. Не знам какво има по тях. И Грили не знае. Но да отстъпиш пред ченгетата в подобни обстоятелства е против най-съкровениите адвокатски

инстинкти. Всъщност в момента самият аз съм приел работната хипотеза на Ейвъри и Грили. Може да е бил Джона.

На вратата се почуква. Ейвъри става и открехва съвсем леко. Някой пъхва през процепа лист хартия. Той бързо преглежда посланието, после грижливо го сгъва и го прибира в джоба си.

— Има ли къде да се преоблече клиентът ми?

— Разбира се — казва Ейвъри и отваря вратата, този път по-широко. — Банята е отдясно в края на коридора. Можете да оставите гащеризона на куката зад вратата.

Джона поема нататък.

— Бих искал да получа вещите и обувките му.

— Вещите може — казва Ейвъри. — Обувките вече са в лабораторията.

— В три след полунощ?

— Трудолюбиви сме — отговаря той.

— Така си е. Надявам се, не ви е хрумвало да вземете барутна проба от часовника на клиента ми.

По физиономията на Грили разбирам, че не се е сетил. Усещам как мозъкът му работи на пълни обороти. Преди Ейвъри да каже нещо, Грили почва да му шушне на ухо. Вероятно пита дали полученото съгласие за дрехите се отнася и до часовника. Ейвъри клати глава — предпочита да не рискува. В присъствието на адвокат всякакви игри са опасни. Знаят, че така и така ще подам официален протест за анулиране на евентуални доказателства. Но вземат ли да хитруват с часовника, само ще наляят масло в огъня. Ейвъри се обажда на дежурния сержант и когато след две-три минути Джона се връща бос и с празна торба в ръката, един униформен полицаи донася голям канцеларски плик. Ейвъри взима плика и ми го подава.

Отварям го върху бюрото и Джона преглежда съдържанието. Слага си часовника и халката.

— Къде са ключовете за колата ми?

— Засега ще ги задържим — казва Ейвъри. — Докато приключим с колата.

— Как тъй докато приключите? — питам аз.

— Имаме заповед за претърсването й. Току-що я получихме. Докато разговаряхме.

Заповедта е в ръката му — сержантът я донесе преди малко заедно с плика. Сега Ейвъри ми я показва.

— На какво основание е издадена? — питам аз.

— Къде са ми пурите? — обажда се Джона.

Досещам се още преди Ейвъри да отговори.

— Въпросните пури вероятно съвпадат с угарка, намерена на местопрестъплението. А ателието на жертвата е пълно с копия от някакво съобщение, в което се спряга името на клиента ви. Съдията сметна, че има достатъчно основания да издаде заповед за проверка на колата му.

— Ще те откарам — казвам аз на Джона.

— Разбрах, че тази нощ сте били на местопрестъплението — подмята зад мен Ейвъри, докато вървим към вратата. — Заедно с Джон Брауър. Много мило от негова страна, че е решил да ви помага.

Не отговарям.

— Всъщност в какви отношения сте?

— Просто познати — казвам аз.

— И вероятно е знаел, че сте адвокат на мистър Хейл?

— Нямам представа какво знае — отвърщам аз. Не искам Брауър да загази заради мен.

— Той също ни даде пура — продължава Ейвъри. — Каза, че била подарък от вашия клиент. И спомена за някакви заплахи на мистър Хейл срещу жертвата по време на разговор в кантората ви.

Лоша работа. Двамата с Джона бързо се изнизваме в коридора. Босите му крака шляпат зад мен по линолеума.

Когато пръстите ми докосват дръжката на вратата за приемната, Ейвъри пуска последната си стрела.

— Засега бих посъветвал мистър Хейл да не предприема далечни пътувания.

— Ще го имаме предвид.

Тази сутрин пристигам в кантората чак около десет. Преди да изляза от къщи, позвъних на Сюзан, споделих с нея оскъдната си информация и я посъветвах да не закача Брауър, докато не поговорим. Нямам ни най-малко желание тя да тормози свой подчинен само защото е помогнал на ченгетата. Би намирисвало на натиск върху свидетел, тъй че предпочитам да не я замесвам в подобни истории. Наложих се да приключим разговора набързо, защото Сюзан щеше да води децата на футболна тренировка — включително и Сара.

Когато влизам в кантората, лампите светят, секретарката е на мястото си, но Хари липсва. Пратил съм го в Дел Мар да видим дали Джона няма да сподели с него нещо, което е премълчал пред мен. Все още не съм изкопчил ясен отговор къде е бил снощи. Тази сутрин разговаряхме почти до пет. Джона разправя, че бил потиснат и разгневен, затова, като напуснал кабинета на Сюзан след неуспешния заговор срещу Суейд, карал напосоки няколко часа, докато се озовал на плажа, където го прибрали ченгетата. Не помни да се е срещал или разговарял с някого. Няма що, ако чуят подобна история, ченгетата ще изреват от възторг.

Когато сядам зад бюрото, край телефона ме чака спретнатата купчинка съобщения. Прелиствам ги. Едно привлича вниманието ми. Хоакин Мърфи иска да се видим на обяд. Поглеждам времето на приемане. Обадил се е малко след девет. Набирам номера му — вероятно на яхтата.

След няколко сигнала вече се каня да затворя, когато той най-сетне вдига слушалката.

— Ало.

— Здравей, Мърфи. Обажда се Пол Мадриани.

— Получил си съобщението — казва той.

— Имаш ли някакви сведения?

— Имам нещо по-добро. Моят източник иска да се срещнете.

Двайсет минути по-късно Мърфи ме взима с колата си от тротоара край входа на ресторант „Бригантина“. Наближава единайсет и само адреналинът ме крепи в борбата с недоспиването.

Сядам до него и той извива глава да ме погледне. Прегърбил се е над волана. Този път е по бермуди и хавайска риза с щамповани цветя колкото баскетболни топки.

— Изглеждаш гроги — казва той.

— Къде са ти гирляндите от цветя? — питам аз.

— Нали съм тръгнал по работа, та рекох да карам малко по-консервативно.

Мърфи потегля на север по Ориндж Стрийт и подхвърля:

— Имал си тежка нощ, а?

— Защо мислиш така?

— Чух по телевизията новината за Суейд. — Той извърта очи да види реакцията ми. — Разправят, че била простреляна от минаваща кола. Работа на някоя хлапашка банда. Я кажи, да не е излязла нова мода — разведени бели мъже със спрей в едната ръка и пищов в другата?

— Не е точно така. Ако ченгетата не грешат, искам да кажа. По-скоро е била простреляна вътре.

Той ме поглежда така, сякаш не е сигурен дали ме разбира правилно.

— Седяла е в колата на убиеца, преди да я гръмнат.

— А! Загазил ли е клиентът ти?

— Зависи чия гледна точка ще предпочетеш — моята или неговата. В момента ченгетата изследват под микроскоп килимчето от колата му.

— Пада си оптимист, а?

— И на дупката вика „геврек“ — казвам аз.

— Някои обстоятелства са в твоя полза.

— Кажи ми поне едно.

— Стотина души са искали да убият онази жена — казва той.

— Тук си прав.

— Обзалагам се, че в момента се опитваш да ги откриеш всичките.

— Има такова нещо.

Вестниците и местните медии пускат неясни намеци, че полицията открила предполагаемия убиец на Суейд. Засега името на Джона не се споменава.

— Предположих, че скоро ще ти се струпа много работа на главата — казва Мърфи, — затова реших да не изчаквам. Моят човек предпочита да се срещнете лично. Извън кантората.

— С какво разполага?

— Ще чуеш от него. Но и аз открих нещичко за оная Джесика. Общи сведения. Имала е поне десетина дребни присъди, преди да я приберат. Нищо сериозно. Най-вече джебчийски кражби.

— Кажи нещо по-ново.

— Пробвала се е и във фалшифициране на чекове, но за дребни суми. Движела се с много колоритни приятели. По някое време се заели с квартирни кражби. После дошла онази история с наркотиците.

— Какво разбра за приятелите? Някакви имена? — питам аз. Дотук Хари не е успял да открие почти нищо.

— Едно име изниква навсякъде — казва Мърфи. — Джейсън Кроу.

Познато ми е, но не се сещам откъде.

— Работил е на аерогарата — допълва Мърфи. — Като носач.

— А, спомних си.

Същият, за когото разправяше Хари.

— Чух, че известно време двамата с Джесика живели заедно. Говорят още, че бил неин доставчик. Хапчета, марихуана, кокаин — всичко намирал. Свързал я с хора, стоящи нагоре по веригата.

— Така ли се е замесила?

— Вероятно. Моят човек може да знае повече.

— Разкажи ми за него. Защо е цялата тази тайнственост?

— Такава му е работата — отговаря Мърфи. — Той и неговият партньор хвъркат редовно към Мексико като прелетни птици, само че по-често. Подозирам, че работи за правителството... под прикритие.

— За нашето или за тяхното?

— За нашето. Така мисля.

— Чудесно.

— Сам разбираш, работата му не е много спокойна. Няма да ти каже нито името си, нито за кого работи.

— А ти знаеш ли името му?

Мърфи поклаща глава.

— Тогава откъде си сигурен, че можеш да вярваш на информацията?

— Давал ми е и друг път сведения. Винаги са излизали точни. Мен ако питаш, сигурно е от Отдела за борба с наркотиците. Виждал съм го с един тип в голяма кола с мексикански номер. В багажника имаше автомати.

— Може да ходят на лов.

— И за това им трябва „Деклер и Кох МР-5“ със заглушител? — Той ме поглежда така, сякаш би трябвало да се сетя веднага. — Знаеш ги, ако си гледал атаката на ФБР срещу сектата „Давидов клон“. В добро състояние струват по два бона парчето. А спипат ли те с такова чудо, особено ако има и заглушител, не ти мърдат пет години строг тъмничен затвор. Веднъж ги проследих до Мексико. Само кимват на митничарите и си продължават по пътя.

— Къде отиваме?

— На ресторант — казва Мърфи.

— Защо ли се чувствам като герой от „Кръстникът“?

— Не бой се. Няма да има пистолет в тоалетната.

— Точно това ме плаши.

Той се размива.

— Няма страшно. А сега за твоята приятелка Джесика. Тя и онзи хубавец Кроу разработили далавера на аерогарата. Той проверявал багажите и събирал адреси от етикетчетата. После заедно с неколцина приятели ходел по къщите да провери дали има хора. Нали знаеш — неприбрани вестници, поща и тъй нататък. Ако някъде им се сторело тихо, влизали и обирали всичко до шушка. Така изгърмял Кроу. Някакъв любопитен съсед викнал ченгетата. Интересното обаче е, че при ареста на Джесика са намерили улики срещу нея. Вещи, които я свързвали с Кроу и обирите. Но не предявили обвинения.

— Може да е било нещо дребно.

— Ти на вещи за триста бона дреболия ли им викаш?

Неволно подсвирквам.

— Защо са я пуснали?

— Питай моя човек, като се видите — казва Мърфи.

Сийпорт Вилидж е истински морски Дисниленд, само че без въртележките. Магазини навсякъде. Хората сноват насам-натам по широкия булевард край залива, ближат сладолед и се озъртат за някоя пейка, където да отморят нозе.

Днес обаче има затишие. Редки туристи зяпат витрините и се чудят какво да си отнесат за спомен.

Изкачваме се по стъпалата към една площадка над булеварда, съединяваща две магазинчета. Стигаме до входа на ресторант. Затворено е.

— Сигурен ли си, че е казал да се срещнем тук?

Вместо отговор Мърфи почуква с ключовете си по вратата. След две-три секунди ни отваря някакъв мъж с черно спортно сако, торбести панталони и черно памучно поло.

— Как си, приятелю? — възкликва той. — Влизайте.

Не е просто висок, а грамаден — някъде над двата метра. Сигурно си поръчва дрехите в някоя фабрика за палатки. Половината му лице се крие зад огромни черни очила, извити като предно стъкло на кадилак от шейсетте години. На лявата му ръка виси златен ролекс колкото огледалото на телескопа „Хъбъл“. Той протяга ръка на Мърфи, после ме поглежда.

— Как сте?

Усещам как ме проучва иззад необятните тъмни стъкла. Рядката му кестенява коса е зализана назад и стегната на опашка.

— Боб ви чака на терасата.

Той кимва навътре и Мърфи повежда колоната.

Усещам с тила си горещия дъх на великана, докато пресичаме празния ресторант към терасата над морето. Когато излизаме на открито, виждам партньора му. И той е почти толкова едър. Подпира се на парапета и ни гледа с усмивка.

— Хей, Мърф. Отдавна не сме се виждали. Как е бизнесът?

Говори на Мърфи, но през цялото време гледа мен.

— Горедолу — казва Мърфи.

— Това сигурно е твоят човек?

Мъжът до парапета има размерите на неголяма планина. Рамене и задник като на състезател по сумо, тъмни очила почти колкото тези на неговия колега. Къдравата руса коса е почнала да оредява над

слепоочията, а мускулите по загорелите му ръце биха накарали Попай Моряка да скърца със зъби от завист.

— Боб, запознай се с Пол — казва Мърфи.

Протягам ръка и дланта ми изчезва в шепата му. Неволно си спомням ръката на татко, когато бях шестгодишен.

— Пол?... — Той се привежда към мен и в гласа му прозвучава неприкрит интерес към фамилията ми.

— За приятелите съм просто Пол, Боб.

Усмиввам се, вадя тъмните очила от джобчето на ризата и си ги слагам. Терасата заприличва на кадър от евтина кримка.

Лицето на Боб е осеяно с кратери като лунен пейзаж.

— Сядайте — кани ни той.

Мърфи е действал дискретно. Не е разкрил нито името ми, нито защо разпитвам за Джесика Хейл.

Придърпваме столове и сядаме около маса, която май не е бърсана от Коледа насам. Боб опира лакти върху стъкления плот, после ги оглежда подозрително.

— На това еколозите му викат вещество с неустановен произход. — Той се размива и изтупва мръсотията. — Ама онези от данъчното са виновни. Не си поддържат имуществото. Нали видяхте Джак?

— Видяхме го — казвам аз.

— Затвориха му заведението преди няколко месеца. За неплатени данъци. Имаме още няколко такива местенца. Не бързаме да се отървем от тях. Много са удобни... за срещи с приятели.

— А откъде ще вземем обяда? — пита Мърфи.

— Мислех, че вие го носите. — Боб се размива оглушително. Не прилича на човек, склонен да пропуска обяда. — Ако пратя Джак да порови зад бара, сигурно ще открие някоя бутилка. А може пък Пол да се изръси за един обяд, като приключим. — Той ме поглежда така, сякаш очаква да отворя портфейла и да му покажа номера на кредитната си карта. — Е, значи търсиш Джесика Хейл. Мога ли да попитам защо?

Делови е. Кара направо.

— Питай си — казвам аз.

Погледите ни се сблъскват въпреки черните очила.

— Мислех, че ще споделяме информация — казва той.

— Първо ти.

— Какво искаш да знаеш?

— Защо федералните власти са я пуснали да се измъкне от обвинението за контрабанда на наркотици?

— А ти как мислиш? — пита Боб.

— Защото в замяна сте искали нещо от нея.

Той изпъва показалец и прави въображаем изстрел.

— Какво сте искали?

— Това вече е втори въпрос.

— Да, но ти не отговори на първия.

— Защо питаш?

— Сега пък отговаряш на въпроса с въпрос. Добре. Предполагам, че щом е взимала наркотици, може пак да навлезе в същия коловоз, ако изобщо го е напускала. Стари навици, стари приятели. Доставчикът може да знае къде е. А ти може да го познаваш. Току-виж, съм налучкал следа.

— Няма да налучкаш.

— Защо си толкова сигурен?

— Защото и ние я търсим. Дължи ни някои сведения. Не изпълни своята част от сделката. Проверихме старите й свърталища. Не е посещавала нито едно. Сигурни сме. Притиснахме хората там. Ако я бяха виждали, щяха да пропеят.

— Какво искате от нея? — питам аз.

— Чувал ли си за човек на име Естебан Онтаверос?

— Не.

— Известен също като Ел Чико, Хефе, Енфермо де Амор. Последното означава „болен от любов“.

— Тоя тип не страда от липса на самочувствие — казва Джак.

— Смята се, че е свързан с убийството на осемнайсет души в едно градче северно от Енсенада преди около година. Може да си чел във вестниците. Избили деца и жени. Едната била бременна. Извели всички на двора, накарали ги да легнат по очи и почнали да стрелят с автомати. Истинска екзекуция.

Боб взима плик от съседния стол, вади гланцова фотография девет на дванайсет и я слага пред мен. На нея висок мургав мъж с хлътнали бузи разговаря с друг над покрива на спряла кола. Другият е с гръб към обектива, но конската опашка, телосложението и бичите

рамене поразително ми напомнят за Джак. Снимката е зърнеста, вероятно правена от разстояние и увеличена.

Поглеждам и свивам рамене. Поклащам глава.

— Не съм го виждал.

— Сделки с наркотици. Докарва ги от Чиapas. Търговец. Или ако искаш, наречи го доставчик.

— По-скоро би го нарекъл клиент — обажда се Джак.

— Не ставай груб. — Боб поглежда своя партньор, после пак се обръща към мен. — Мексиканците разправят, че Онтаверос имал самолети колкото за цяла авиокомпания. И девиз.

— Само че не е, „Хвъркай с радост в небесата“ — добавя Джак.

— Plata or plomo — казва Боб. Поглежда ме въпросително. — Схващаш ли?

Поклащам глава.

— Сребро или олово — превежда той. — Подкуп или куршум. Не приемеш ли пари от него, поръчай си погребение. Някога работеше като свръзка между южните доставчици — Гватемала, Колумбия, Коста Рика. Напоследък обаче все по-често идва на север и пуска корени в Щатите. Има връзки с картела Тиахуана. Те държат половината граница между САЩ и Мексико. Другата половина е на картела Хуарес. Разправят, че били десет пъти по-мощни от американската мафия в златната ѝ епоха. Всяка година хвърлят за подкупи повече, отколкото харчи мексиканското правителство за цялата си полиция.

— Около два пъти повече — добавя Джак.

Казва го тъй, сякаш не е пропуснал да се облажи, но благодарно запазвам тая мисъл за себе си.

— Пет години държахме този Онтаверос под наблюдение — продължава Боб. — Един от големите ни успехи беше Джесика Хейл. Тя живя с Онтаверос повече от година. Ходеше му на гости да обикалят лъскавите курорти — Акапулко, Канкун, Косамел. От време на време му правеше и услуги. Прехвърляше мексиканска стока през границата.

— Но според нас това не беше най-важно във връзката им — обажда се Джак.

— Ти май си стоял в спалнята да ги снимаш — казвам аз.

— При нас няма речено-казано — отсича той. — Искаш ли снимки, можем да ги направим.

— Бас държа, че можете.

— Джесика знаеше важни подробности за дейността му — казва Боб. — Тя е единственият свидетел, който може да докаже участието на Онтаверос в търговията на едро.

— Освен това знае къде са заровени трупите — допълва Джак. — Говоря буквално. Разприказва ли се, онези приятели ще го приберат на сянка за дълго, може би доживотно. — Той махва с ръка настрани, вероятно към Мексико. — А при нас в два-три щата биха му боднали една инжекция с нещо повече от неговата стока. Ето, това можеше да ни даде Джесика.

— Но не ви го е дала, нали?

— Не спази докрай условията на сделката — казва Боб. — Разказа това-онова, даде показания срещу няколко души — капка тук, капка там. Помогна ни да спипаме дребните риби. Арестувахме част от клиентите на Онтаверос, спънахме дейността му за кратко време. Но после Джесика се изпари и останахме с пръст в устата.

— Според хората, които сключиха сделката — казва Джак, — тя не е изпълнила задълженията си. Много им се иска да я докопат. А сега кажи какво общо имаш с тази история.

— Джесика не ме интересува особено. Търся детето ѝ, осемгодишно момиченце. Съдът прехвърли родителските права на дядото и бабата.

— А ти работиш за тях?

Кимвам.

— Адвокат ли си? Или детектив?

— Ще ти кажа, ако ми кажеш за кого работите.

Джак само се усмихва, опитвайки се да прочете нещо в очите ми иззад черните очила.

— Родителите на Джесика знаят ли нещо? За приятелите, за сделките, къде може да бъде...

— Ако знаеха нещо, сега нямаше да съм тук.

— Знаели са за Золанда Суейд — казва Джак.

Поглеждам Мърфи. Човек с толкова много връзки трябва да ги подхранва, да пуска по нещо, иначе ще пресъхнат. Но той бързо вдига длани.

— Вече го знаеха.

— Поставихме Золанда под наблюдение преди около месец, веднага след изчезването на Джесика — казва Боб. — И тук възниква един въпрос: защо не ни каза за нея?

— Пазя тайните на клиента си — отговарям аз.

Боб взима вестник от съседния стол и го хвърля на масата пред мен. Над централните две колони се мъдри тлъсто заглавие:

УБИТА ЗАЩИТНИЧКА НА ЖЕНСКИТЕ ПРАВА

— Можем да сметнем този източник за пресъхнал — казва Джак.
— Значи смяташ, че Суейд е помогнала на Джесика и детето да изчезнат?

— Така предполагаме — потвърждавам аз. — А вас какво ви насочи към Суейд?

— Знаехме, че Джесика се е свързала с нея.

— Писма от затвора — пояснява Боб. — Там пощата се преглежда. Когато излезе, вече имаше уговорена среща със Суейд.

— И с кого още? — питам аз.

— Това вече са лични въпроси. — Той се усмихва, сякаш съм нарушил някакви неписани правила. — Нямах ли представа къде е?

— Надявах се да узная от теб.

— Ако знаехме, щяхме да я приберем — казва Боб.

— Докато има какво да се прибира — добавя Джак.

— Какво намекваш?

— Не само ние я търсим.

— И Онтаверос ли?

Боб се запъва само за част от секундата.

— Би било разумно да си сътрудничим — казва той. — Поддържай връзка.

— Защо?

— Имаме общи интереси. Ти искаш детето. Ние искаме майката. На Онтаверос никак не му харесва Джесика да скита насам-натам с опасни тайни в главата.

— Макар че не го е издала? Ако говориш истината, тя е излежала две години, без да спомене името му.

— Онова си е за тогава — казва Джак. — Днес е друго. Тия хора страдат от хронично безпокойство. Професионално заболяване. Освен това имаме сведения, че преди да загази, тя е измъкнала доста пари. Вероятно с тях се издържа сега — пари, получени срещу наркотик, който пренесла през границата две-три седмици преди ареста. Онтаверос и неговите приятели си ги искат. Но най-много искат да я премахнат. А това, по моя преценка, може да причини сериозни неприятности на детето.

Тази сутрин сме се насочили към центъра, по-далеч от участъка в Импириъл Бийч. Правим го, за да избегнем журналистите, които разиграват обичайния цирк. Шумотевницата около убийството на Суейд се усилва застрашително.

Може и да е имала доста мътно минало, но след смъртта тя започва да се превръща в митична фигура. Вече я споменаха дори по телевизията — не кабелната, а националната. Описаха убийството като передното изтънчено престъпление срещу жените.

Феминистките вдигат аларма по всички средства за масова информация. Наричат смъртта й „престъпление срещу женския род“ и се мъчат всячески да я вкарат в калъпа на мъжката ненавист.

Имам чувството, че напоследък всяко що-годе сериозно престъпление се превръща в национална трагедия. Станали сме едно голямо електронно село. Ако смъртта ти натрупа достатъчно чернобели точки по милионите кабелни канали, имаш шанс да се включиш в лотарията за званието „престъпление на века“.

Предполага се, че смъртта на Суейд е дело на обезумял съпруг — някой вбесен бял мъж на средна възраст, чиято жена се укрива с помощта на нейната организация.

Но за наша беда ченгетата възнамеряват да опровергават тази теория. Тази сутрин получих съобщението, от което се бои всеки адвокат: „Готов ли сте да ни доведете клиента си?“

Обаждаше се Флойд Ейвъри, старши детектив от отдел „Убийства“. Другият вариант беше да арестуват Джона в дома му, пред очите на всички съседи и десетки телевизионни камери.

Джона е под наблюдение вече цяла седмица. Пред къщата му непрестанно висят разни съмнителни камионетки, а шерифът се влачи подире му всеки път, когато намине към яхтата си, която беше запечатана със съдебно решение още в деня след убийството.

Ако му бе хрумнало да потърси друга яхта и да отплава заедно с някого от намаляващата групичка свои приятели, сигурен съм, че

бреговата охрана щеше да ги спре още преди да напуснат пристанището.

Мери седи отзад до Джона. Хари управлява. За този тържествен случай използваме кадилака на Джона, защото и колата на Хари, и моята не подходат на обстоятелствата. Тъмнозеленият ффорд експлорър на Джона е прибран от ченгетата за изследване. Сигурно минават за стотен път седалките с прахосмукачка в търсене на втората гилза, която не беше открита на местопрестъплението.

— Може би ако бях поговорил с полицаите, нямаше да се стигне дотук — казва Джона.

— Недей да си правиш илюзии — отвръщам аз.

— Защо ме арестуват? Заради няколко глупави приказки ли?

— Не знам. Но сега разговорите няма да ти помогнат. Не бива да правим никакви изявления, докато не разберем с какви доказателства разполагат.

— А това може да се проточи чак до процеса — допълва Хари.

— Че какви доказателства могат да имат? — обажда се Мери. — Той не го е направил.

Глухата тишина, настанала след тия думи, кара Джона да ме погледне.

— Не знам дали Пол ни вярва, скъпа. Не съм го направил. — Той изрича това решително, приведен към мен, после се обляга назад. — Тя заслужаваше да умре, но не съм я убил аз.

— Страхотно! — възкликва Хари. — Сега остава и да го кажеш на ченгетата.

— Кое? Че не съм я убил?

— Не, че заслужавала да умре. Прокурорът за две секунди ще го превърне в самопризнание.

— Няма да го казвам на прокурора.

— Е, сега се успокоих — казва Хари.

— Ще го пуснат ли под гаранция? — пита Мери.

— Не знам. Ще подадем молба.

Но всичко зависи от съдията. Предполагам, че поради близостта на мексиканската граница, солидното финансово състояние на Джона и сериозността на престъплението отговорът ще бъде отрицателен. Засега обаче предпочитам да не я обременявам с тия разсъждения.

— Все трябва някой да те е видял през онази нощ — обръща се тя към Джона. — Помисли. Опитай се да си спомниш.

— Вече сто пъти го обсъждахме — казва Джона. Той е уморен, растящото напрежение обтяга лицето му и го състарява. — Никого не съм срещал. Не съм спирал на бензиностанция. Нищо не съм купувал.

— Дори и кафе? — пита Мери.

— Нищо. Просто карах.

— Но ако имаше алиби...

— Щеше да е добре, но нямам.

Мери не е парниково цвете. Личи си, че е поне с десет години по-млада от Джона. Има естествено руса коса, а бръчките прикрива умело с малко грим. За жена е доста висока — метър и седемдесет, със здрава, атлетична фигура.

— Мога да кажа, че е бил с мен по време на убийството. — Тя се привежда напред и дългите ѝ пръсти стискат до побеляване облегалката зад мен. По лицето ѝ е изписано отчаяние.

— Не е добра идея — казвам аз.

— Нали знаеш, че не са ме питали. Дали съм била с него.

— Но питаха него колко време е бил на плажа.

— Може да е сгрешил. Може да е бил объркан.

— Тогава ще се зачудят защо си чакала толкова време, преди да му осигуриш алиби.

— Бях потресена. Не можех да разсъждавам.

— Правилно — обажда се Хари. — Това ще мине.

Той ме поглежда с крайчеца на околото си. Аз се обръщам към Мери и вдигам вежди.

— Ако е бил при теб, кога е потеглил с колата, за да се озове на плажа?

— Не знам. Не помня.

— А какво правехте двамата, преди Джона да излезе?

Мълчание.

— Каза ли ти къде отива? Защо излезе?

Тя започва да ме гледа с враждебно присвити очи. Не е честно да ѝ задавам въпроси, на които не може да отговори.

— Беше ли Джона при теб?

Тя се колебае.

— Това е между нас двамата. Беше ли при теб?

— Не.

Обръщам глава и се облягам назад. Полицията и съдебните заседатели биха разбрали веднага каква е истината — една отчаяна жена се мъчи да спаси съпруга си. Фактът, че Мери смята за необходимо да лъжесвидетелства, би позволил на прокурора да излезе с твърдението, че тя е убедена във вината на Джона.

— Освен това — казвам аз — не знаем точно кога е убита Суейд. Там е проблемът с всяко алиби.

— Добре казано — намесва се Хари. — Може ти да си бил последният ѝ посетител преди пукотевицата.

През последните дни неведнъж ми е минавала мисълта, че експертите може да са открили моите отпечатъци в ателието на Суейд. Ако ме питат, имам отговор. Готов съм да им разкажа за сутрешния си разговор с нея. Не ми се ще да обяснявам за какво е ставало дума, защото това би им дало и мотив за убийството. Предпочитам да се укривя зад адвокатската тайна.

— Нямаме много време за приказки — казвам аз. — Трябва ми едно сведение. Чувал ли е някой от двамата ви Джесика да споменава за човек на име Естебан Онтаверос?

Мери поглежда Джона. Виждам я в огледалото. Той прави озадачена физиономия и поклаща глава.

— Да не е някой от нейните приятели? — пита Джона.

— Може би.

— Не познавах нито един от мъжете, с които ходеше — казва той. — А Господ ми е свидетел, че не бяха малко.

— Едва ли би довела точно този човек на гости.

— Кой е той? — пита Мери.

— Не го мислете, в момента си имате други грижи. Сигурни ли сте, че името не ви е познато?

Двамата поклащат глави.

Докато приближаваме центъра, настроението в колата става все по-мрачно, сякаш седим в каруцата на палача и приближаваме гилотината. Хари завива по Фронт Стрийт и спира пред новия окръжен затвор. Изчаква ни да слезем, после отива да паркира колата.

Джона оглежда с въздишка вратата от стомана и дебело стъкло.

— Добре ли си? — питам аз.

Той изглежда съсухрен и смачкан, с увиснали рамене и клюмнала глава. Хладният вятър развява оредялата му коса.

— Добре съм — кимва Джона. После се привежда към мен и прошепва: — Прибери я у дома.

За момент допускам, че има предвид внучката си Аманда. После разбирам, че говори за Мери.

— Измъкни я от тази каша колкото се може по-бързо.

Кимвам.

— Съседката ще се погрижи за нея — добавя Джона.

— Не ми трябвав ниции грижи — заявява Мери, която е чула последното. — Мога и сама да се справям.

— Знам, че можеш — казва Джона, после се обръща и отправя поглед към стоманената врата. Усещам в очите му ужас от неизвестното, скрито зад нея.

Аз тръгвам пръв. Отварям вратата и прекрачвам навътре като жив щит. Мери ме следва, Джона върви последен.

Когато извърщам глава, виждам, че Джона се колебае на прага. За момент се питам дали няма да припадне или да хукне навън. Връщам се и го хващам за лакътя, за да му дам смелост.

— Няма нищо — казва той. — Добре съм.

Фоайето е като в болница — безупречно чисто и обляно в ярки светлини. Едната стена е от бронирано стъкло, а зад нея питомците на шерифа подтичват насам-натам по своите затворнически задачи.

Ейвъри вече чака. Вижда ни през стъклото и охраната го пропуска през нещо като шлюз — малка кабинка с бръмчащи стоманени врати от двете страни. За да се отключи едната, другата трябва да бъде заключена.

Когато Ейвъри излиза пред нас, лицето му е сериозно.

— Мистър Мадриани.

Кимвам.

— Мистър Хейл, да влезем.

Ейвъри прави знак да го последвам с Мери. Хари е пристигнал и минаваме по двойки — Ейвъри и Джона, Мери и аз, само Хари си няма другарче. Когато идва неговият ред, задрънчава тревожен сигнал и вратите блокират.

— Какво имате в джобовете? — раздава се глас от високоговорителя.

Хари бръква дълбоко и вади връзка ключове и джобно ножче.

— Сложете ги на подноса — нарежда гласът.

От стената изниква стоманен поднос и Хари оставя вещите върху него. Подносът веднага изчезва. Хари отново опитва вратата и този път бива пропуснат.

Крачим по коридора под погледите на пазачи, седящи зад прозорци от бронирано стъкло. Ейвъри ни отвежда зад ъгъла в приемното отделение. Тук ни посреща едър, плешив мъж на средна възраст с шерифска униформа, ботуши и връзка ключове на колана. Той пристъпва към Джона.

— Наведете се напред, с ръце на стената.

Джона се озърта към мен. С нищо не мога да му помогна.

— След малко ще му прочета правата — казва Ейвъри.

Пазачът нагласява Джона в позата за претърсване. Кара го да се разкрачи и почва да рови из джобовете му. Всичко намерено пуска в плик.

— Това е лекарството му за кръвното — казва Мери. — Трябва да го взима редовно.

— Ще се погрижим да го получи — обещава Ейвъри.

Пазачът бутва Джона да се изправи и оковава ръцете му зад гърба с белезници.

— Необходимо ли е? — питам аз.

— Правилникът го налага — казва пазачът.

Когато си тръгнем, ще го претърсят на голо, вероятно из всички телесни отвори. После ще го бутнат под душа, независимо дали се нуждае от баня, или не, и ще му дадат затворнически гащеризон.

— Може ли да поговоря с него за момент, преди да го приберете?

Пазачът се озърта към Ейвъри. Той посочва една от килиите — бетонна стаичка със стоманена врата и малко прозорче.

— Можете да влезете там.

— Хари, защо не отведеш Мери в колата? — казвам аз.

— Не, искам да остана.

— Мисля, че ще е най-добре да си тръгнеш — настоявам аз.

Тя иска да възрази, но Джона я прекъсва.

— Нали се разбрахме. Помниш ли? Няма да правиш сцени.

Тя се разплаква, пристъпва напред и го прегръща. Той не може да стори същото, само я целува по бузата и леко я гъделичка с брада по

шията. Мери се е вкопчила в него с всичка сила. Едва не го поваля и се налага пазачът да го подпре с лакът. Хари се приближава и я хваща за ръката. Джона шепне в ухото ѝ, но всички чуваме думите:

— Няма страшно.

По лицето му текат сълзи. Не знам дали са негови или нейни.

Хари леко дръпва ръката на Мери и най-сетне я откъсва от Джона. Тя прави крачка назад, но е обърнала глава и размахва ръка, сякаш кани окования си съпруг да я последва.

Зад стъклото на контролната кабина един пазач натиска бутона за изхода. Когато се оглеждам, Мери и Хари са изчезнали.

Ейвъри прави знак на пазача да отвори килията. Двамата с Джона влизаме вътре и вратата се затваря зад нас.

— Сигурен ли си, че нищо ти няма?

Джона кимва.

Тревожа се. Джона има високо кръвно. Заради него е влизал в болница поне на два пъти. Това е един от аргументите ми за пускане под гаранция — че се нуждае от лекарски контрол в домашни условия.

— Само още няколко думи — казвам аз.

Поглеждам го в лицето. Замаян е. Не знам дали изобщо ме чува.

— Седни.

Помагам му да се настани върху коравата стоманена пейка, завинтена за пода.

— Не отговаряй на въпроси и недей да разговаряш с когото и да било. Нито с шерифа. Нито с прокурора. Те нямат право да те разпитват. Разбра ли?

Той кимва.

— И още по-важно: не казвай нищо на другите задържани. Може да те настанят в килия с още някого. Дръж се на разстояние. Не бързай да се сприятеляваш. Някоя случайно изпусната дума може да бъде недоразбрана, изопачена и използвана срещу теб в съда. Не казвай нищо повече от „здравей“, „здрасти“. Дръж се любезно, но не обсъждай случая с други хора, освен с мен и Хари. Ясен ли съм?

— Да.

— Добре. Ще се опитам да те измъкна под гаранция колкото се може по-скоро.

— Мислиш ли, че има шанс?

— Не знам. Трябва ли ти нещо?

— Лекарството ми — казва той. — Може би нещо за четене.

— Ще имам грижата.

— Благодаря. Е, май няма друго. Ще дойдеш ли пак?

— Утре. Да видя как я караш.

Трийсет секунди по-късно пазачът се заема с него, а Ейвъри ме извежда навън.

— Трагична ситуация — казва той. — Съжалявам, че се стигна дотук.

Ейвъри спира сред фоайето, подрънквайки ключовете от колата си, и ме оглежда с делова полицейска физиономия. С други думи: и тая работа свършихме. Подозирам обаче, че ако оценява злодеите по десетобална система, едва ли би сложил на Джона повече от единица.

— Симпатичен дядка — казва Ейвъри. — Жалко, че го е сторил.

— Прекалено сте сигурен.

— Не арестуваме хората без сигурни доказателства.

— Това си го запазете за пред съда — казвам аз. — На мен не ми минава.

— Ще го запазим. Доказателствата са железни.

Поглеждам го въпросително.

— Няма да отречете, че няколко часа преди убийството той е изрекъл заплахи срещу Суейд, нали?

— Половината хора в този град се чудеха как да я урочасат.

— Той няма алиби. Не може да докаже къде е бил по време на убийството. А и пурата. Онази от местопрестъплението. Съвпада с другата, която ни даде Брауър. Каза, че я получил от вашия клиент. Хейл ги раздавал в кантората ви.

— Много хора пушат пури.

— Не и този сорт — казва Ейвъри. — Много е рядък. Кубинско производство. Внасят ги контрабандно. Продават се само на черно. На бюрото в кабинета му открихме цяла кутия и разписка от магазина, където ги е купил. Поговорихме със собственика. Той много се стресна. Не иска да си има неприятности с митницата. Само мистър Хейл е поръчвал тази марка. Когато момчетата от лабораторията приключат с анализа, ще можем да кажем дори на коя кубинска нива е расъл тютюнът.

Ейвъри се ухилва доволно като Морган Фрийман във финалната сцена на някой филм. Много му е драго да ми вгорчава живота.

— Искате ли и още? Лабораторията откри по дрехите и в колата на вашия клиент кръв и други неща. Съвпадат с намереното по жертвата. Да ви дам ли един съвет? — И без да чака съгласието ми, той продължава: — Споразумейте се с обвинението час по-скоро. Той е приятно старче. Не ми се ще да му лепнат доживотна присъда... или нещо по-лошо.

12

— Чувствам се като изнасилена.

— Не от мен, надявам се.

— Не ставай нахален.

Сюзан рови из второто чекмедже на скрина в спалнята, където държи бельото си. Навлякла е моята риза, която ѝ виси почти до коленете — обичайно сутрешно облекло, когато децата спят в другата стая и вратата е заключена.

— Какво търсиш?

— Фотоапарат. Онзи, малкият, дето му изхвърква навън обективът.

— И аз имам такъв обектив. — Дръпвам чаршафа нагоре и посочвам точно къде. — Ще свърши ли работа? По-забавно е от фотографията.

Тя се размива.

— Искам да направя снимка. Момичетата са се струпали на камара. И трите в едно легло. Толкова са симпатични, че исках да ги щракна набързо, преди да станат. Виждат се само разпилени коси и възглавници.

— За Сара не се тревожи. Тя няма да мръдне до пладне. Трябва с топ да я будиш. А после ще се разсънва още четири часа. Броди насам-натам като зомби и чака някой вълшебник да сложи закуска на масата, а добрите феи да ѝ оправят леглото.

— По дяволите — мърмори си тихичко Сюзан, докато разбутва насам-натам нещата в чекмеджето. — Помниш ли го? Малкият „Олимпус“ с хромираното капаче. Калъфът беше от изкуствена кожа.

— Помня.

— Изглежда, че и него са взели.

Попълването на застрахователните формуляри беше истинска епопея. Тук предмет, там предмет... Наложил се Сюзан да рови из данъчните декларации и старите кредитни карти, за да докаже, че е притежавала липсващите вещи. Най-неприятно е с нещата, които не се

използват редовно. При пожар или наводнение слагаш всичко в кюпа. Опитваш се да си припомниш какво е имало и го записваш; затваряш очи, мислено обикаляш из стаите и преглеждаш чекмедже след чекмедже. Но при обир е съвсем различно, ако не са опразнили с камион цялата къща.

Веднъж Сюзан се разрови из гардероба. Бяхме канени на официална вечеря. Вече беше извадила на леглото си черната дълга рокля. След десет минути дотича разпенена и побесняла като дива котка. Няма го черното дантелено боди — единственото бельо, което можела да носи под вечерната рокля.

— Трябва да са били хлапета. Кой друг ще вземе да краде такова нещо?

Сигурно нямаше да се учуди, ако го видеше закачено на някой пътен знак из квартала. Но не посмя да запише и тази загуба в списъка. Притесняваше се от застрахователните инспектори.

Най-сетне Сюзан се отказва от търсенето.

— Май ще се наложи да ги нарисуваш — казвам аз.

— Ей това ти харесвам най-много. Знаеш как да изкажеш съчувствие.

Аз пък не й харесвам това, че не подбира върху кого да си излее яда.

— Хубаво де, какво искаш да направя?

— Искам да махнеш този чаршаф.

Тъмните й очи се стрелват към леглото и миг преди да посегне, вече всичко е ясно. Аз обаче съм по-бърз. Сграбчвам чаршафа и го задържам на място. Сюзан продължава да дърпа.

— Ако искаш да те рисувам, ще трябва да махнеш чаршафа — киска се тя като ученичка. — Какво ти става? Не си ли позирал в колежа за часовете по рисуване? Мислех, че всички сваляни го правят.

— Сигурно сме били в различни колежи — казвам аз.

— Или ти не си бил от сваляните.

— Оплакваш ли се?

— Не.

Тя се отказва от напъните и пуска чаршафа. Посягам към боксерките си.

— Крайно време е да си вдигнеш задника от леглото — казва Сюзан. — Намерил кой да се присмива на дъщеря си!

— По кое време си легнахме? — питам аз.

— Нямам представа. Не беше ли към дванайсет и половина?

— От една седмица не съм лягал толкова рано.

— Какво, да те жалия ли?

Тя свива пръсти и преди да реагирам, с един скок се озовава до леглото и дръпва чаршафа.

— Късно е, чадо — заявявам злорадо аз. — Вече съм обут.

— Това може да се оправи.

— Друг път. — Взимам часовника си от нощното шкафче. — Не знаех, че е толкова късно.

След две секунди тършувам из гардероба за чифт стари джинси и пуловер, които оставих там при последното си посещение. Срещаме се толкова често, че сме натрупали по един куп общи дрехи и в двете къщи. На дъното на гардероба откривам и чифт маратонки с по един бял памучен чорап във всяка.

— Трябва да потеглям към центъра — казвам аз.

— В кантората ли ще ходиш?

— В затвора. Трябва да поговоря с Джона.

— Сигурен ли си? — Тя подхваща изкусителен танц пред леглото, като полюшва бедра и опипва най-горното копче. — Искаш ли си ризата?

— Да, по принцип, но не точно сега.

Сюзан отпуска рамене и привежда глава настрани.

— Няма що, много си романтичен. Мислех, че цял ден ще сме заедно.

— Ще ми отнеме само около час. Трябва да поговоря с Джона.

— Дали да не се преселя при него? — казва тя. — Той определено те вижда по-често.

— Не ми се вярва да ни настанят на едно легло — възразявам аз. — А и моите ризи не му стоят толкова хубаво.

Сюзан взима бельото си, нахлузва една стара тениска и потегля към банята.

— Как е Джона? — пита тя. Вратата е притворена и се налага да повишим гласове.

— Добре, предполагам. Мери се тревожи за здравето му.

— Болен ли е?

— Има проблеми със сърцето — казвам аз. — Високо кръвно.

— Само това липсваше. Сигурно е ужасно и за двамата.

— Така е.

— Извинявай за Брауър — казва Сюзан. — Ако знаех, че ще извърти такъв номер с пурата, щях поне да те предупредя.

— Няма значение. Открили са цяла кутия на бюрото на Джона. Той не ги криеше.

— Изобщо не трябваше да го вода в кантората ти. Сега е свидетел. Нали разбираш, ако не беше чул онези приказки на Джона...

— Ти ги чу.

Тя излиза от банята.

— Да, но това е друга работа.

— Какво искаш да кажеш? Няма ли да дадеш показания, ако ти пратят призовка?

— Ако Брауър не беше дошъл, никой нямаше да знае, че съм била там. Никой освен теб, твоя партньор и обвиняемия. Обвиняемият има правото да мълчи, а ако не бъркам нещо законите, никой не може да принуди адвоката да даде показания срещу своя клиент. Е, кой щеше да им каже, че съм била там, освен Брауър?

Сюзан е обмислила всичко. При сегашното положение вероятно ще я призват да разкаже какво е чула.

— Потърсиха ли те вече от полицията?

Тя поклаща глава, докато разресва косата си с четка пред огледалото.

— Не, но ги чакам всеки момент. Рано или късно ще почукат на вратата. Нали виждам как ме гледа Брауър. Много е нервен и не смее да припари до мен. Знае, че съм бясна.

— Не го взимай присърце — казвам аз.

— Трябваше да ме пита, преди да хукне с пурата при ченгетата. Беше в кантората само защото го поканих.

— А ти какво щеше да му речеш? Да я изпуши ли? Пурата, искам да кажа.

— Не. — Тя оставя четката, обръща се и ме поглежда. — Щях да го пратя в полицията. Но с мое знание. А сега изглежда, като че съм искала да укривя уликата.

— Не заради мен, надявам се.

— Хората знаят за нас. Носят се слухове. И без това си имам предостатъчно проблеми в службата. Прокуратурата ни дебне изкъсо.

Вестниците твърдят, че подправяме доказателства и внушаваме на дечицата всякакви ужасии. Господ ми е свидетел, те и така са виждали какво ли не. Брауър трябваше да прояви поне мъничко деликатност.

— *Деликатност* не е точно думата, която ми хрумва, когато се сетя за Брауър.

— Именно — кимва Сюзан.

Мисля си, че не го чака розово бъдеще. Сюзан отново се обръща към огледалото. Четката прелита с отсечени движения през гъстата ѝ копиринена коса.

— Може би аз трябваше да съм по-деликатен. Навярно не биваше да те каня в кантората онази сутрин.

— Имах основателна причина да дойда — казва тя. — В края на краищата вие подозирахте, че Суейд е отвлякла внучката на Джона.

— Да. Отличен мотив за убийство.

— Слушай, какво стана с теорията за стрелба от минаваща кола?

Вестниците пуснаха тази история в началото, докато ченгетата си правеха оглушки и чакаха да открият някаква улика.

— Празни приказки — отговарям аз. — Просто това беше най-вероятното предположение. Но не вярвам ченгетата да са го взели насериозно. Не съвпада с уликите.

— Например?

— Например това, че са открили върху трупа две угарки от цигарите на Суейд. Едната дори е прогорила дрехите ѝ. Смятат, че са от пепелника на убиеца.

— Както и пурата?

— Точно така.

— Значи е бил пушач. И какво от това?

— Щом Суейд е имала време да изпуши две цигари и да ги изгаси в пепелника, значи доста време е разговаряла с убиеца в колата му. Точно такива подробности карат криминалистите да смятат, че е било добре обмислено престъпление.

— А!

Виждам в огледалото как Сюзан бавно кимва. Усетила е накъде тръгват нещата.

— Намерили ли са пистолета?

— Не още. Или поне не са го разгласили.

— Джона имаше ли оръжие?

— Казва, че няма.

— Но не му вярваш.

— Не знам. Пратил съм човек да провери. Но не си ли в системата, става ужасно трудно. Разните организации, дето регистрират кой какво оръжие притежава, никак не бързат да споделят тия сведения, щом разберат, че защитаваш предполагаем убиец. Смятат го едва ли не за смъртен грях.

— Какъв куршум беше? Кой калибър?

— Откога взе да се интересуваш от балистика?

— Хайде де, кажи ми.

— Простреляна е два пъти. Калибър .380. Вероятно с малък полуавтоматичен пистолет.

— Точно като за жена — казва тя. — Побира се в чантичка.

— Да.

— Тя имаше такъв.

— Кой?

— Суейд.

Поглеждам я. Очите ѝ са непроницаеми.

— Това му е хубавото да си в системата — продължава Сюзан и неволно се усмихва. — Пратих един човек да провери. Не Брауър. Друг, на когото мога да се доверя.

Мисля си за падението на Брауър. Кралицата има нов телохранител.

— Ако калибърът се окажеше друг, щях да си премълча — казва тя. — Защо да подхранвам напразни надежди? Но от Бюрото по алкохола, оръжията и тютюна...

— По алкохола, тютюна и оръжията — поправям я аз. — Съкратено АТО.

— Точно това казах. Бюро по алкохола, тютюна и оръжията. Според тях Суейд е имала пистолет. И мисля, че е същият.

Сюзан забелязва как се блещя срещу огледалото. Става и пристъпва към рамката на леглото, където виси чантичката ѝ. Вади отвътре някакъв лист и прочита серийния номер на оръжието.

— Да. Тук пише „Валтер .380 ППК“. Не знам какво означава.

— Моделът — обяснявам аз.

Тя ми подава листчето.

— Това е, нали? Същият калибър.

Вглеждам се в текста.

— Това е.

— Може да е простреляна със собствения си пистолет — казва Сюзан. — Може да е било самоотбрана. Или дори нещастен случай. Само за едно те моля. Не казвай на никого откъде си разбрал.

Кимвам.

— Чудя се къде ли е сега.

— Кое?

— Пистолетът на Суейд — казвам аз.

Сюзан свива рамене. Кой знае...

Един от популярните митове твърди, че съдилищата нямат нищо общо с политиката. В нашия щат обаче съдиите са на изборна длъжност и на всеки шест месеца ги избива студена пот при мисълта дали ще съберат необходимите гласове.

Съдебните интервюта по телевизията са се превърнали в процъфтяващ бизнес. Тълпи амбициозни мъже в черни тоги се борят за време пред камерата — моля, приключихме с този съдия, давайте следващия. При шумни процеси за нула време се раждат нови знаменитости с бляскаво бъдеще. Хванеш ли момента, повишението ти е в кърпа вързано.

По редица причини, между които може дори да има някоя горедолу разумна, молбата на Джона за освобождаване под гаранция беше отхвърлена. Прокуратурата наложи схващането, че човек с неговите финансови възможности може внезапно да закопнее за топлите плажове на Мексико или, да речем, Рио, където думата *екстрадиране* не се среща дори в енциклопедиите.

Няма как, Джона ще трябва да лежи в затвора до делото. Моля се всичко да свърши дотам.

Имам чувството, че с всеки ден планината пред мен става все по-стръмна. Женските групировки са докопали уличаващо доказателство — съобщението, което Суейд така и не успя да разпрати. Онова, което обвинява Джона в сексуално насилие срещу дъщеря му и малката Аманда. Сега тръбят за него навсякъде и тровят умовете на бъдещите съдебни заседатели. Джона бързо се превръща в насилник и враг номер едно на женското съсловие, макар че Мери застана пред камерите, за да каже, че обвинението е несправедливо.

Преди два дни ѝ се наложи да излезе заедно с Хари в двора си пред журналистите.

— Моят съпруг никога не е вдигал ръка срещу мен — заяви тя.
— Никога не е посягал на дъщеря ни.

Тъй като пропусна да спомене внучката, журналистите приеха това за потвърждение и я обсипаха с град от двусмислени въпроси. Накрая се наложи Хари да изскочи пред побеснялата тълпа с вдигнати ръце и да обясни:

— Изявлението на мисис Хейл се отнасяше и до внучката ѝ.

Както можеше да се очаква, пропускът зае първо място в новините по всички канали. Вече го наричат *Делото на лотарийния сладострастник* и водещите по телевизията се усмихват под мустак, докато описват последния развой на събитията.

Точно затова тази сутрин съм в кабинета на окръжния прокурор. Искам да изгася пожара, преди да е лумнала цялата къща. Всъщност прокуратурата ме покани. Мисля, че почват да се страхуват; шумотевизицата излиза извън контрол, а това е основание за обжалване на евентуална присъда.

Рубен Райън седи зад бюрото си със сплетени зад тила ръце и се полюшва в коженото кресло с висока облегалка. Райън е професионален обвинител — един от тримата души в окръжната прокуратура, които се занимават с убийства. Има двайсет години стаж и съответното мрачно изражение плюс грамаден буркан с хапчета против стомашни киселини.

— Значи искате да повярвам, че прокуратурата няма нищо общо с изтичането на информация?

— Не ме интересува какво вярвате — отсича той. — Казвам ви каквото знам. Разследваме случая.

— Кой друг освен вас и полицията е имал достъп до съобщението на Суейд? — питам аз.

— Доколкото разбрах, и вие имате копие.

Следва логичният въпрос откъде съм го взел, но Райън премълчава.

— Защо ми е да го давам на пресата? Та да се нахвърлят върху моя клиент ли?

— Например, за да създадете предварителна враждебна настройка — казва той. — Да си отворите вратичка за обжалване. Нали знаете, някои адвокати го правят. Може би искате смяна на съдебния район.

— Точно така. Най-добре ще е в някоя пустиня през август.

Не се залъгвам, че можем да избягаме от скандала. И на луната ще ни догони.

Райън ме гледа с отегчение, но не възразява.

— Отскоро сте в града, затова нека ви обясня как работим тук — казва той, сякаш Конституцията не се отнася до южните щати. — Може да е малко по-различно от онова, с което сте свикнали. Искате ли да чуете какво предлагаме?

— Цял съм в слух.

Това е първата ни среща — сърдечна, но с ясно определен дневен ред. Райън иска да изпревари проучванията на общественото мнение. Предполага, че поради изтичането на информация и шума в пресата след месец повечето гласоподаватели ще смятат Джона за виновен. Вкорени ли се веднъж подобно мнение, не е за препоръчване да загубиш процеса. Отразява се зле на изборите, а щом падне началството, цялата служба отива по дяволите. Подобен риск трябва да се предотврати отрано.

Лицето на Райън се стяга лекичко — досуц като на филмов артист преди коронната реплика.

— Вашият клиент е стар — казва той. — Ще умре зад решетките... и кой знае дали ще е от естествена смърт.

— Да не би да твърдите, че случаят е за смъртна присъда?

— Твърдя, че можем да приложим максимална строгост, ако ни принудите.

— Прилагайте — казвам аз.

— Ще го направим. Може би Суейд е застреляна извън колата, както се е привеждала към прозореца.

Тук вече опираме до тънкостите на закона. Преди няколко години в нашия щат бе променено определението за убийство първа степен. Поради зачестилите автомобилни престрелки включиха и случаите, когато убиецът стреля от кола, а жертвата е на улицата. При тези обстоятелства е възможна смъртна присъда.

— Обяснете тогава на заседателите как е пъхнала угарките си в пепелника на убиеца. Толкова дълги ръце ли има? Ами барутното обгаряне по дрехите й?

— Искате ли да проверим какво ще излезе? — пита Райън. — Тук се намесват много фактори. Клиентът ви няма да спечели

симпатии. Гушнал е осемдесет милиона от лотарията. Много хора купуват билети цял живот и нищичко не печелят.

— За това ли е цялата работа?

— Просто ви обяснявам как стоят нещата.

Всъщност ме обстрелва с тежката артилерия, за да налучка слабите места. И то още преди да изложи сделката.

— Според нас има шанс да докажем, че тя е била свидетелка, разполагаща с информация за престъпление — добавя Райън.

— Какво намекувате?

— Става дума за убийство на свидетел. Това също спада към специалните случаи. Дава основания за смъртна присъда.

Този път вече си фантазира.

— Законът се отнася до свидетели по текущи дела — казвам аз. — Не си спомням нещо от приказките на Суейд да е подавано писмено в прокуратурата или където и да било. Всъщност лъжливите обвинения срещу моя клиент вече са проверени и отхвърлени. Ако това ще доказвате, нека вървим в съда още сега. Не искам да злословя за мъртвите, но жертвата разпространяваше куп лъжи.

— Може би затова я е убил — казва Райън. — Не е овладял яростта си.

Той изчаква малко, за да осъзнае, че като мотив и лъжата не е лоша от истината.

— Добра теория, но ако случайно не знаете, ще ви съобщя, че Суейд имаше много неприятели. Доста ярост се бе насъбрала и не само от страна на моя клиент. Мисля, че водеше дело срещу съдебните институции. Ако не греша, ще го прекратят след смъртта ѝ. Дали пък да не потърсите някой разгневен данъкоплатец?

Усещам, че думите ми го засягат. Райън никак не би желал да обяснява на съдебните заседатели как покойницата е подала иск за двайсет милиона заради неправомерен арест.

Той кашля, надига се и плъзва пръсти през лъскавата си черна коса.

— Точно затова исках да поговорим. Ако смятах вашия клиент за хладнокръвен убиец, нямаше да ви поканя. Но при сегашните обстоятелства не горя от желание да вкарам стареца в отделението за осъдените на смърт. Ако е разумен, естествено. Нека се признае за виновен.

— В какво?

Райън се замисля демонстративно, като че досега не е обмислял този въпрос и не е протривал пътеките оттук до кабинета на началството.

— Втора степен — казва той. — Отървава се от инжекцията. Доживотен затвор, а с малко късмет може да са само петнайсет години.

Казвам му, че за Джона Хейл петнайсет години са си доживотен затвор.

— Освен това няма да стигнете по-горе от втора степен, независимо кой е обвиняемият. Това не е сделка; чисто и просто искате аз да ви свърша работата. Ако държите цял месец да седите със скръстени ръце, помолете за отпуск.

Той се размърдва смутено на стола. Разбира, че сделката няма да мине.

— Не можете да докажете, че я е дебнал — продължавам аз. — Трябва ви свидетел, който да е видял какво става в колата. И двамата знаем, че такъв свидетел не съществува.

— Сигурен ли сте?

Свивам рамене. Усещам го, че блъфира.

— Останалото са глупости. Искате да си играете с уликите? Била ли е Суейд в колата? Или отвън? Кога са се разхвърчали куршумите? Може да е имала неудачна любовна среща. Правете каквото искате. Но аз видях доклада на криминалистите и ви казвам, че с тая теория има да берете ядове.

— Може просто да докажем, че вашият човек е бил там, а заседателите ще си измислят останалото. Има достатъчно доказателства за предумишлени действия — казва Райън. Пак натиска към първата степен. — В края на краищата човек не се размотава с желязо в джоба, ако не смята да гръмне някого.

— Пистолетът ли?

Райън кимва.

— Откъде знаете, че е принадлежал на убиеца?

— Че на кого може да е?

— Знам, че не подбирате жертвите на убийства, но можете поне да се поинтересувате малко от тях.

Той ме поглежда и явно се чуди накъде бия. Сетне изведнъж проумява.

— Искате да кажете, че е убита със собствения си пистолет?

Неслучайно наричат очите прозорец към ума. През тях го виждам как стига до следващата догадка, но не смее да изрече, че може би съм узнал това от Джона.

— Нищо не искам да кажа. Вие сам си правите предположения. Но и не отричам. Просто ви давам тема за домашно.

Райън изведнъж плъзва очи по бюрото си към затворената папка с името на Джона върху корицата. Пита се дали не е изтървал нещо.

— Откъде знаете, че е имала пистолет? — пита той.

— Наистина ли се надявате да ви кажа?

Това го притиска още по-надолу в ямата. Сега се чуди дали пък не си измислям цялата работа.

— Какво искате? Без оправдателна присъда, разбира се.

— Не знам дали моят клиент изобщо ще приеме някаква сделка. А и не съм сигурен дали бих му го препоръчал.

Страшно обичам да преговарям от позиция на силата.

— Това може да се окаже голяма грешка.

— За кого? За него или за вас?

Поглеждам го съчувствено: с нищо не мога да ти помогна, приятел.

Райън мълчи. После бавно изрича:

— Знам, че не постъпвам разумно. Правя го само защото клиентът ви има безупречна репутация. Не е проявявал склонност към насилие. И е стар.

— Спестете подробностите — казвам аз.

— И зависи дали ще докажа, че тя е притежавала пистолет от същия калибър, който не може да бъде открит.

Здравата е закъсал. Чуди се откъде съм измъкнал тия сведения и дали моят клиент знае още нещо.

— Кое зависи? — питам аз.

Райън забавя отговора, за да покаже как му се къса сърцето.

— Може би ще се съгласим на непредумишлено убийство — казва накрая той.

Явно вече се е консултирал с по-горни инстанции.

— И?

— И вашият човек ще излежи шест години.

Поклащам глава.

— В никакъв случай. Може би три с право на помилване след втората. И тепърва ще трябва да го убеждавам.

— Не мога да го направя — казва той.

Надигам се от стола.

— В такъв случай взаимните ни усилия се провалят.

— Не прибързвайте — спира ме Райън. — Клиентът ви може на стари години да носи затворнически костюм и да се храни от стоманен поднос... или още по-лошо — да се чуди кога ли ще го пристегнат на носилката с навити ръкави. Доказали сме категорично присъствието му на местопрестъплението.

— Да, знам за пурите.

— Има и още. За ваше сведение още не сме приключили. Много неща не знаете.

— Тогава защо разговаряме? Вие май злоупотребявате с положението си. Искате да преговарям, без да знам фактите.

Той ме поглежда втренчено и устните му бавно се разтеглят в лукава усмивка. Аз също се усмихвам. И двамата знаем, че се надлъгваме.

— Защо не поговорите със своя клиент? — пита Райън. — Няма смисъл да си чешем езиките, ако той не е съгласен на сделка.

— За какво да говоря с него?

— За душевното му състояние. Може да го попитате дали се чувства виновен.

Един час по-късно съм в кантората и разказвам на Хари за предложението.

— Не знам — казва той. — Не вярвам да приеме. Категорично твърди, че не го е направил.

— Вярваш ли му?

— Не ми се струва чак толкова изпечен лъжец — казва Хари. — Така е с обикновените хора, които живеят протичко. За подобна лъжа се изисква дългогодишна практика. Трябва да си професионален престъпник. Тогава вече няма как да се разпознае лъжата. Едно от двете: или е патологичен случай, или говори истината.

— Ами свидетелят? — питам аз. — Срещнал ли си нещо такова в полицейските доклади?

Хари е нашият отговорник по доказателствата. Предъква всяко листче от информационната лавина по случая.

— Засега не — казва той. — Още е рано за списък на свидетелите, тъй че прокуратурата ще си трае. Но в материалите, които ни предадоха, няма свидетелски показания. Намекна ли ти Райън за какво може да става дума?

— Че колата дълго стояла на уличката, преди Суейд да излезе.

— Колата на Джона ли?

— Не навлезе чак в такива подробности. Само колкото да ме стресне. Но определено пося семето на съмнението. Подказваше, че знаят повече от нас.

Хари бръква в буркана с шамфъстък върху бюрото. Пристрастен е към тия ядки. Преди десет дни даде тържествена клетва да ги зареже, след като бе наддал пет килограма. Три дни по-късно домъкна от магазина шамфъстък в торба колкото чувала на Дядо Коледа. Каза, че било подарък. Оттогава насам се е закотвил в кабинета ми и изпразва буркана с такава скорост, че не успявам да му насмогна. Види ли дъното, тутакси ми напомня, сякаш щом ги изядем докрай, килограмите ще се прехвърлят на моя корем.

— Искаш ли малко бира с фъстъците?

— Намира ли ти се?

Поглеждам го строго. Той се размива и захлупва буркана.

— Е, какво ще правим сега?

— Ще поговорим с клиента — казвам аз. — Дошъл е мигът на истината. Ако ни лъже, време е да разбере, че го прави на собствен риск.

— Така и не ми каза откъде разбра за пистолета на Суейд.

— Ням съм като гроб.

— Поне сигурно ли е?

— Серийният номер е в джоба ми. Нещо повече, ако съдя по физиономията на Райън, почти съм готов да гарантирам, че ченгетата не са открили пистолет нито в чантата, нито в ателието на Суейд. Иначе нямаше да се изблеци толкова, като му казах.

— Значи пистолетът на Суейд е изчезнал.

— Така изглежда.

Не съм споделял с Хари подозренията си относно чантата на Суейд и нейното съдържание. Ако онази сутрин беше извадила ръка, сега нямаше да съм адвокат на Джона. Щях да бъда най-добрият му свидетел. Или пък да лежа в моргата. Вече няма как да се провери.

— Е, какво мислиш? Суейд отива въоръжена в колата, така ли? Пушат и разговарят. Може би по някое време тя си изпуска нервите и вади пицкова от чантата. Почват да се боричкат. Изстрел. Още един. — Хари се озърта към мен, сякаш това може да се окаже сериозен проблем. — Убиецът се паникьосва. Изхвърля трупа, изсипва пепелника. Но защо е взел пистолета, след като принадлежи на Суейд?

Нямам отговор.

— Дали да не го изкараме законна самозащита? — пита Хари.

— Само ако Джона реши така.

— Няма да го направя. В никакъв случай. Не можете да ме принудите.

Джона не желае да седи. Крачи напред-назад край вратата като тигър в клетка, карайки пазача отвън нервно да се озърта през прозорчето на всеки няколко секунди.

— Не се опитваме да те принудим да *вършиш* каквото и да било — отговаря Хари. — Но трябва да ти кажем какво предлагат. Такива са правилата. Ако не предадем предложението, ще ни изхвърлят от адвокатското дружество.

— А ти какво смяташ? — обръща се Джона към мен.

— Съдът няма да приеме самопризнание, докато не се увери, че е основателно — казвам аз. — Тъй че всичко зависи от теб. Ще трябва ти да ни кажеш.

— В такъв случай отговорът е „не“.

— Първо чуй какво ти предлагат, а после отхвърляй — съветва го Хари.

Джона поклаща глава.

При криминален процес най-лошото е да имаш упорит клиент, който не оценява възможностите и не желае да мисли за риска.

— Ченгетата твърдят, че могат да те свържат с местопрестъплението по няколко начина — казвам му аз. — Разполагали с конкретни доказателства.

— Да, знам, пурите. Хари ми каза. И какво от това? Предложих ли ти да си вземеш? И на онова ченге Брауър. Мислех, че ще ни помогне да търсим Аманда, а той си играе на детектив.

— На друг да си предлагал? — пита Хари.

— Не знам. Не си записвам на кого давам пури.

— Чух, че тази марка рядко се срещала — казвам аз. Джона прави гримаса.

— „Монтекристо А“. Не знам дали е рядка.

— Контрабанда от Куба, нали?

— Туй пък какво означава? Да не съм купувал наркотици?

— Означава, че ги внасят нелегално. В нарушение на търговското ембарго.

— И за това ли искат да ме вкарат в затвора?

— Не — казва Хари. — Но така е много по-лесно да се проследят пурите. Малко хора могат да си ги позволят. Ако бяха намерили на престъплението смачкана кутия от „Дъч Мастър“, щяха да имат далеч по-широк кръг от заподозрени.

— Знам само, че бяха приятни на вкус — заявява Джона. — Отидох веднъж в магазинчето на онзи тип, той ме отведе в задната стаичка и измъкна кутия пури изпод тезгяха. Пробвах една, хареса ми и купих две кутии.

— Колко струваха? — пита Хари.

— Не помня точно.

— Опитай се да си припомниш. Горев-долу.

— Май беше хиляда долара за кутия с двайсет и пет парчета — казва Джона.

— Доста солено. При тая цена не би трябвало да ги раздаваш без банкова гаранция. — Хари се обръща към мен. — Райън сто на сто ще раздуе тая история пред заседателите. Представете си само: Джона стои над трупа и си пали пурата със стодоларова банкнота.

— Според прокурора не само пурата доказва присъствието ти — казвам аз на Джона. — Той твърди, че имало още, но не разкрива какво. Поне засега.

— Не знам какво могат да имат, защото не съм бил там. Освен ако някой е подхвърлил улики.

— Защо да го прави?

— Не знам.

— Предлагат непредумишлено убийство — казва Хари. — Полсмята, че може да се спазари за две години.

Джона го стрелва с убийствен поглед, после се обръща към мен.

— И искаш да приема?

— Не съм го казал.

— Но искаш да си помисля.

— Не би било зле — обажда се Хари.

— Две години тук ще ме съсипят.

— Няма да те държат тук. Ще те прехвърлят в щатски затвор.

— А, чудесно. Значи ще съм в затвора, когато Аманда се върне. Ние с Хари се споглеждаме. Джона забелязва това.

— Нали ще я върнете?

— Опитваме се — казвам аз.

— Не мога да приема сделката — отсича Джона. — Нека да ме убият. Да ме осъдят на смърт.

И той навива ръкава си. Явно вече е размишлявал как ще го направят.

— Не бъди мелодраматичен — казвам аз. — За смъртна присъда и дума не може да става.

— Нали уж прокурорът така разправял?

— И той правеше мелодрами. Няма основания да я поискат.

— Няма да призная нещо, което не съм извършил — казва Джона.

— Има шансове да претендираме за самоотбрана — намесва се Хари.

Той се озърта да види дали Джона би приел подобен вариант. Старецът само вдига въпросително вежди.

— Имаме основания да вярваме, че Суейд може да е убита със собствения си пистолет — пояснявам аз.

Джона накланя глава настрани.

— Не разбирам. Как тогава е попаднал в ръцете на убиеца?

Ние с Хари извъръщаме глави едновременно и погледите ни се срещат. Ако е бил там през онази нощ, Джона едва ли би задавал подобен въпрос. Освен ако е по-изпечен лъжец, отколкото предполагаме.

— Предполагаме, че е извадила пистолета, навярно от чантата си. Може би го е носила непрекъснато.

— Полицията откри ли оръжието?

— Не. Но имаме сведения. На нейно име е регистриран пистолет от същия калибър.

Хари се настанява на ръба на масата и започва да говори, размахвайки енергично ръце. Може да има италианска жилка.

— Ако Суейд е донесла пистолет в колата и го е извадила, да речем, наред разгорещен спор, противникът може да е сграбчил оръжието при самозащита. И ако при борбата е имало изстрел, това може да се смята за нещастен случай. Дори за законна самоотбрана.

Има начин да оправдаем такъв обвиняем. Може дори да му се размине без присъда.

Той отправя с надежда поглед към Джона да види дали ще клъвне.

— Добре казано — отговаря Джона. — Само че за онзи, който го е извършил. Не питайте мен. Защото не знам какво се е случило през онази нощ. Все забравяте, че не съм бил там.

Той натъртва на последните думи и най-сетне сяда. Позицията му е категорична.

Хари въздъхва дълбоко, после насочва вниманието си към мен.

— Все пак можем да го обсъдим като теория. Някакъв неизвестен извършител я прострелва със собствения ѝ пистолет. Вярно, не е толкова ефективно като защита на прекия обвиняем, но поне ще разклати съчувствието към жертвата. Какво ни интересува, — че накрая ще оправдаем друг човек? Така или иначе, вкарваме прът в колелото на обвинението.

— Ако изобщо намерим подобен прът — казвам аз. — Няма свидетел, който да е видял нейния пистолет на местопрестъплението. Разбрахме само, че е изчезнал.

— Да, да. С такива доказателства всичко опира до решението на съдията. А засега не се знае кой ще е той.

— Франк Пелтро — казвам аз.

— Кога разбра?

— Вчера. След посещениято при Райън. Тази сутрин проверих в съда. Пелтро е. По решение на главния съдия.

— Дейвидсън?

Кимвам.

Хари вдига очи към тавана.

— Не е много благосклонен към нас, а? При неговите истории със Суейд, делото срещу съдебните институции и тъй нататък би могъл поне да стои настрани, да остави цялата работа на Съдебния съвет или нещо такова.

— Да, би могъл.

— Какво знаете за него? — пита Джона. — За съдията.

— За Пелтро ли?

— Да.

— Бивше ченге — казва Хари. — Четиринайсет години в полицията. Завършил право във вечерни курсове. Десет години в прокуратурата. После спечелил изборите за съдия.

— Хората го споменават с добро — напомням аз.

— Както и съдията Паркър. Хвалят го всички освен онези, които е обесил. Признавам, от всички съдии в окръга само той не дължи назначението си на губернатора. Значи имаме независим съдия, стигнал до върха със собствени сили. И като такъв ще гледа непременно да одере кожата на клиента ни. Извинявай, но не виждам къде е ползата.

— Той командва съда с железен юмрук — казвам аз. — Не очаквах точно това, но може да има и добри страни.

— Посочи поне една.

— Пелтро знае откъде е дошъл. И знае, че хората знаят. Толкова независим човек не обича да бъде предсказуем. По-скоро би натиснал малко везните в наша полза, за да не изглежда, че помага на старите си приятели. Освен това ги знае какви игрички въртят. Как разгласяват уж поверителни сведения.

— Мислиш ли, че Райън ще се опита да ни смаже с предварителен шум?

— Ти не би ли го сторил? Прокуратурата не може да забаламоса Пелтро. Бил е при тях и знае кое как става. Не могат и да го сплашат. Едва ли ще се поти за следващите избори. Това им е хубавото на твърдоглавите съдии. Особено при подобно дело.

— Много благодаря, но бих предпочел съдия, който да е работил в Съюза за граждански права — казва Хари. — Дали пък да не го бламираме? За всеки случай.

— И после какво?

Хари свива рамене. Кой знае.

— Какво е това „бламиране“? — пита Джона.

— Можем да отхвърлим съдията — обяснява Хари. — Само веднъж. Не сме длъжни да изтъкнем каквато и да е причина. Можем просто да го отстраним от делото.

— Лошото е — допълвам аз, — че можем да си навлечем яростта на всички останали. И следващият съдия да си го изкара на нас.

— Прословутото *нас* — казва Хари. — Всъщност става дума за *теб*.

И той поглежда Джона. Аз също го гледам. Джона е отпуснал глава върху лактите си и никак не ми изглежда добре. Пребледнял е като стар пергамент. Тия дни лекарят, който посещава затвора, му предписа двойна доза лекарства за кръвното.

— Има ли начин да разберем дали Суейд се е сблъсквала със закона? — пита Хари. — Например да е вадила пистолет на някого. Арест за заплахата с оръжие... би било чудесно.

Според него така ще открехнем вратичката, за да вкараме пистолета като доказателство.

— Вече проверих — казвам аз. — Нищо няма.

— Отивах натам — обажда се Джона.

Изненадва ни както сме се унесли в разсъждения за законите и съдебната тактика. Хари млъква наред изречението.

— Къде си отивал? — питам аз.

— При Суейд — казва Джона. За пръв път го споменава. — Но изобщо не стигнах. Спрях на плажа да си помисля. Да се разведря малко. И три часа седях там да гледам океана. Питам се къде е Аманда. Дали е жива. — Очите му отново се връщат към мен. — Не си ли чул нещо?

— Не.

— Трябва да я открием.

— Търсим я — казва Хари.

Не сме споменали на Джона, че може и Онтаверос да я търси.

— Мери ще се погрижи за нея — казва той. — Бъдете добри към тях. Особено ако ме няма.

Докато излезем, навън вече се е стъмнило. Само няколко жълтеникави улични лампи и редките преминаващи коли разсейват мрака. Хари е паркирал зад ъгъла. Той живее на склона над стария град, откъдето се разкрива изглед към магистралата и Мишън Бей.

— Нагледал съм се на лъжливи клиенти — казва той, — но този не ми изглежда такъв. Не пожела и да чуе за сделката. Нито пък за теорията, че е убита със собствения ѝ пистолет. Та това си е жив пропуск за излизане от затвора. А той дори не мигна.

— Забелязах.

— Значи му вярваш?

Не отговарям.

— Аз пък му вярвам тъкмо заради тази нелепа история — казва Хари. — Три часа седял на плажа да гледа вълните. Кой, по дяволите, ще гръмне някого, а после ще иде на три километра оттам да чака ченгетата?

— Човек, изпаднал в шок — отговарям аз.

Хари мълчаливо обмисля това.

— Все пак предлагам да наблегнем на пистолета — казва той. — Нека съдебните заседатели да се питат дали не е получила каквото си заслужава.

И тъй, Хари прегръща теорията за самоотбрана въпреки възраженията на Джона.

— Ти как мислиш? — пита ме той.

— Мисля да се обадя на Райън. Да му кажа, че ще си опитаме късмета в съдебната зала. Но първо ще произчакам ден-два.

— Какво? Искаш да решат, че Джона обмисля предложението?

— И така ще попреча на държавния валяк да набере скорост.

— Усетят ли, ще наточат секирата.

— Поне дотогава ще сме получили и останалите им доказателства.

— Да бе, ще ни ги метнат от покрива на съда заедно с пет-шест тухли. Може и да се лъжа, но бас държа, че първо ще ги прочетем във вестниците. — Хари бръква в джоба си за ключовете. — Искаш ли да ударим по едно накрак? Знам едно симпатично барче. Само на няколко пресечки отгук.

— Не мога. Утре сутрин имам ангажименти и съм оставил гледачката при Сара.

— Ще трябва да поговорим утре — казва той. — А дотогава не губи кураж.

Хари тръгва към колата си, а аз поемам покрай Окръжната юридическа библиотека към трамвайната линия на Си Стрийт.

Не бих обърнал внимание, ако в този късен час движението по Фронт Стрийт не беше толкова рядко и ако двигателят не бе заработил точно след сбогуването ми с Хари. Чувам колата на петдесетина метра зад себе си — глухо ръмжене като на тигър в нощта. Пъпли със скоростта на пешеходец, под колелата хрущи чакъл, а шофьорът включва фаровете едва когато е скъсил дистанцията наполовина.

За секунда ми минава мисълта, че ченгетата въртят игрички и Мърфи е пратил своите хора да видят къде ще ги отведе. Но докато отминавам един паркиран автомобил край левия тротоар, аз надниквам в страничното огледало. Единият фар на колата зад мен е изгорял или счупен. И изобщо прилича на таратайка, нямаща нищо общо с тежките черни автомобили от гаража на федералните правозащитници. Двигателят обаче изглежда добре поддържан.

Продължавам да крача спокойно, сякаш не съм усетил. Имам чувството, че дори и най-беглият поглед назад може да ми навлече голяма беля. Пресичам трамвайните релси и продължавам бавно по Фронт Стрийт покрай автогарата на „Грейхаунд“.

Тук поне става светло и малко по-оживено. Главната улица има четири платна, по две във всяка посока. Има и светофари заради натовареното движение. Спирам до светофара на ъгъла заедно с още няколко минувачи и обмислям вариантите: надясно към мястото, където съм паркирал колата си — но това значи да мина пред преследвачите, докато пресичам към старата съдебна палата, — или наляво. Лявата посока предлага по-богати възможности, плюс това има предимството, че ще ги принудя да направят ляв завой. Така ще ни разделят две платна с натоварено насрещно движение.

Чувам двигателя да работи на празни обороти някъде далеч зад мен. Все още имам преднина. Не е много удобно да се обърна, затова не го правя, но периферните сетива и косъмчетата по врата ми подсказват, че онзи от колата направо ме изяжда с очи.

Стоя на светофара. Задава се някакъв тип с чорлава брада и проядено от молците палто.

— Да ви се намира някой излишен цент? — пита той. Протегнатата му длан не е мита поне от месец.

На ъгъла вече сме пет-шест души. Главната улица е оживена дори в този късен час. Използвам момента, за да се извъртя срещу човека и докато вадя няколко монети от джоба си, крадешком хвърлям поглед към колата. Не познавам шофьора — мургаво сипаничаво лице на мексиканец или може би арабин от Средния изток. До него седи още един мъж — неясна прегърбена сянка. Задните стъкла са тъмни, тъй че не различавам вътрешността на купето. Колата е мерцедес на десетина години, при това доста раздрънкан. Отпред няма номер.

Светва зелено. Просякът се помъква към автогарата. Две хлапета, хванати за ръце, се втурват през улицата като изстреляни от оръдие. Момичето едва догонва момчето. Подир тях поема старец с бастун. Някакъв друг минувач го заобикаля и се устремява напред.

Преструвам се, че и аз ще пресека, но в последния момент завивам наляво и се отдалечавам по тротоара на главната улица. Имам чувството, че усещам вълнението в колата. То е осезаемо, сякаш самият мерцедес трескаво подскача наместо. Изведнъж се налага да завият наляво през върволицата от пешеходци.

Не тичам, но крача колкото се може по-бързо. След малко се озовавам пред остъклените стени на автогарата с няколко врати, водещи навътре. Влизам през една от тях, притискам гръб към стената и надниквам с едно око иззад ъгъла.

Шофьорът стои наред кръстовището и размахва ръце. Колата *наистина* подскача. От задната седалка някой крещи на шофьора, който ту се озърта през рамо, ту обръща глава напред. Изпуснал ме е. Другият тип също зяпа във всички посоки, но шофьорът му пречи.

Оглеждам магазините до следващата пресечка. Всички са затворени. Осветена е само чакалнята на автогарата и неколцината пътници вътре се виждат като на длан.

Влизам по-навътре, отдалечавайки се от входа. Отвън пред светофара започват да се натрупват коли.

Пристъпвам до най-близката скамейка. Облегалката е с гръб към улицата. Без да губя време, аз се просвам по корем на скамейката, така че отвън да изглежда празна.

От другата скамейка една жена ме стрелва с онзи особен поглед, какъвто получават обикновено хората, които си говорят сами.

Усмиввам ѝ се. Тя извърща глава. С едно око поглеждам часовника си, усещайки как сърцето ми подскача в такт със секундите — трийсет... четирийсет и пет... Питам се дали не са спрели да изчакат до отсрещния тротоар, или още по-лошо — дали вече не влизат в чакалнята.

Най-сетне вдигам глава и надниквам над облегалката. Не виждам колата. Оглеждам улицата — върволица от автомобили, но нито един не е спрял.

Обръщам се да погледна жената. И точно тогава ги виждам. Не на главната улица, а на Първо Авеню. Колата със самотния фар е

направила още един завой и бавно пъпли по Първо. Шофьорът се е подал навън и наднича през стъклата на автогарата. Отново се просвам долу с надеждата да не ме е забелязал. Когато пак вдигам глава, от колата няма и помен.

Първо Авеню е еднопосочно. Мерцедесът трябва да отмине две пресечки, да завие през трамвайната линия на Си Стрийт, да се върне по Би и да излезе на Фронт Стрийт, за да стигне до главната улица и да почне нова обиколка. Ако не хвърчи като самолет, разполагам поне с една минута, може би дори минута и половина.

Бърз като светкавица, аз изхвърквам навън. Вместо да чакам светофара на ъгъла, хуквам направо през колите към отсрещния тротоар, после продължавам тичешком към кръстовището с Фронт Стрийт срещу автогарата.

Завивам зад ъгъла и след трийсетина метра хлътвам в тясната ниша пред входа на малко фотографско ателие. Паркираните коли ми осигуряват прикритие. Добро място за наблюдение.

Няколко секунди гледам по Фронт Стрийт към затвора, който е на две пресечки отатък главната улица. Хари вече е имал предостатъчно време да стигне до колата си. Чакам, наблюдавам и от време на време се озъртам към светещия циферблат на часовника си, за да преценя придвижването им.

След петдесет секунди почвам да се тревожа. Може би Хари все пак е спрял в онова барче. Пътят на мерцедеса минава точно покрай мястото, където е паркирал. Ако са ни видели да разговаряме пред затвора... Мозъкът ми услужливо допълва подробностите.

Излизам на тротоара и бързо се отправям към ъгъла. Нямам представа как да постъпя. Може би да си опитам късмета в затвора. Там има дежурни полицаи.

До ъгъла остават три метра, когато погледът на циклопа ме кара да застина на място. Зловещият самотен лъч се появява иззад завоя на две пресечки от мен. После полита насреща ми, като за момент се раздрусва по трамвайните релси.

Сам не усещам как съм хукнал назад към сянката, по-далеч от светлината. Питам се дали шофьорът ме е видял. След секунди пак съм заклещен в нишата, без път за бягство. Колата спира на ъгъла с главната улица. Отблясъците по стъклата не ми позволяват да видя хората вътре. Мерцедесът има само един фар, но затова пък мощен.

Светва зелено. Преследвачите не потеглят веднага — отзад няма други коли. Шофьорът обмисля ходовете, а може и някой отзад да му дърпа конците като на марионетка.

Най-сетне мерцедесът минава през гърбицата на кръстовището. Лъчът се вирва нагоре, после слиза и плъзва като змия по тротоара само на педя от моето скривалище. Правят тъй широк завой по главната улица, че по някое време колата се качва с едно колело на бордюра до ъгъла и спира.

Няколко секунди стои там неподвижно. Двигателят глухо боботи, а задницата стърчи над дясното платното.

Накрая дясната предна врата се отваря и на тротоара излиза човек — нисък, набит, мургав, с дълга коса отстрани и къса отгоре. Орделите кичури имат оранжев цвят, като че ги е боядисвал с долнопробен препарат.

— Искаш да проверя там? Или тука? — пита той, приведен към колата, после свива рамене.

— La estacion — долита от задната седалка повелителен глас.

Колата не помръдва. Горилата заобикаля отпред и изчезва от полезрението ми.

Сега съм в капан. Виждам само тъмното задно стъкло на мерцедеса и се питам дали отвътре не ме наблюдават. Чакам цяла вечност — навярно три-четири минути. Колата все тъй стои на ъгъла с включен двигател. Оранжевата грива най-последно се завръща, отваря предната врата и сяда вътре. Но не затваря.

— Стара бабка вътре го видяла. Насам бягал. През улица. Искаш да го потърся?

— Не.

Горилата затръшва вратата и колата бавно потегля напред, после рязко минава в съседното платно, тъй че за момент виждам цялата задница заедно с номера — зелени цифри на бял фон. Пише и някакъв щат, но не от нашите. Номерът е мексикански.

Още пет минути стоя сгушен в сенките и се моля повече да не ги видя.

— Може ли временно да оставя Сара при теб? — питам аз. Разговарям със Сюзан по телефона и разсеяно бърша купчинка графитен прах от бюрото с късче хартия. — Не, в момента не мога да обясня защо.

От прага на кантората Флойд Ейвъри гледа как Хари гази през купища документи и прескача раздробени късове от чекмеджета.

— Просто ми се довери — настоявам аз. — В момента е най-добре за няколко дни да стои по-надалеч. Довечера ще ти обясня. Можеш ли да я вземеш от училище? Чудесно. Безкрайно съм ти задължен.

Тя обяснява точно какво ѝ дължа, после млясва в слушалката за сбогом. Не отвърщам със същото, защото Ейвъри гледа. Просто затварям телефона.

— Трябваше поне да кажете на дамата, че я обичате — упреква ме Ейвъри. — Тя ви прати такава целувка.

Надявам се да не е разпознал гласа.

— Не бих наел портиер като вашия — продължава той. — За щастие това не ми влиза в задълженията. Но на ваше място не бих пипал нищо, ако искате да излязат свестни отпечатъци.

— Вече провериха — казва Хари. — Всичко наръсиха с прах.

Ейвъри се вглежда в корниза на прозореца.

— Аз пък помислих, че буболечки са дрискали.

— Знам ли, може и такива гадости да използвате специално за адвокатски кантори — вдига рамене Хари. — Виж, за вратата не си направиха труд. Сигурно са я видели разцепена и са си рекли: „А, това май беше от нас.“

— Рекли са си, че от ритник не остават кой знае какви отпечатъци — отвърща Ейвъри.

— Знам само, че прозорците бяха заключени, а сега има цял месец да чистим тая чернилка от тях.

Хари се навежда и почва да събира хартии от пода.

— Липсва ли нещо? — пита Ейвъри.

— Да — казва Хари. — Ще ви дадем пълен списък веднага щом преброим липсващите самопризнания за убийство, текущите договори между наркобарони и кореспонденцията с убийците на Кенеди. По дяволите, защо просто не се разровите да видите какви дела водим по вашата линия?

— Не бих имал нищо против.

— Има си хас! На ченгетата само това им дай — да бърникат из хорските тайни!

— Кибритлия партньор си имате — подхвърля ми Ейвъри.

— Какво ви води насам? — питам аз.

— Чух, че при вас имало взлом. Реших да намина. Да видя какво става.

— По-точно да видите дали има нещо общо с Джона Хейл.

— А има ли?

— Би трябвало да се доверявате на инстинктите си. Ако ги бяхте послушали, нямаше да арестувате Джона за убийството на Суейд.

— Това го решават други — казва Ейвъри.

— Значи не сте ангажиран със случая?

— За щастие не е моя грижа. Но ако бях ваш клиент, нямаше да съм много спокоен.

Хари още не се е успокоил.

— Няма да намерят други отпечатъци освен нашите — заявява той.

— Може пък да извадим късмет — възразява Ейвъри. — Да се окаже някой клиент. Грабител рецидивист например. Гледайте по-широко на тия неща, а не само като жертви.

Хари е готов да го заплюе.

— Имате ли идеи кой може да го е извършил? — пита Ейвъри. — Или защо.

— Вероятно същите хора, които преследваха Пол снощи около затвора.

Ейвъри го поглежда втренчено.

— Лоши хора се мотаят нататък. Макар че повечето са вътре.

— Не, не са били надзиратели — казва Хари. — Пълна кола мексиканци. Или поне номерът е бил мексикански.

— Каква беше колата?

— Стар мерцедес SL — отговарям аз. — Поне така мисля. Трябва да питате някой немски техник. Тия коли ме объркват. Прекалено много букви им слагат.

— Може да е бил озлобен клиент — казва Ейвъри. — Нали знаете. Рекламация за некачествена услуга.

— Не се сещам за такъв.

— Искате да кажете, че при вас всички са доволни?

— Не казвам такова нещо. Но не е бил клиент. Нито бивш, нито сегашен. И все пак може да има връзка.

— С кое?

— С Хейл.

Той наостря уши.

— Не бащата — уточнявам аз. — Дъщерята.

Ейвъри се подпира на рамката на вратата и се чуди дали да прояви интерес.

— Защо ли надушвам аромат на прясно сготвена защита? — пита той. — Знам, че ще съжалявам. Но се хващам на въдицата. Какво общо имат онези типове с дъщерята на Хейл?

— Търсят я.

— Всички я търсят — допълва Хари. — Тази жена е същински пътеводител по местата, където има погребани трупове.

— Да не е видяла как баща ѝ убива Суейд? — пита Ейвъри.

— Само ако се е надрусала — отговарям аз.

— В такъв случай ние не я търсим.

— А може би трябва.

— И защо?

— Защото ми се струва, че знае за тази история около Суейд много повече от мен или вас.

— Какво точно?

— Ако знаех, клиентът ми нямаше да е в затвора.

— Успяхте ли да огледате онези типове? От колата с мексиканския номер.

Не съм сигурен дали вярва в тяхното съществуване.

— Видях двама.

— И?

— Единият е набит и мускулист. Мексиканец. Изрусена коса, но избива повече на оранжево. Наемен бияч. Шофьорът има мустаци и

черна коса.

— Защо им е притрябвала дъщерята?

Може и да не вярва, но му е интересно.

— По същата причина, поради която феберейците ровят в момента под дърво и камък — казвам аз. — Тях питайте.

Ейвъри вади бележника си в очакване на имена.

— Кои феберейци по-точно?

— Боб.

Той записва това. Вдига глава.

— А приятелят му се казва Джак.

— Тия хора да не се борят за икономия на хартия?

— Само така се представиха. Но на ваше място бих проверил в Отдела за борба с наркотиците.

Ейвъри вдига вежди.

— Вашият клиент да не е пренасял дрога?

— Не. Но за дъщеря му не гарантирам.

— Знам, че има досие — казва Ейвъри. — Проверих. Но дори да ми казвате чистата истина, остава един проблем. Какво общо има това с убийството на Суейд?

— Тия хора държат на всяка цена да открият дъщерята на Джона; може би са навестили Суейд.

— Може би да, може би не. Интересна теория, но къде са доказателствата? Чакайте да се сетя. Онзи Онтаверос иска да я очисти, защото знае всичко за бизнеса му.

— Как разбрахте? — трепва Хари.

— Гледах го наскоро по телевизията — казва Ейвъри. — В една стара кримка. Само едно не разбирам — защо са дошли точно в кантората да търсят дъщерята на Хейл.

— Не знам. Може би смятат, че знаем къде е.

— Може би Онтаверос не подозира, че тя е на нож с баща си — намесва се Хари. — Смятат, че Джона знае къде се крие и е споделил това с адвокатите си.

— А той знае ли?

— Точно затова ни нае — казвам аз. — Да я намерим.

— Защо ще наема адвокат за такава работа?

— Същото го питах и аз. Искаше да притиснем Суейд в съда.

— Намерил е по-пряк начин — казва Ейвъри.

— Защо да я убива, щом търсеше дъщеря си? — възразява Хари.
— Безсмислено е да премахва единствения източник на информация. Вашият Райън е доста тъп, за да не го разбере.

— Може би Хейл е отишъл да поговори с нея и просто си е изтървал нервите — казва Ейвъри. — Или е държал не толкова да намери дъщеря си, колкото да запуши устата на Суейд. Тя беше почнала да дрънка за кръвосмешение.

— Нямахте причини да разговаря с нея. Затова нае мен.

— Да, но и вие не се справихте твърде добре. Между другото, има ваши отпечатащи в ателието.

— Чудех се кога най-сетне ще изплюете камъчето.

— Разбрахме още в деня след убийството. Брауър ни каза. Защо не споменахте за посещенията?

— Знаех си, че рано или късно ще ви го каже или сами ще се сетите.

— За какво разговаряхте със Суейд?

— А вие как мислите?

— Знаеше ли къде са дъщерята и внучката?

— И да е знаела, не ми каза.

— Тогава зърнахте съобщението, нали? Тя ли ви даде копие, или го задигнахте? — Не му отговарям и той добавя: — Знаехме, че имате екземпляр. Знаехме, че сте го показали на Хейл в кантората си. Брауър ни каза. Друг път не канете ченгета на среща с клиенти.

— Това беше, преди някой да гръмне Суейд.

— Някой ли? Предполагам, че тя ви е дала съобщението. Такива като нея обичат да завъртят ножа в раната. Искала е Хейл да се поти два-три дни от безсилна ярост. Естествено, сега разбираме, че е било грешка. Гибелна грешка. Но не се упреквайте. Би трябвало да благодарите на Брауър. Щяхте да сте заподозрян в убийство, ако той не ни беше казал, че сте посетили ателието по-рано, когато са я видели жива.

— Великодушен човек — съгласявам се аз.

— Много интересна теория ми изложихте — продължава Ейвъри, крачейки към вратата. — Тази за мексиканския наркотърговец. Има само една слабост.

— Каква?

— Как ще докажете, че изобщо е знаел за Суейд?

Това е главният ни проблем и единствената възможна защита освен голословното отричане — информацията от сравнително достоверен източник, че наркотърговецът Онтаверос търси Джесика.

Тази сутрин двамата с Хари сме в съда. Въпреки нашите възражения Джона настоя да използва правото си на предварително заседание. Това позволява на прокуратурата да го вкара в съда с решение на голямото жури.

И все пак Джона е непоколебим. Държи да си опита късмета с правото на незабавен процес.

Предупредихме го, че резултатът може да не му се понрави. Тласка го манията да излезе на всяка цена от затвора, за да търси Аманда. Няма представа откъде да започне, но неизвестно защо си въобразява, че сега само четирите стени на килията го делят от Манди. И като връх на всичко съдията отхвърли повторната ни молба за освобождаване под гаранция. Почваме да се чувстваме като портокали в сокоизстисквачка.

Днес Джона не присъства. Обвиняемите не се канят на предварително заседание.

Официално сме регистрирали Мърфи като свой детектив по случая. Той е открил три изрезки от мексикански вестници — всичките на испански, — които поне потвърждават съществуването на Онтаверос. Няма снимки, но статиите, преведени на английски от заклет преводач и приложени към нашата документация, описват човек, когото не бих желал да срещна и за две минути насаме в някоя пустош.

Основната информация се отнася до опитите на мексиканската съдебна полиция да го открие. Смята се, че досега е убил поне трима агенти.

Предполага се също така, че Онтаверос е взел пряко участие в ликвидирането на мнозина конкуренти и най-малкото две политически

убийства. Според Хари последното също е бизнес, просто по ония места често гласуват с куршуми.

Хари е подготвил съдебни искания до Отдела за борба с наркотиците, ФБР и Министерството на правосъдието да ни осигурят достъп до цялата налична информация около споразумението за настаняване на Джесика в щатски затвор. Надяваме се оттам да стигнем до Онтаверос или поне да срещнем някъде името му. Щом Онтаверос знае за мен, нищо чудно да е узнал и за Суейд. Въпросът е как да го докажем.

— Е, мистър Мадриани, донесохте ли понички?

Франк Пелтро ме гледа от съдийския подиум с лице на ирландски барман и дружелюбна служебна усмивка. Издава го само орловият поглед изпод тежките, прошарени вежди.

— Не, ваша светлост.

— Трябваше да донесете — казва той. — Сума ти разгневени хора чакат отзад в килията да им предявя обвинение.

След десет минути ще си имам работа с тях. — Усмивката му дори не трепва. — Е, какво да правя сега?

— Пратете им успокоителни хапчета.

— Това не е отговор — казва той. — Вече им пратих. Излапаха ги и искат понички.

Съдебната секретарка си трае, явно записва само по негов сигнал. Пелтро има достатъчно опит, за да знае как да се пази от неприятности със сухарите от Съдебната комисия.

— Мога ли да им обещаая, че ще донесете понички за обяд? — пита той.

— Зависи.

— От какво?

— От мъдростта и великодушието на съда в предстоящото дело.

— Ами че това ще е престъпление! — възкликва Пелтро.

Той поглежда към прокурорите. Ейвъри се смее. Райън не му обръща внимание.

— Мисля, че загазихте здравата, мистър Райън. Трябват ми понички за гневната тълпа. Какво предлагате?

— Нищо — казва Райън. — Моята е лесна. Нося си микрофон.

Пелтро се размива гърлено, от дълбините на корема. Същински съдебен Дядо Коледа.

— Е, сега аз загазих. Пристав, приберете мистър Райън при другите. И кажете, че *той* им е изял поничките.

Приставът не помръдва. Само се смее и шкембето му подскача над униформения колан.

Веселбата приключва. Пелтро хвърля един последен поглед върху изложението на Хари. После се обръща към нас.

— Кой ще коментира тези щуротии?

Ставам и пристъпвам пред подиума.

Пелтро кимва на секретарката.

— Прочетох вашето изложение — казва той. — Няма смисъл да го обсъждаме точка по точка. Вероятно е по-добре да се съсредоточим върху главното.

Началото не ми харесва.

— Доколкото разбирам — продължава Пелтро, — вие искате да представите доказателства, но не разполагате с тях.

— Не е точно така, ваша светлост. Разполагаме с двама федерални агенти.

— Изтървал ли съм нещо? — Съдията прехвърля страниците. Вглежда се, плъзга пръст по редовете. — Мислех, че не сте в състояние да посочите имената им.

— Засега. Стараем се да ги открием.

— Можете ли да ги доведете в съда?

— Смятам, че можем, стига да разполагаме с време.

Райън скача на крака. Усетил е накъде бия — настоявам за ускорен процес и в същото време искам отсрочка.

— Ваша светлост, те сами настояха да побързаме. Делото е насрочено.

— Прокурорът е прав — казва Пелтро. — Нима искате отсрочка още в самото начало?

— Засега не, ваша светлост.

— Отговорът не ми допада.

— Не искаме — казвам аз.

— Това вече е по-добре. Щом вашият клиент толкова бърза, няма да допусна отсрочки. — Пелтро навежда очи към съдебния график върху масата, покрит с парче плексиглас колкото армейско одеяло. После прелиства огромния календар и напълно изчезва зад страниците. — Ако пропуснем датата, следващото ми заседание... —

Гласът му заглъхва зад хартиената стена. — Следващата ми... въъ... свободна дата е чак в края на септември. А и тогава не е много сигурно, защото ще отскоча на риболов край Ла Пас с яхтата на един приятел. Това означава вашият човек да остане в затвора най-малкото пет месеца.

Той пуска календара и рошавите му вежди подскочат нагоре. Поглежда ме над полукръглите стъкла на очилата. С тия очила е направо съдия и половина.

— Моят клиент би преразгледал искането за отсрочка — казвам аз, — ако се споразумеем за освобождаване под гаранция.

— Защо? Та да ме посрещне в Ла Пас ли?

— Не, ваша светлост.

Този път Райън се размива.

— Вече го обсъдихме надълго и нашироко — казва съдията. — Смятам, че при дадените обстоятелства съдът не може да поеме подобен риск. Вашият клиент иска да търси внучката си. Съчуствам му. И аз имам две внучета. Не знам какво бих сторил, ако някой ги отвлече. Но вие сам потвърдихте, че най-вероятно детето е в Мексико. Значи сте наясно къде ще отиде, ако го пусна.

— Той можеше да отиде там и преди ареста. Не го направи.

— Но сега може да е размислил — казва Пелтро.

— Гарантирам, че клиентът ми няма да напусне страната.

— За крака си ли ще го вържете?

— Вземете му паспорта.

— И без паспорт може да мине границата — обажда се Райън.

— Известно ми е, мистър Райън — срязва го съдията. — Нека се заемем с по-уместни въпроси. Оценявам добронамереното ви желание да осигурите явяването на клиента си пред съда, мистър Мадриани. Сигурен съм, че ще положите всички усилия. Но тук се намесват сили, по-могъщи от мен и от вас. И не знам дали в крайна сметка няма да надделеят въпреки цялото ви старание. Решението относно гаранцията остава непроменено. Е, какво друго имаме?

— Списъкът на свидетелите, ваша светлост — казвам аз. — Трябва ни малко повече свобода при събирането на доказателства.

— Надявам се, че не искате свободата да обсъждате недоказани факти. Защото няма да я получите.

— Не искаме нищо подобно, ваша светлост.

Облегнат удобно назад, Райън се наслаждава на мириxa на печено, докато съдията ме върти на шиш, а прокуратурата се готви да хвърли клиента ми върху скарата.

— Тогава какво искате? — пита Пелтро.

— Отсрочка при представяне на списъка на свидетелите.

— Всъщност защитата иска да ни издебне от засада — обажда се Райън и небрежно премята крак върху крак. Сигурен е, че колегата на подиума ще му поднесе всичко на тепсия.

— Не е така, ваша светлост.

— Мистър Райън, ще имате възможност да се изкажете — повишава глас Пелтро и ми кимва да продължа.

— Защитата е в крайно неизгодна позиция — казвам аз. — Моят клиент има правото на бърз съдебен процес, но е лишен от възможност да си изгради защита. Убедени сме в съществуването на доказателства, които обаче не можем да осигурим преди започването на делото.

— Това си е техен проблем, ваша светлост. Щом е тъй, нека искат отлагане.

— Мистър Райън!

— Извинявам се, ваша светлост.

Съдията отново прелиства нашето изложение, пълно с цитати, точки и параграфи. Както винаги Хари се е справил блестящо.

— Искате правото да намесите някой си Онтаверос? — пита Пелтро.

— Точно така, ваша светлост.

— В каква връзка? Какво общо има със случая?

— Изтъкнал съм личното си убеждение — казвам аз. Приложени са и писмени показания на нашия детектив.

Пелтро започва да чете.

— Ваша светлост, дори да е вярно, това са личният адвокат и личният детектив на обвиняемия — възразява Райън. — Те ни разправят от втора ръка какво бил казал някакъв си свидетел, чиято почтеност няма как да проверим.

Съдията властно вдига ръка. Райън извърта очи към тавана, сякаш очаква след малко да замеся в делото и човека върху тревистото хълмче^[1].

— Кажете ми още веднъж как открихте тези хора — казва Пелтро. — Имам предвид двамата агенти.

— Чрез нашия детектив.

— Той работил ли е с тях и преди?

— Да, ваша светлост. И сведенията им винаги са се оказвали достоверни.

— Може ли да даде показания от първа ръка, че са федерални агенти?

— Ваша светлост!

— Мистър Райън!

Пелтро се втренчва отвисоко в прокурора и лицето му недвусмислено говори, че вече няма място за шеги.

— Какво точно разбирате под „първа ръка“? — питам аз.

— Видял ли е вашият детектив документи с техните снимки и имена?

— Не знам. Но е работил с тях и са му давали информация, която по мое мнение може да идва само от федералните правозащитни органи.

— Или от развинтено въображение — подмята Райън. Изглежда, подлага на изпитание търпението на съдията.

— Показаха ми снимка на човек, когото нарекоха Онтаверос.

— Откъде знаете кой е бил? — пита Райън.

Не отговарям.

— У вас ли е тази снимка? — настоява той.

Пелтро надига глава, но не пречи на Райън да си върши работата.

— Не, ваша светлост — казвам аз, без да поглеждам към прокурора. — Само ми показаха снимката. Не позволиха да я задържа.

— Много удобно, ваша светлост, но няма нищо общо с целта на делото.

Райън се втренчва в подиума, закопчава сакото си и се приготвя за съдебен спор, който може да го прати и за няколко дни зад решетките, ако не внимава.

— Ваша светлост, нека допуснем, че сме проявили великодушие — казва той с такава гримаса, сякаш последната дума може да се вкисне в устата му. — Нека дори предположим че тия митични фигури, тия федерални агенти наистина съществуват. Нека приемем, че твърденията на защитата са верни, че този Онтаверос наистина съществува и е познавал Джесика Хейл...

— Не само са се познавали — прекъсвам го аз. Не искам да омаловажава оскъдните ни доказателства. — Тя е пренасяла наркотици. Именно по тази причина е арестувана и осъдена. Притежаване на наркотици. И пренасяне. Това може да се провери.

— Чудесно — казва Райън. — Пренасяла наркотици. Да допуснем, че е било за него. Пак липсват каквито и да било доказателства за връзка между този човек и Суейд. Или че изобщо е чувал за нея.

Тук Райън допуска фатална грешка. Усещам го по лицето на Пелтро. Ако Онтаверос съществува и ако Джесика се е замесила в неговия бизнес, достатъчно е човек да хвърли един поглед върху изрезките от мексиканската преса. Нищо чудно при търсенето на Джесика да се е сблъскал със Суейд.

— Мистър Райън, твърдите ли, че няма признаци Суейд да е помогнала за изчезването на Джесика Хейл? — пита съдията.

— Не знаем това, ваша светлост.

Сега Райън вижда каква динена кора си е подложил, но вече нищо не може да промени. Ако Суейд не е помогнала на Джесика да изчезне, къде остава мотивът на Джона за убийство?

— Тогава какво търсят в съобщението за печата на Суейд всички тези обвинения срещу мистър Хейл? Да не би да твърдите, че Суейд няма пръст в цялата работа?

— Не — казва Райън. — Тя очевидно е свързана с тази история.

— Не може и така, и иначе, ваша светлост — услужливо се намесвам аз. — Ако има данни за участието на Джесика в търговията с наркотици, а това е несъмнен факт, трябва да ни се разреши да използваме тази история.

Съдията кимва.

— Защитата се опитва да прехвърли спора към незначителните подробности — казва Райън. — Къде са доказателствата?

— Е, какво искате? — пита ме съдията, без да обръща внимание на Райън.

— Възможност да открием необходимите свидетели в хода на делото — отговарям аз.

Гласът на Райън се вдига с цяла октава.

— Ваша светлост! Истината е, че искат да видят нашата теза, а после да си измислят удобна защита.

На мен ми звучи съвсем справедливо, но не казвам това на Пелтро.

— Молим само за мъничко свобода, ваша светлост.

Пелтро оглежда мен, после Райън. Замисля се.

— Как възнамерявате да засегнете този въпрос във встъпителната си реч? — пита той.

— Имате предвид Онтаверос?

— Да.

— Бих желал да спомена за него.

Всъщност бих желал много повече — да представя завършен образ, да покажа снимката му и дори да го изведе пред заседателите. Кого предпочитате да осъдите? Зад врата номер едно е моят клиент — кротък дядо с жилетка и тиранти; зад врата номер две — виден наркобарон.

— Искате да го споменете по име?

— Да, ваша светлост.

Райън се задъхва от ярост.

— Как е възможно...

— Не съм съгласен — казва съдията. — Какво ще правим, ако не успеете да издирите доказателства в хода на делото? Как да изтрием идеята от умовете на заседателите?

Откровено казано, това би ни навредило повече от самото обвинение. Поемам голям риск, ако спомена Онтаверос във встъпителната реч, а го изпусна в заключителната. Съдебните заседатели имат навика да засичат и наказват подобни провали.

— Не бих разрешил да споменете този човек, ако няма поне мъничко доказателство — продължава Пелтро. — Нещо, което някак да го свързва с жертвата.

— Искате да докажа, че е бил на местопрестъплението?

— Не би било зле — усмихва се Райън.

— А не искате ли и да му сложа пистолет в ръката?

Озъртам се към прокурора, който прави любезен жест: моля, както ви е удобно.

— Едва ли бих поискал чак толкова много — казва Пелтро, — но ми трябва убедително основание да предположа, че онзи Онтаверос е преследвал Джесика Хейл. Може би някакво доказателство, че е знаел или поне е предполагал за участието на Суейд. Сам разбирате, че

колкото по-добро е доказателството, толкова по-убедително ще бъде за заседателите. Но не разрешавам да споменавате Онтаверос без основателна причина. Разбрахме ли се?

— А списъкът на свидетелите? — питам аз.

— Ще ви дам свобода. Можете да представите окончателния списък в началото на процеса, но само що се отнася до свидетелите по този въпрос.

— Ваша светлост!

Райън не е слушал внимателно съдията и сега бива наказан.

— Другите си свидетели ще представите според правилника — продължава Пелтро. — Разбрахте ли?

— Да, ваша светлост.

Не съм се надявал чак на такъв успех.

— Можете да ми подготвите документа за подпис. Секретарката ще го свери с протокола. Някакви въпроси?

Райън не е доволен.

— Ваша светлост, нека поне да ни намекне какви свидетели ще призове. Смята ли да доведе Онтаверос?

— Само ако съм с пистолет и защитна жилетка под тогата — заявява Пелтро. — Край на протокола.

Привеждам се към Хари и започвам да събирам документите в куфарчето си, опитвайки се да преценя какво спечелихме и какво загубихме.

— Мистър Мадриани.

Рязко обръщам глава към съдията.

— Друг път да си носите понички.

[1] Тайнствен участник в убийството на президента Кенеди, чието съществуване така и не е доказано. — Б.пр. ↑

— Напоследък не те разпитвах какво става — казва Сюзан. —
Знам, че си зает. Но знам също така, че става нещо, а ти си мълчиш.

Тази сутрин пием кафе с гевречета и плодове. Разпръснал съм документи по кухненската маса на Сюзан, за да избегна неминуемите въпроси.

— Ало, Пол, тук контролният център — казва тя.

Принуден съм да надигна глава.

— Ммм?

— Знам, че си зает.

— Извинявай.

Събирам документите на купчинка и я обръщам наопаки.

— Вечно си зает — казва тя.

— Знам. Когато свърша с това дело, ще имаме повече време.
Обещавам.

— Кажете го на дъщеря си.

— Да не е станало нещо?

— Нищо особено, само дето живее тук почти цял месец, без да
знае защо. Както и аз.

— Извинявай, че ти я натрапих.

— Не ми пречи — казва Сюзан. — Но нещо не е наред, нали?

— Сара разпитва ли те?

— Не с думи. Ти идваш от време на време. Спиш тук по няколко
нощи в седмицата. През останалото време изчезваш. Не те виждаме.
Детето почва да се чуди къде е домът му.

— Знам — казвам аз. — Ти беше страхотна.

— Не че имам нещо против. Само искам да знам какво става.

За момент си мисля, че ме подозира във връзка с друга жена.

— Просто съм затънал в работа до ушите. Ден и нощ на педали.

— И преди си имал дела. Никога не съм те виждала такъв.

Въздъхвам дълбоко, отпивам глътка кафе, взимам геврек и го
разчупвам. Тя протяга ръка през масата: стига си го усуквал. Очите й

ме пронизват като лазери.

Връщам геврека в панерчето.

— Помниш ли онзи ден, когато ти се обадох да вземеш Сара?

— Да.

— Предната вечер ме преследваха хора с кола. Не съм сигурен кои бяха. Но имам основания да смятам, че поне засега ще е по-добре Сара да остане при теб.

— Опасни ли са?

— Не знам, но не бих си позволил риска да оставя Сара у нас, когато отсъствам толкова често.

— Същите хора ли разбиха кантората ти?

— Не съм сигурен. Но е възможно.

— Защо не ми каза?

— Не исках да те тревожа.

Един-два пъти съм ѝ споменавал за Онтаверос, но само като евентуална линия на защитата. Сега разказвам останалото. Тя слуша и ме гледа през масата, докато излагам подробностите.

— Щом знаят къде е кантората, вероятно знаят и къде живея. Затова не исках да оставям Сара сама.

Лицето ѝ става тревожно и тя отправя поглед някъде встрани.

— Разбирам.

Усецам за какво си мисли.

— Много внимавам, когато идвам насам — казвам аз. — Хващам такси от кантората до полицейския участък в центъра. Ако ме следят, едва ли ще влязат там. Имам един познат детектив. Не е точно приятел, но намина в кантората онази сутрин след взлома. Той ме пуска да изляза през задната врата. Хари чака с колата на две пресечки оттам. Той ме докарва. А сутрин идва да ме вземе.

— Ти каза, че колата е на ремонт.

— Излъгах — признавам си аз. — Лина е у нас, в двора. От една седмица не съм я карал. Аккумуляторът сигурно вече е изфирясал. Днес ще наема кола — нещо невзрачно — и няма да припарвам с нея до къщи или до кантората.

— Мислиш ли, че още те дебнат?

— Не знам. Ако дебнат, значи много ги бива, защото не съм забелязал.

— Каза ли на онзи приятел детектива за Онтаверос?

— Не ми е приятел. Точно той арестува Джона. Но му казах. Макар че не вярвам да го напише в доклада си. Или ако напише, ще е редактирано много внимателно. Ченгетата не биха желали да обясняват в съда, че разследват този човек, защото ме е преследвал и може би е нахлул в кантората. Това може да подкрепи нашата теория за смъртта на Суейд. Сигурно си мислят, че точно с такава цел съм им казал. Адвокатски трикове. Да вмъкна нещо в протоколите им, а после да го използвам в съда.

— А ти не си чак толкова коварен, нали? — казва Сюзан.

— Честна дума. Мислиш ли, че иначе щях да правя тия околосветски обиколки? Да зарежа Лина на двора и да се возя с такси.

— Като ти гледам колата, не е чак толкова лоша идея — казва тя. — Но знам, че казваш истината. Не би погодил такъв номер на Сара. Смяташ ли, че Онтаверос може наистина да е убил Суейд?

— Възможно е. Във всеки случай изглежда по-вероятно, отколкото да я гръмне Джона. Онтаверос има престъпно минало. Убивал е и друг път. Поне според статиите и федералните агенти, с които разговарях в ресторанта.

— Влезе ли им в дирите? На федералните агенти, искам да кажа. Поклащам глава.

— Потънаха вдън земя. Обадох се на Мърфи. Притиснах го да ги намери на всяка цена. Никакъв резултат. Казва, че така правели. Изчезвали за месеци. Според Мърф вероятно работят под прикритие някъде в Мексико.

— Докато онзи Онтаверос търси дъщерята на Джона — казва Сюзан.

— И може да се натъкне на внучката му — добавям аз.

— Не мислиш, че ще й направят нещо лошо, нали?

— Не мисля, че се интересуват кого ще прегазят по пътя си. Затова толкова се старая да предпазя Сара. Право да ти кажа, съм не ме хваща.

— И не си казал нищо на Джона?

— Как да му кажа? Старецът и без това ще се побърка в килията. Не искам да сипвам сол в раната. Така поне не знае...

— Рано или късно трябва да му изложиш линията на защитата. Нали не искаш да зяпне в съда, когато небрежно подхвърлиш, че някакъв мексикански наркобарон се кани да убие дъщеря му.

— Съдът може да ме отърве от тая грижа — казвам аз. — Съдията изобщо не ми разрешава да засягам темата без свидетелски показания или официални сведения за връзките между Джесика и Онтаверос.

Сюзан се взира в кафето си, което бавно изстива на масата.

— Едно е сигурно — казва тя. — Повече няма да се прибиращ в онази къща. Не и преди да приключи процесът.

— За нула време ще ми свърши бельото.

— Можеш да се разхождаш по организъм — отсича Сюзан. — Поне ще си жив. А и харесвам мъже без бельо под панталона.

— Много си извратена.

Тя се размива.

— Искало ли ти се е да зарежеш всичко и да избягаш? На някой необитаем остров.

— Непрекъснато.

— И на мен. Напоследък все по-често. Във вторник имам среща с Надзорния съвет. Изпълнително заседание.

Това означава, че ще е при закрити врати, без журналисти и публика.

— Вестниците още не са надушили — продължава тя. — Според началството ще разискваме персонални въпроси.

Седя мълчаливо и я гледам през масата. Къса черна коса, пламенни испански очи, лице като на Исабела Роселини. Ако не броим двете ѝ дъщери, Сюзан държи единствено на работата си, а сега тя е под заплаха.

— Нали не е свързано с пистолета на Суейд? — питам аз.

Тя енергично поклаща глава.

— Не пряко. Твърдят, че според някаква докладна записка някои от инспекторите ми използвали недопустими методи при разпитите на деца. Че потуляваме фактите, за да не стигнат до адвокатите на защитата.

Поглеждам я въпросително.

— Няма такава докладна — казва тя. — При други обстоятелства щяха да ме прикрият. Прокуратурата не би позволила да ме изненадат. Но според мен знаят откъде е дошла информацията за пистолета на Суейд.

— Не съм им казал.

— Знам. И тъй, ти отпадаш. Мисля, че Брауър е разбрал. Той ме предаде веднъж. Не е глупак. Разбира, че борбата е на живот и смърт. Или той мен, или аз него.

— Не можеш ли да поговориш с него?

— За какво? Постъпиш ли нелоялно в малка организация, приказките са излишни. Той го знае. Сега за мистър Брауър има само два пътя. Навън или нагоре.

— Мислиш, че се цели в креслото ти?

— Не би ме учудило.

— Извинявай, че те вкарах в това положение.

— Не си ме вкарал — казва тя. — Отдавна го чаках.

Поглеждам я с недоумение, но Сюзан само тръсва глава и става от масата. Не й се говори.

— Какво ще правиш с внучката на Джона? — пита тя.

— Какво да правя? Ще я търся. Заръчал съм на Мърфи да действа.

— Мислиш ли, че ще открие следа?

— Може би чрез двамата федерални агенти. Те търсят Джесика. Знаят, че има неприятности с Онтаверос. Надявам се това да ги насочи. А междувременно имам си достатъчно грижи по делото. Чакай да те питам нещо. Какво знаеш за Брад Дейвидсън? Главният съдия.

— Бившият главен съдия — натъртва тя. — Свалиха го в петък следобед.

Това ме изненадва. Сюзан пак се обръща към масата и вижда лицето ми.

— Не знаеше ли?

Поклащам глава.

— В понеделник ще го обявят официално — казва тя. — Съдиите гласуваха тайно, при закрити врати, та после всички да му разправят колко са го подкрепяли. Чух, че щяло да мине като оставка. Запазва си съдийското място. Въпросът е докога. Определено ще има конкурент на следващите избори. Сигурно човек от прокуратурата. Не може да натресеш на съдебните институции иск за двайсет милиона и да ти се размине. — Говори като жена, очакваща да провери това на собствен гръб. — Дейвидсън имаше шанс да се отърве, но го съсипа шумотевницата около убийството на Суейд. Отвориха се старите рани.

— Нали смъртта й сложи край на делото?

— Но не и на хорските приказки — казва Сюзан.

— Какво знаеш за Дейвидсън като човек?

Сюзан се замисля, после пак сяда срещу мен.

— Бивш морски пехотинец. Мисля, че още го водят в запаса. Стопроцентов печен мъжага. Не извади късмет със семейството. Жена му беше префърцунена пуйка. Хлапето си боядисваше косата през ден — оранжева, розова, фосфоресциращо пурпурна. Увеличаше се по субкултурата. Както можеш да си представиш, това не очарова бащата, който всъщност стоеше в дъното на цялата работа. Така се зараждат бунтовете. Детето беше в безизходица. Увисна между бащата и майката, когато се разделиха. В събота и неделя на палатка със стареца, после пак при гальовното мамче. Бащата му стрижеше боядисаната коса нула номер при всеки удобен случай.

— Звучи ми като кошмар.

— Да, за едно четиринайсетгодишно момче.

— А тази акция на съдиите... Да не би да го подозират?

— В убийството на Суейд ли?

Кимвам.

Сюзан неуверено поклаща глава.

— Знае ли някой какво си мислят съдиите? Мене ако питаш, от тях са тръгнали всички тайни организации. Отворят ли си устата, непременно ще изръсят милион противоречиви мнения, за каквото им хрумне. А Дейвидсън наруши правило номер едно. Направи съда обект на клюки. Но защо питаш за него, след като те интересува Онтаверос?

— Адвокатската практика си има основен принцип — казвам аз.
— Никога не оставай без добър резервен вариант.

Всички са чували за бездната между богати и бедни. Нещо подобно има и в Окръжния съд. За криминалните дела трябва да минеш по мост на нивото на четвъртия етаж, за да попаднеш в старата съдебна сграда. И в нашия, и в другите щати винаги оправдават раздутия бюджет с растящата престъпност, но когато накрая парите пристигнат, бързо ги източват по други канали.

Новата съдебна сграда е запазена територия за гражданските дела, там бродят адвокати с копринени чорапи и елегантни куфарчета,

а ескалаторите изкачват нагоре банкови директори в костюми на дискретно райе.

Когато започнаха строежа преди няколко години, в едно общинско мазе откриха витражи с емблемите на различни щати. Сега можеш да им се любиш над всеки ескалатор, докато пъплиш към четвъртия етаж. Монтирани са в декоративни дървени пана, а наоколо им висят стари снимки на окръжни съдии — някои от тях с колосани яки и отдавна напуснали не само съда, но и белия свят.

Тази сутрин имам чувството, че отивам на среща с кандидат за подобна реликва.

Коридорът пред кабинета на Дейвидсън е барикадиран с мебели. От едната страна го блокира кожен диван, две кожени канцеларски кресла дооформят лабиринта от другата. Налага се да лавирам предпазливо през тях. Пак в коридора, но от другата страна на вратата, върху голяма маса са струпани две кръгли картотеки, кошчета за боклук от тиково дърво и отворени кашони, пълни с всякакви лични вещи, включително пепелници и съдийски чукчета. До кашоните се извисява купчинка рамки с фотографии, дипломи и грамоти.

Върху матовото стъкло на откренатата врата е изписано отвътре със златни букви: ГЛАВЕН СЪДИЯ. Малко по-долу някакъв тип с работен комбинезон стърже буквите *идсън*.

Надниквам вътре. Зад бюрото в приемната няма никого, затова питам коленичилият работник:

— Тук ли е съдията?

Вместо отговор онзи кимва безмълвно към коридорчето зад бюрото.

Няма кой да ме спре, затова храбро тръгвам натам. Отвътре долита глас. Отправлям се към него. Докато заобикалям бюрото, виждам, че вратата в края на коридора е отворена. Спирам на прага.

Виждам бюро, а зад него директорски стол, извъртян с гръб към мен. Доста над високата облегалка стърчи прошарена, късо подстригана глава на мъж, който говори по телефона.

— Слушай, Джим, никого не упреквам. Да, познавам те. Знам, знам. Няма нужда да обясняваш. Сториха каквото трябваше. Благодаря за обаждането. Наистина. Да, трябва да пийнем по чашка... Довечера съм зает. Нека малко утихнат нещата.

Върху бюрото има само стар кашон, пълен до половината с разни дреболии. Върху бронзово блокче в единия ъгъл стърчи бейзболна топка с нечий подпис. Буквите са разкривени, сякаш писани от дете.

Отляво виждам лавици с дебели юридически томове, а върху стената в дъното виси самотна масивна рамка. Няма нищо друго. Стаята е разголена, опустошена.

— Не знам точно. Трябва да ми кажат днес следобед. Мисля, че ще ме сложат в Четиринайсети отдел. Но вероятно е временно. А после не знам.

Не искам да подслушвам, затова почуквам на отворената врата.

Дейвидсън завърта стола и ме поглежда. Редки прошарени вежди, хлътнали бузи и дълго лице, украсено с тънки мустачки. Лице на човек с характер. При това твърде суров. Той ми прави знак да изчакам.

— Слушай, Джим, трябва да свършвам. Току-що влезе човек. Не, слушай, няма нужда да говориш с когото и да било. Но се радвам, че ми позвъни. Много поздрави на Джойс. И умната!

Той оставя слушалката и насочва вниманието си към мен.

— С какво мога да ви помогна?

— Извинявайте, че ви безпокоя. В приемната имаше само един работник. Каза ми, че сте тук.

— В момента сменям сътрудниците — казва той. — Изглеждате ми познат. Виждал съм ви в съда.

— Казвам се Пол Мадриани. Адвокат по криминални дела. Не съм местен. Наскоро дойдох от север.

— Откъде по-точно?

— От столицата на щата.

— Често ходех там на законодателни конференции — казва той. — Не стойте на прага. Влизайте. Бих ви предложил да седнете, но вече изнесоха двете кресла и дивана.

— Забелязах.

— Обикновено не се случва преди изборите. — Дейвидсън рови за нещо в едно от чекмеджетата, после надига глава и вижда недоумяващата ми физиономия. — Нали знаете, танц със столове. Не е много приятно музиката да спре тъкмо когато изнасяш мебелите. Местят ме долу. Само се чудят как да намерят нещо по-тясно, с гола крушка. — Той поглежда часовника си. — Носачите трябваше да са

тук в десет. Закъсняват. Имам чувството, че тепърва всички ще закъсняват.

— Няма да ви отнема много време. Искан да се представя.

— Миналата седмица това можеше и да ви бъде от полза. Но днес аз съм просто една от пчеличките.

— Точно те решават делата — казвам аз.

— Адвокат с чувство за такт. Далеч ще стигнете.

Той се заема с друго чекмедже. Вади машинка за телбод, паничка с кламери и моливи. Внимателно ги подрежда в отворения кашон.

— Нали нямате нищо против? — пита той. — Искан да напусна преди обяд. Предпочитам да не се срещам с новата наемателка. Съдия Мошър. Познавате ли я?

— Не съм имал това удоволствие.

— Ако изчакате, можете да й целунете ръка. Бих ви запознал, но едва ли ще го приеме доброжелателно.

— Всъщност исках да видя вас.

Той сбръчква вежди.

— Защиствам Джона Хейл — пояснявам аз.

Той мълчи, лицето му остава безизразно, но по очите усещам, че мозъкът му превключва на пълни обороти.

— Значи убийството на Суейд, а? Чух, че адвокатите били двама.

— Да, аз и моят партньор.

— Защо искате да ме видите?

Опитвам се да подхода колкото се може по-деликатно.

— Такава е адвокатската работа. Проучвам фактите, събирам сведения.

За момент той забравя чекмеджето и ми отделя цялото си внимание.

— Какви сведения?

— Чух, че сте един от малцината съдии с непосредствени впечатления от Золанда Суейд.

Той ме оглежда мълчаливо, с лукава усмивка под тънките му стачки.

— Имате предвид, че я бутнах зад решетките?

— Точно това имам предвид.

— Научете се да бъдете пряк — казва Дейвидсън. — За Золанда Суейд не коментирам. Ако случайно не знаете, срещу нас все още се

води дело от нейно име.

— Чух, че помогнала на вашата съпруга да изчезне заедно със сина ви.

Той ме поглежда някак особено — на една страна, като животно, което е чуло непознат шум.

— Просто се мъча да бъда прям — обяснявам аз.

Той става и поглежда дали в коридора не се спотайва някой. Например секретарка със стенографски бележник или съдия Мошър с касетофон. После тихо затваря вратата.

Пристъпва само на педя от мен и разгръща сакото ми. Проверява за микрофон.

След като се уверява, че няма такова нещо, той отстъпва назад. За момент ме оглежда и се чуди дали да проговори. Старото озлобление надделява.

— Можете да питате всички, които ме познават. Ще ви кажат, че имам много недостатъци. Страдам от високомерие, избухливост и нетърпение, но двуличието не ми е присъщо. Не пророних сълзи за смъртта на Суейд. Тази жена беше патологична личност. Проявяваше абсолютно презрение към закона и всичко, свързано с него. Смяташе, че *самата тя* е законът — съдия, заседатели и тъмничар. И ако вашият клиент я е застрелял, направил е неоченима услуга на света. Това е всичко, което мога да кажа по въпроса, и ако го повторите извън тази стая, ще отрека.

— Изглежда, добре сте я познавали.

Погледите ни се сблъскват.

— Искане ми се да не бях чувал за нея — казва той, после ми обръща гръб и се връща към бюрото.

На вратата се почуква. След секунда влиза някакъв носач с количка за мебели.

Аз се отдръпвам, за да не преча. Дейвидсън достига бюрото си, обръща се и ме засича да зяпам предмета в самотната рамка.

— Поименно позлатено оръжие — казва той. — Пистолет четирийсет и пети калибър. Подарък от колегите офицери по случай напускането на морската пехота. А ако случайно се питате, калибърът е съвсем различен.

— Знам — отговарям аз и в гласа ми неволно прозвучава разочарование.

Появява се още един носач и двамата почват да товарят кашони върху количката, водейки някакъв тайнствен разговор.

— Беше ми много приятно — казвам аз и се отправям към вратата.

Вече съм почти на прага, когато Дейвидсън подхвърля зад гърба ми:

— Между другото, не си губете времето. През онази вечер изнасях лекция пред група адвокати. — Говори за вечерта, когато беше убита Суейд. — Напуснах съда по-рано, за да не ме засече натовареното движение. Имах и спътник. Стан Чейзид от прокуратурата. Ако искате, питайте го.

— Уверен съм, че е излишно.

Дейвидсън ми каза каквото трябваше. Има буен характер, решителност, цял куп мотиви и желязно алиби.

Съдилищата в Америка се проектират с ялната цел обвиняемият да бъде превърнат в част от мебелировката. Масата на обвинението е точно до заседателската ложа, тъй че прокурорът спокойно да намига на заседателите, без опасност да си изкълчи врата.

Аз, Хари и Джона седим десет метра по-настрани, чак в другия край на залата. Между двете маси е изграден подиум, висок почти един човешки ръст и двойно по-широк. Тази трибуна се издига наравно със съдийското място и тъй успешно дели двата враждебни лагера, че дори и да иска, Джона няма как да се озърне към заседателите.

Все едно на баскетболна среща да седиш под скамейките, само че според Хари тук липсва дори утешението да надникнеш от време на време под нечия пола. Със същия успех биха могли да съдят не Джона, а стола под него.

В ложата вече са заели място дванайсет проверени съдебни заседатели и пет резерви вместо шест. Два дни след откриването на делото единият помоли да бъде освободен по здравословни причини.

Общо девет жени и трима мъже. Двама са служители на телефонната компания, която по някакви мистериозни причини почти винаги има представители в съда. Не знам дали е от изблик на гражданска доблест, или просто защото за тия дни им плащат с петдесет процента отгоре.

Няколко от тях са в по-напреднала възраст. При дадените обстоятелства това може да е предимство. Няма начин обвинението да заобиколи историята с внучката на Джона и предположението, че Суейд е имала пръст в нейното изчезване. Нали на това основават цялата си теория за мотива.

От другата страна на парапета, точно зад прокурорската маса, седи овдовелият Харолд Морган, съпругът на Суейд. Той е висок, строен, изискан, с папийонка и прошарена коса, сресана отляво на път. Прилича на завеян професор от някой елитен колеж, само че при допир

до журналисти се превръща в истински динамит. Преди малко го видях в коридора да повтаря спокойно пред камерите, че иска единствено справедливост.

Когато го попитаха дали би одобрил смъртна присъда, ако Джона бъде признат за виновен, Морган погледна журналиста и каза, че предпочита да отложи преценката си, докато се запознае с фактите.

Мери Хейл е зад парапета откъм нашия край — толкова близо, че в паузите Джона може да размени по някоя дума с нея. Тя се тревожи за здравето му. Почнал е да вдига кръвното през последната седмица. Докторът го посещава почти всеки ден и проверява дали си взима лекарството.

Макар че Джона е потиснат, имаме едно предимство в обществената битка за симпатиите на съдебните заседатели — добродушния му характер. Той се усмихва на целия свят, на заседателите в ложата, на по-възрастните жени, на младичката касиерка, на продавача от автокъща, на учителката от Саут Бей и на счетоводителя от детските ясли в Ла Меса. Някои от тях също му се усмихват.

Счетоводителят ни тревожи. Райън се бореше с нокти и зъби да го включи, а когато стигнахме до него, вече бяхме изчерпали квотата си от възражения и стреляхме с халосни патрони.

Хората с педантичен ум могат да представляват сериозен проблем, когато се обсъждат доказателства. Те обичат сметката под черта да излиза вярна във всяка колонка. За жалост фактите по един процес, както и повечето житейски тайни, рядко са толкова спретнати. Когато настъпи хаос, дълбокомислените люде имат склонност да налагат свой собствен ред, като запълват празнотите с предположения. Знае се, че учени, инженери и математици представляват голям риск за защитата. Дадеш ли им задача, захващат се да я решат и при това нередко заобикалят инструкциите на съдията.

Точно на такива догадки се надява Рубен Райън. Цялото обвинение се крепи на косвени улики — от онези, дето най-често надяват на обвиняемия раиран костюм и го пращат в отделението за осъдени на смърт.

Днес Райън разчепква въпроса за смъртта. Съдебният лекар е дребосък с миши очички зад две дебели лупи за телескоп в рогови

рамки. Името му е Хауърд Морис. Сега полага всички усилия да обясни на заседателите, че Суейд не е умряла от старост.

— Направихте ли аутопсия на трупа? — пита Райън от подиума.

— Да.

— Можете ли да ни посочите причината за смъртта?

— Две огнестрелни рани, едната от тях смъртоносна — казва Морис. — Смъртоносният куршум е влязъл отляво по средата на гръдния кош. Приблизително тук. — Той разгръща сакото си към заседателите и посочва с пръст точно под лявото джобче на ризата. — Минал е през междуребрениите мускули, без да засегне самите ребра, после пробил левия бял дроб и разкъсал аортата.

— И това ли е причинило смъртта — разкъсването на аортата?

— Да. По моя преценка тя е починала около трийсет секунди след изстрела. Категорично не може да бъде повече от минута.

— А другият куршум? Казвате, че раната от него не е била смъртоносна?

— Правилно. Минал е през гърдите отдясно, при което строшил две ребра, излязъл навън и заседнал в дясната ръка малко над лакътя.

— Но няма това не е фатално?

— Не и при компетентна лекарска помощ.

— Извадихте ли и този куршум?

— Да.

— Съвпадаше ли с първия по вид и калибър?

— Съвпадаше. Беше деветмилиметров.

— Имате ли мнение по въпроса какво разстояние са изминали тези куршуми, преди да улучат жертвата?

Морис прави задълбочена физиономия, замисля се, после казва:

— Стреляно е от упор.

— Контактни ли бяха раните? — пита Райън. — Разбирате ли въпроса ми? Може би трябва да обясните на съдебните заседатели.

— Обикновено контактна рана се получава, когато при изстрела дулото е притиснато в тялото на жертвата.

— И тъй, контактни ли бяха раните?

— Според мен вероятно не. Или поне непълно контактни.

— Какво разбирате под „непълно контактни“?

— Че дулото не е било плътно притиснато към тялото на жертвата.

— И как определите това?

— При плътен контакт в раната освен куршума щяха да проникнат сажди, микроскопични частици изпарен метал от куршума и гилзата, а вероятно и остатъци от барут.

— Имаше ли подобни остатъци в някоя от двете рани на жертвата мисис Суейд?

— Не, доколкото успях да преценя.

— Значи смятате, че дулото на оръжието не е било плътно притиснато към тялото на жертвата?

— До такъв извод стигнах — казва Морис.

Райън вдига очи към тавана и се преструва, че размишлява.

— Нека направим едно предположение — казва той. — Да допуснем, че извършителят е седял зад волана на автомобил със средни размери, а жертвата е била на съседната седалка. Да речем на разстояние шейсет-седемдесет сантиметра. И да допуснем, че нападателят е стрелял от това разстояние. Биха ли съвпаднали раните с подобна хипотеза?

— Да, струва ми се.

Ясно е накъде бие Райън — хладнокръвно убийство с всички признаци на екзекуция, само дето жертвата не е простреляна в тила. Той събира записките си и слиза от подиума.

— Нямам повече въпроси, ваша светлост.

Изправям се. В едната ръка държа бележник, в другата — наръч формуляри, скрепени с кламер.

— Докторе, казахте че има два признака за определяне на контактна рана. Единият е наличието на остатъчни вещества в раната, прав ли съм?

— Напълно.

— И не ги открихте?

— Точно така.

— Изследвахте ли дрехите на жертвата?

Той кимва.

— Потвърждавате ли?

— Да.

— Открихте ли барутна татуировка по дрехите на жертвата? Знаете какво е това, нали?

Морис реагира добре, без размишления и излишни коментари. Отговаря простичко:

— Да.

— Можете ли да кажете на съдебните заседатели какво представлява така наречената „барутна татуировка“?

— Червеникавокафяви или оранжево-червени петна от обгаряне около входящата огнестрелна рана.

— Ако са върху кожата на жертвата, нали?

— Правилно.

— Но могат да бъдат прикрити от дебели дрехи, ако жертвата носи такива, нали? Ще потвърдите ли факта, че при такъв случай барутната татуировка може да засегне дрехите, а не кожата?

— Срещал съм такива случаи — казва Морис.

— Открихте ли следи по облеклото на жертвата?

— Имаше. Но такива петна могат да се появят дори на разстояние до шейсет сантиметра.

— Не питам това. Питам ви дали по дрехите на жертвата открихте следи от газове и нажежени барутни частици, каквито остават обикновено около огнестрелна рана от упор.

— Открих известни следи.

— Благодаря. Това би означавало, че при двата изстрела дулото е било достатъчно близо, за да остави тези следи от нажежени барутни частици, прав ли съм?

— Както казах, това може да стане и от разстояние до шейсет сантиметра — отговаря Морис.

— Значи твърдите, че при изстрела дулото е било на такова разстояние?

— Би могло — казва Морис и се озърта към Райън.

— Това се отнася до трийсет и осми калибър, нали, докторе? Не говорим ли в момента за много по-малък куршум? С доста по-малко барут в гилзата.

— Не знам — казва той.

— Не е ли факт, докторе, че въпросните два куршума не са просто деветмилиметрови, а така нареченият калибър .380, известен още под названието „скъсен деветмилиметров“?

— Диаметърът беше девет милиметра — упорито заявява той. Иска заседателите да разберат, че не ги лъже, само малко спестява

истината.

— Знаете какво представлява скъсеният куршум, нали?

— Да.

— А знаете ли каква е разликата между такъв куршум и стандартния деветмилиметров?

— Че е *по-къс*?

Гласът на Морис изтънява леко, сякаш задава въпрос. Той се озърта с усмивка към ложата. Оттам долита тихичък смях.

— Докторе, не е ли нормална процедура при аутопсията да се претеглят куршумите, извлечени от тялото на жертвата?

— Така е.

— Претеглихте ли тези куршуми?

— Да.

— Спомняте ли си теглото на въпросните два куршума?

— Трябва да погледна в доклада си — казва той.

Обръщам се към Пелтро.

— Мога ли да се приближа до свидетеля?

Той кимва. Аз вече държа необходимия документ. Подавам го на Морис и съобщавам за протокола:

— Пета страница от доклада за аутопсията.

На своята маса Райън бързо прелиства.

— Доколкото виждам — казва Морис, — единият е тежал шейсет и един грама, а другият беше разтрошен от удар в костта. Тежеше само петдесет и три грама без дребните парченца.

— Нека засега да се съсредоточим върху куршума, който тежи шейсет и три грама. — Отново се връщам към подиума. — Това ли е тежестта на обикновен деветмилиметров куршум?

— Ваша светлост, защитата се опитва да отклони свидетеля в съвсем друга насока — обажда се Райън.

— Ако свидетелят знае отговора, може да го събщи — казва Пелтро.

— Не съм сигурен — промърморва Морис. Опитва се да се оправдае с незнание.

— Докторе, не е ли факт, че нормалният деветмилиметров куршум тежи седемдесет и пет грама?

— Така е, струва ми се.

— И все пак онези два куршума бяха много по-леки.

Той кимва безмълвно.

— Знаете ли колко тежи скъсеният деветмилиметров куршум, калибър .380?

По лицето му се сменят една след друга няколко недоволни гримаси. Накрая признава през зъби:

— Шейсет и два грама?

Пак го изрича като въпрос, но е ясно, че знае отговора.

— Точно така. В такъв случай не е ли естествено да се предположи, че куршумите са били от калибър .380?

— Вероятно. Но все пак по диаметър си остават деветмилиметрови.

Запънал се е и няма да отстъпи.

— Но патронът им е с по-малка гилза, нали?

— Вероятно.

— И с по-малко барут в гилзата?

— Така допускам.

— Значи вашата преценка за барутни следи на разстояние до шейсет сантиметра не е съвсем точна, нали?

— Говорех приблизително — казва той.

— Не е ли по-вероятно да става дума за разстояние под трийсет сантиметра?

— Може би.

Това е всичко, което ще спечеля от този свидетел — увъртания и дребни отстъпки.

— Но говорим за максималното разстояние, нали? — започвам да го притискам аз.

— Навярно.

Поглеждам го втренчено.

— Да — казва той.

— Имаше ли обгаряне по самото й?

— Да, имаше леко обгаряне.

— Това не говори ли за много по-близък изстрел, отколкото допускате в досегашните си показания?

— Както казах, преценките за разстоянието са приблизителни.

— Не е ли възможно жертвата да се е борила за въпросното оръжие?

— Какво точно имате предвид? — пита той.

— Докторе, открихте ли барутни следи по ръцете на жертвата?

— Рани при самоотбрана — казва Морис. — Това може да се очаква, ако е вдигнала ръце да се предпази в момента на изстрела.

Отново прелиствам доклада, а той ме гледа от свидетелското място през дебелия лупи.

— Докторе, сложихте ли торбички върху ръцете на жертвата?

— Не.

— Защо?

— Не сметнах за необходимо.

— Не е ли обичайна процедура при разследването на убийства да се привързват около китките на жертвата найлонови торбички, за да бъдат запазени евентуални следи под ноктите?

— Понякога — казва Морис. — Зависи от престъплението.

— Разбирам. Лично вие при какво престъпление ще използвате такива торбички?

Той се замисля.

— Убийство при изнасилване. Под ноктите може да има кожа и косми.

— Друго?

Той се озърта.

— Убийство с нож, когато може да е имало борба. За оръжието.

— И още?

Той поклаща глава. Изчерпал е готовите отговори.

— Не е ли факт, докторе, че правилната процедура изисква да се покриват ръцете на жертвата буквално при всяко убийство, за да не бъдат заличени евентуални улики?

— Някои хора го правят — казва Морис. — Въпрос на преценка.

— Така ли? Значи всичко зависи от вашата преценка?

Той кимва.

— И все пак според вашия доклад по ръцете на жертвата са открити следи от барут?

— Както казах, защитно движение от нейна страна.

— По опакото на китката? — питам аз.

Това го кара да млъкне.

— Обичайно ли е при защитно движение жертвата да вдигне ръка с длан към себе си?

— Възможно е, ако няма време — казва той.

Аз удрям с доклада по подиума.

— Не е ли факт, докторе, че барутните следи, които открихте по дясната ръка на убитата, съвпадат с възможността тя да е държала оръжието? Че открихте следи и по другата ѝ ръка и че двете ръце са били върху пистолета в момента на изстрела.

Райън скача на крака.

— Възрабявам, ваша светлост. Няма никакви доказателства, че става дума за самоубийство.

Ето че обвинителят сам пося семето на съмнението. Бързам да се възползвам.

— Не съм казвал подобно нещо. Но след като обвинението засегна този въпрос, в случая има точно толкова признаци за самоубийство, колкото и за убийство.

Райън удря с юмрук по масата.

— Възрабявам.

— Съдебните заседатели да не взимат предвид последната забележка — казва Пелтро. — Мистър Мадриани, не желая да слушам повече за това.

— Да, ваша светлост.

— Настоявам въпросът да бъде отхвърлен — казва Райън.

— Какъв беше въпросът? — пита съдията.

— Попитах свидетеля дали барутните следи по ръцете на жертвата съвпадат с възможността тя да е държала оръжието.

— А аз протестирам — казва Райън. — Въпросът подсказва извод, който не се подкрепя от доказателствата.

— Какъв извод? — питам аз кротко.

Той ме поглежда свирепо. Не иска да затъне още по-дълбоко с обяснения пред заседателите. Знае, че се насочвам към пистолета на Суейд.

Пелтро ни махва да се приближим и дава почивка на заседателите. Те се изнизват един по един, следвани от пристава.

— Каква е тази репирня?

Пелтро оглежда Райън от подиума. Няма представа накъде бия, защото се отказах от встъпителна реч. Трябваше да го сторя, за да си спестя споменаването на Онтаверос с надеждата, че тепърва ще открия доказателства.

— Той се мъчи чрез моя свидетел да вкара пистолета в ръцете на жертвата — обяснява Райън. — Няма никакви доказателства, че се е застреляла.

На първия ред двама репортери проточват шии над парапета да разберат какво става. Пелтро ги забелязва и размахва пръст.

— Май ви се иска да пийнете по едно кафе навън.

И конкуренцията да им заеме местата? В никакъв случай! Двамата бързо се облягат назад.

Пелтро ме поглежда.

— Има доказателства — казвам аз, — че жертвата е притежавала пистолет. Калибър .380.

Веждите му подскачат. Той се озърта към обвинителя.

— Няма абсолютно никакви признаци да го е носила по време на убийството — казва Райън.

— Твърдите ли, че с това оръжие е извършено убийството? — пита ме Пелтро.

— Смятаме го за възможно, ваша светлост.

— Оспорвате ли, че е притежавала пистолет? — обръща се съдията към Райън.

— Не, ваша светлост.

— Открихте ли пистолета? Нейния, искам да кажа.

Райън поклаща глава.

Пелтро е чул каквото му трябва. Обляга се назад.

— Ще разреши въпроса — казва той и ни махва да си вървим по местата.

Довеждат заседателите. Изглежда, тия дни ще им се събере доста движение.

— Доктор Морис, ще ви попитам отново. Не е ли факт, че барутните следи по ръцете на жертвата съвпадат напълно с възможността да е държала пистолета?

— Възможно е — казва свидетелят. — Нещата не са съвсем ясни.

— Чудесно. Да се спрем върху дясната ръка. Известен ли ви е терминът „обратна струя“ при изстрел?

— Мисля, че да.

— И как ще изтълкувате този термин?

— Че когато някой държи пистолет и стреля, част от барутния нагар отлита назад върху ръката му.

— И къде точно пада? Върху дланта ли?

— Не.

— Защото дланта е стисната върху дръжката, нали така?

— Да.

— В такъв случай къде остават барутните следи, докторе?

Той докосва дясната си китка между палеца и показалеца и плъзва пръст по-нагоре.

— По opakото на китката.

— А къде открихте барутни следи по дясната китка на жертвата?

Не беше ли точно там?

— Донякъде — казва той.

— Благодаря, докторе.

Когато тази вечер двамата с Хари се връщаме от съда, Мърфи седи на стъпалата пред кантората. Аз подмятам претъпкано куфарче. Хари ме следва със сгъваема количка. Мъкне две големи кутии за документи и върху тях отворен кашон — сведения за доказателствата на обвинението, както и данни, които можем да използваме срещу вражеските свидетели.

Още щом ни вижда да минаваме край ресторанта, откъдето долитат буйни латиноамерикански ритми, Мърфи скача на крака.

— Защо не отговаряте, по дяволите? — възмуцава се той. — От два дни се мъча да ви открия.

— Намери ли Боб и Джак? — питам аз.

— Не, но имам добра новина. Открих Джейсън Кроу, бившия приятел на Джесика.

Сещам се. Носачът от аерогарата.

Двайсет минути по-късно аз седя до Мърфи, който пришпорва раздрънкания си шевролет нагоре по Голдън Хил^[1]. Въпреки името в този квартал няма и помен от злато. Издига се на възвишенията над центъра, южно от Балбоа Парк. Граничи с едва кретаща индустриална зона; занемарените стари къщи са преустроени в жилищни кооперации.

Мърфи завива по една улица южно от Маркет Стрийт и минава две пресечки, поглеждайки от време на време листчето в ръката си.

— Тук — казва накрая той.

Шевролетът спира пред голяма триетажна сграда. Навремето може да е била част от заможен квартал, но това време отдавна е минало. Дъсчените стени отчаяно се нуждаят от два-три слоя боя. Отстрани под една от водосточните тръби виси стара антена, реликва от петдесетте години. Държи я самотна оголена жица, по която едва ли е преминавал сигнал през последните три десетилетия. Един от предните прозорци е затулен с прогнило парче шперплат.

Виждам светещи стаи на горния етаж — отпред и отстрани. Две голи крушки огряват верандата.

Мърфи се озърта наляво и пак поглежда листчето.

— Онзи, малкият датсун е на Кроу — казва той. — От пътната инспекция ми дадоха номера. Купил го преди седмица, в брой. Но продавачът попълнил документите. Сигурно се е уплашил, че Кроу е обрал някого и може да го съдят. Така открих адреса.

— Изглежда, Кроу е докопал пари отнякъде — казвам аз.

— Най-вероятно от чужд джоб — допълва Мърфи.

Излизаме. Тихо затваряме колата и изкачваме дървените стъпала пред верандата.

Мърфи проверява множеството картончета и табелки около звънеца до входната врата. Едно картонче изглежда малко по-чисто и върху него разчитам търсеното име, изписано с химикалка.

Мърфи се обръща към мен и вдига три пръста, после открива съответния бутон и го натиска. Без да изчаква, звъни още веднъж. Бързо, като телеграфист. Някъде горе се раздава дрънчене.

— Кво има бе?

Недружелюбният глас сякаш долита от консервена кутия на връвчица. Всъщност той се чува през стар домофон над вратата, покрит с надупчено кръгло капаче.

— Някакви хлапетии потрошиха една кола отсреща — казва Мърфи. — Сив датсун. Един човек каза, че била ваша.

— Мамка им! Кой се обажда?

— Съсед.

— Чакай малко.

Изчакваме десетина секунди, после отеква тропот на ботуши по дървено стълбище. Неволно си представям военен моряк, слизащ по тревога към трюма. Върху стъклото на предната врата пада сянка. Онзи отвътре щраква ключалката, отваря и блъска мрежестата врата, сякаш пет пари не дава кой може да окаже зад нея.

Но Мърфи вече е отстъпил настрана. Стои между мен и Кроу, тъй че когато изскача навън, Кроу налита право върху неговия юмрук, изстрелян като снаряд на нивото на слабините.

Отекналият стон е с една октава по-тънък от нормалния мъжки глас. Кроу се превива и рухва на колене. Стиска мъжката си гордост в шепи, но е малко закъснял.

— Божичко! Да не се ударихте?

Мърфи сграбчва ръката на Кроу и я извива зад гърба. За убедително усуква китката и пръстите. Прилича ми на яко джудже — дребно човече с магическа сила. После вдига Кроу от верандата.

— Оххх, мамината ти!

Лицето на Кроу е станало пурпурно. За пръв път виждам такъв оттенък на човешката кожа.

— Въпрос на натиск — обяснява през рамо Мърфи, докато блъска Кроу нагоре по стълбището. — Зависи къде боли повече.

В момента става дума за китката, ръката и лакътя на Кроу, макар че и тестисите му не са за завиждане. Той се тътри, залитайки нагоре по стъпалата. Едната му ръка е опряна в тила, другата здраво стиска чатала.

— Как беше онази поговорка? — пита Мърфи. — Ленива ръка на дявола служи.

След две минути сме в апартамента на Кроу зад залостена врата и спуснати щори.

Мястото е истински рай за плъховете. Върху паянтова маса се мъдри недояден мухлясал сандвич заедно със станиола. Наоколо преброявам поне шест бирени кутии, две от тях прекатурени. На пода се валят още. Вместо легло има разтегателен диван без чаршафи, само с едно одеяло, което едва ли е виждало някога прах за пране.

Освен бирените кутии по пода се търкалят списания с голи жени на кориците, повечето в неприлични пози, но с черни квадратчета на стратегическите места. В ъгъла е подпрян полустрошен стол. Мърфи се настанява на него.

— Ох, мамка му...

Изглежда, за Кроу тия думи са нещо като „Харе Кришна“. Сгърчен върху разтегнатия диван, той е сложил ръка на чатала си и проверява дали всичко си е на мястото и в същото време опитва да сгъне другата ръка в правилната посока.

Лицето му почва да губи причудливите оттенъци, които видях, докато коленичеше на верандата.

— Какво бе, мамка ви?

— Май беше вратата — обяснява Мърфи. — Тия дръжки са много коварно нещо.

— Колата ми.

Кроу е като в мъгла. Повтаря последното, което е чул.

— Не бой се за нея — казва Мърфи. — Пропъдихме ги. Ти ли си Джейсън Кроу?

— Кой пита?

— Същият Джейсън Кроу, дето ходеше с Джесика Хейл? — настоява Мърфи.

— Оххх.

Вероятно болката му пречи да отговори. Мърфи става и пристъпва към дивана.

— Това „да“ ли беше?

— Дааа.

Мърфи ми кимва, сякаш заръчва да го запомня добре. После отива до прозореца, изпъва всичките си сто шейсет и три сантиметра, и надниква през щорите към улицата.

— Виждал ли си я напоследък? — питам аз.

— Кого?

— Джесика Хейл.

— Не. Защо питаш?

— Кога я видя за последен път?

— Не знам. Отдавна беше.

— Опитай се да си припомниш — съветвам го аз.

— Дали да не му помогна? — обажда се Мърфи.

— Не съм я виждал от две години. Откакто ме прибраха.

— В затвора ли? — питам аз.

Той кимва. Сигурно лъже.

— Оная кучка ме натопа. Даде на ченгетата част от стоката.

— Наркотици?

— Не. Онова, дето го прибрахме. — Говори за плячката от квартирните обири. — Тя ме накисна. Като я спипаха.

Той бавно се преобръща по гръб и се опитва да опъне първо единия крак, после другия.

— Стой си там да не стане по-лошо — предупреждава го Мърфи.

— Познаваш ли човек на име Естебан Онтаверос? — питам аз.

Кроу ме поглежда с дребни миши очички, хлътнали сред лице, което щеше да е брадясало, ако имаше нещо повече от няколко проскубани косъма на брадата. Косата му изглежда като подкастриена с касапски нож.

— Е, познаваш ли го?

Той кимва.

— За какво го търсиш?

— Казаха ми, че по някое време Джесика живяла при него.

— Познавах се.

— Кога видя за последен път Онтаверос?

Той прави гримаса.

— В Мексико. Не помня точно. Трябва да е било преди три години.

— Той беше ли вече с Джесика?

— Да. Имаха къща. Близко до Ла Пас. Между хълмовете. Тя ми каза, аз не съм ходил. Често отскачаха до Масатлан. Живот си живееха, мамка им. Караха водни ски. И гледаха да извъртят някой удар. Сделка, де.

— Кокаин?

Кроу кимва.

— Тя го пренасяше, после взимаше дял.

— Пари?

Той поклаща глава.

— Дял от стоката. Никога не е имала пукната пара, скапанячката. Той ѝ купуваше обратен билет за самолета. А тя си носеше онзи боклук в багажа. Или поне така разправяше.

— Не си ли го виждал?

Той подвива устни.

— Веднъж-дваж.

— Но си виждал Онтаверос и Джесика заедно?

— Естествено — кимва Кроу.

— А случайно да знаеш причина, поради която Онтаверос би желал да убие Джесика?

За миг той стрелва очи към Мърфи и пак към мен.

— Мъртва ли е?

— Знаеш ли защо Онтаверос би искал да я убие? Защо я търси?

— Чух това-онова — казва той. — Но не знам точно.

— Какво си чул?

— Че взела някакви пари. Но може да е само слух.

— Кой ти каза?

— Един тип. В панделата. Той я познаваше. Каза, че се срещнали в Мексико. Ама не знам дали разправяше истината.

— Как се казваше?

— Еди. Другото име не знам.

— Още ли е вътре?

— Няма къде да ходи — казва той. — Доживотен е.

— Но не си спомняш фамилията?

Кроу се замисля, после поклаща глава.

— Може и да се сетя по някое време.

— Ако си спомниш, запиши я.

Той кимва.

— Работил ли си за Онтаверос?

— Аз ли? А, не. Без мен — заявява той, сякаш чувството за чест не му позволява. — Никога не съм пипал дрога.

— И той просто те оставяше да се мотаеш наоколо, така ли?

— Е, понякога му правех услуги. Ама не с дрогата.

— А какви?

— Продавах му разни работи. Евтино.

Кроу се озърта към Мърфи, сякаш се пита как този дребосък е успял да му смачка фасона, но не изгаря от желание да провери пак.

— Какви работи?

— Хубави. Камери. Фотоапарати. Телевизори. От онези, с грамадните екрани. Той ги харесваше.

— А ти ги намираще по хорските къщи, естествено.

Той кимва.

— Колко време се познавахте с Джесика?

— Няколко години — казва Кроу. — Срещнахме се във Флорида. Тя работеше в един клуб.

— Прецакала ли е и Онтаверос? Дали не го е предала, да речем, на федералните?

— Нищо не знам. — Кроу предпазливо разтрива лакътя си. Лежи разкрячен, с прегънати крака. — Знам само, че никой не можеше да ѝ предложи повече от Онтаверос.

Повдигам въпросително вежди.

— Джесика беше затънала до ушите — обяснява той. — Вечно киснеше над огледалцето, ама не да се зяпа, а да смърка снежец. Пък онзи скапан мексиканец имаше „сняг“ за цяла лавина. Тя разправяше,

че с него била като във виелица. Прииска ли ѝ се — заповядай! Срецах се с нея от време на време, но щом налетя на Онтаверос, всичко свърши.

— Но си я видял, когато се върна на север, нали? Когато донесе наркотиците.

Очите му се превръщат в тесни цепки.

— Не знам — казва той. — Нали ти казах, виждахме се веднъж-дваж след това. Ама не знаех с какво се е захванала.

— Чух, че ходела заедно с теб по хорските къщи.

— А, това ли. То беше между другото.

— За теб или за нея?

— За нея. Джеси беше голяма откачалка. Особено като се надрусва. Обичаше да живее на скорост. Да рискува. За нея си беше само забавление. Нали ме разбираш?

— Не. Обясни ми.

— Искаше да обираме разни къщи, докато хората спят.

Нали разбираш, нощем. С ножове и черни дрехи. Усетят ли, гръмват те като едното нищо. Мислят си, че идват дивите мексиканци да им резнат гърлата.

— А пък то само някаква откачалка с касапски нож — казвам аз.

— Аха. Искаше да лазим из тъмното, докато скапаняците хъркат в леглата. Адски си падаше по тия простотии.

— Тя взимаше част от стоката, нали?

Той ме поглежда неуверено.

— Крадените вещи — пояснявам аз.

— Ами да. Една част. Разни работи, дето се продават по-трудно. Дрехи. Компютри. Умираще за секси бельо. Дай ѝ бикини прашка с пайети и отива направо в рая. После цял час не може да се опомни.

— Чух, че част от нещата у нея били много ценни — казвам аз.

— А, ченгетата все ги раздуват тия работи. Гледат да те накиснат пред съдията, та да останеш по-дълго в панделата. Давах ѝ само боклуци.

— После теб те спипаха. За обирите.

Той кимва.

— А тя замина за наркотици, така ли?

— Да.

— И повече не си я виждал?

— Нали ти казах вече. Не съм.

— И Онтаверос ли не си виждал?

— Защо все питаш за него?

— Просто искам да проверя дали не си се объркал — казвам аз. После поглеждам Мърфи и кимвам.

Той бърка във вътрешния джоб на спортното си сако, вади сгънатата хартийка, пристъпва напред и потупва Кроу по рамото с нея.

— Уведомен си — заявява Мърфи.

— Туй пък кво е? — отдръпва се Кроу като попарен.

— Призовка да се явиш в съда вдругиден — обяснявам аз. — Точно в девет сутринта. Адресът е посочен.

— Защо?

— Не питай, ами гледай да бъдеш точен — казвам аз. — Не дойдеш ли, ще се обадим в комисията по помилването. Това е призовка от съдия. Ако не я изпълниш, хващат те за задника и отиваш в пандиза. Разбра ли?

Той кимва.

За всеки случай обяснявам още веднъж:

— Това е законна призовка на съда. За неизпълнение могат да преразгледат освобождаването ти. И повярвай ми, ще положи всички усилия да го направят.

Мърфи му подхвърля визитна картичка.

— Ако имаш проблеми, обади се на този номер.

Кроу взима картичката и я оглежда, после вдига очи към мен.

— Кой си ти?

— Не ти трябва да знаеш кой съм. Просто ще идваш в съда всеки ден точно в девет, докато ми потрябваш. Разбра ли?

— Нищо не знам за наркотиците — казва той.

— Разбра ли ме?

— Да.

В мишите му очички тлее злоба, но страхът е по-силен.

Показанията на един бивш затворник може и да не струват кой знае колко. Райън ще го сдъвче за нула време. Но все пак той е моето основание да свържа Джесика с Онтаверос — първата брънка от веригата, която ми е необходима, за да вградя мексиканеца в защитата.

[1] Златният хълм (англ.). — Б.пр. ↑

След като се опари зле с медицинските възгледи за убийството на Суейд, Райън се насочва към по-стабилна почва — основанията му да обвини Джона в това престъпление. Прокуратурата прегрупира силите си, а аз съм научил един урок: всичко трябва да е просто и ясно.

— Бихте ли казали името си за протокола? — пита Райън.

— Джон Брауър.

— Какво работите, мистър Брауър?

— Работя като инспектор в окръжната Служба за закрила на децата.

— И как ще опишете задълженията си в най-общи линии?

— Занимавам се с надзор, или поне се занимавах доскоро. — При тия думи Брауър поглежда към мен. — Сега ми възлагат предимно проучвания наместо. Престъпления срещу децата. Наранявания, понякога смъртни случаи. Разследваме жалби за жестоко или нехайно отношение към децата.

— Значи сте пълноправен полицейски служител и можете да арестувате нарушители на закона?

— Така е.

Брауър леко се изпъчва и хвърля поглед към заседателите.

— Полицай Брауър...

— Инспектор — уточнява свидетелят.

— Извинете. Инспектор Брауър, искам да насоча вниманието ви към края на пролетта. Имахте ли възможност някъде около седемнайсети април да посетите кантората на защитника по това дело Пол Мадриани?

Аз скачам на крака.

— Протестирам. Всичко, което свидетелят е чул и видял в кантората ми, докато съм разговарял със своя клиент, не подлежи на разгласяване.

— Не е така — казва Райън. — Свидателят е бил поканен в кантората от мистър Мадриани. Адвокатът не е възразил срещу

неговото присъствие. Не е възразил и обвиняемият мистър Хейл. Всъщност и двамата са желали той да присъства.

— Стига — казва Пелтро. — Нито дума повече.

Съдията клати глава. Ядосан е, че Райън навлиза в подробности още преди съдът да реши дали заседателите трябва да чуят свидетеля. Кимва ни да се приближим. Събираме се около най-отдалечения ъгъл на масата и започваме да си шушукаме. Накрая Пелтро вдига глава и махва с ръка към ложата.

— Обявявам почивка за заседателите. Вървете да пиете по едно кафе.

Заседателите тръгват навън, преди да са престояли и един час в ложата. Това е второто прекъсване за днес. Докато приключим, всички ще се тресат от кафетата, а пушачите ще се чудят накъде да кръшнат за по една цигара.

Приставът опразва ложата. Вратата на заседателската стая хлопва.

— Е, казвайте сега каква е цялата работа.

— Мистър Райън не казва истината. Не съм канил мистър Брауър в кантората си. Помолих неговата началничка да ме посети по служебен въпрос, свързан със закрилата на децата. Тя го доведе.

— Тя каза, че сте поискали да присъства инспектор.

Не отговарям. Само това оставаше — Райън да ме подлага на кръстосан разпит.

— Мога да го докажа, ако съдът разреши на свидетеля да обясни как е попаднал при мистър Мадриани — казва Райън.

Пелтро поглежда към мен.

— Някакви възражения?

— Не смятам, че има значение как е попаднал при мен.

— Може и да не се съглася, ако вие с клиента доброволно сте нарушили пред него адвокатската тайна. — Съдията кимва на Райън.
— Задайте въпрос.

Райън се ухилва до ушите.

— Инспектор Брауър, разговаряхте ли лично с мистър Мадриани, преди да посетите кантората му на седемнайсети април?

— Не. Моята началничка ме покани.

— И коя е тя?

— Сюзан Маккей. Директор на Службата за закрила на децата.

— А да ви е известно дали мисис Маккей е разговаряла лично с мистър Мадриани?

— Каза, че е разговаряла. Че той я поканил в кантората си. Спомена още, че той желаел да присъства инспектор от службата. Затова ме покани.

— Предположения — обаждам се аз.

— Може би ще желаете да призовем Сюзан Маккей? — пита Райън.

Гледа ме тъй, сякаш стиска зареден пистолет. Страшно му се иска да разгласи факта, че сме любовници, че тя е открила данните за пистолета на Суейд и помага на защитата. Дори да не изкопчи всичко това пред заседателите, все пак ще влее малко отрова в ума на съдията.

— Продължавайте, мистър Райън.

— И тъй, вие присъствахте на срещата по покана на мисис Маккей?

— Да — казва Брауър.

— Беше ли уведомен мистър Мадриани, че сте служител на закона?

— Беше.

— Присъстваше ли по това време обвиняемият Джона Хейл?

— Присъстваше.

— И беше уведомен, че сте инспектор от службата?

— Точно така.

— Значи не е било тайна кой сте и какво търсите там?

— Ни най-малко.

— А след като бяхте представен, изложиха ли мистър Мадриани и мистър Хейл съвсем доброволно по каква причина желаят да се срещнат с вас и мисис Маккей?

— Да.

— И каква беше тази причина?

— Искаха от нашата служба помощ за издирване на внучката на мистър Хейл, която беше изчезнала.

Отново скачам от стола.

— Изчезнала! Детето беше отвлечено от Золанда Суейд.

Заседателите са навън, но журналистите на първия ред трескаво драскат в бележниците си.

— Обвиняемият спомена нещо такова — казва Брауър.

— Но не са направили опит да пазят тайна, например да се отдръпват, да разговарят в страни от вас?

— Така е.

— Нямам други въпроси — казва Райън. — Освен ако мистър Мадриани държи да поканим мисис Маккей да обясни какво точно са си говорили преди тази среща.

Райън ме поглежда така, че неволно се питам дали Сюзан не чака отвън с призовка в ръката.

Там е проблемът, че по време на срещата нямаше какво да пазя в тайна — нищо, освен нелепото избухване на Джона, което не бих могъл да предвидя. Когато се срещнахме, нямаше престъпление. Суейд още бе жива.

— Не съм сигурен дали ни трябват още свидетели — казва съдията. — Мистър Мадриани, желаете ли да разпитате свидетеля?

— Не, ваша светлост.

Каквото и да попитам, камъкът вече е хвърлен, злото е сторено.

— Ваша светлост, смятам твърдението си за доказано — казва Райън. — И моля да ми разрешите да разпитам за разговора, проведен пред мистър Брауър в кантората на защитника.

Пелтро ме поглежда от подиума.

— Съжалявам, мистър Мадриани, но в случая не виждам нарушение на адвокатската тайна. Възражението се отхвърля.

— Ваша светлост, моля да вземете решение относно целта на показанията. Да потвърдите, че обстоятелствата не налагат пълна отмяна на адвокатската тайна.

— Мистър Райън, не предлагате такова нещо, нали?

Райън се колебае. Повдига вежди и свива рамене, сякаш иска да каже: *Защо не?* На глас не изрича нищо заради протокола; въпросът остава нерешен.

— След като мълчите, аз ще реша вместо вас — казва Пелтро. — Решението ми се отнася само до срещата, на която са присъствали мистър Брауър и мисис Маккей. Всичко друго е забранена територия. Ясен ли съм?

— Напълно — казва Райън.

Заседателите се връщат.

— Инспектор Брауър, бих искал да опресня паметта на съдебните заседатели. Казахте, че на седемнайсети април заедно с

мисис Маккей сте присъствали на среща в кантората на мистър Мадриани.

— Точно така.

— Не е ли това същият ден, в който бе убита Золанда Суейд?

— Да. Мисля, че беше убита рано привечер.

— Възразявам. Свидетелят се позовава на непотвърдени факти, чието доказване е извън неговата компетентност и осведоменост, освен ако знае повече, отколкото твърди.

Досега следствието не е установило с точност времето на смъртта и Брауър се опитва да представи предположенията за факти.

— Последната част от отговора да бъде заличена — казва Пелтро. — Съдебните заседатели да не взимат предвид каквито и да било намеци за времето на смъртта или че е извършено убийство. Наша работа е да го установим. — Той се обръща към свидетеля със сурово смръщени вежди. — Мистър Брауър, направете една услуга на всички ни. Слушайте въпроса внимателно и отговаряйте само каквото ви питат. Разбрахте ли?

— Да. Ясно. Извинявайте, ваша светлост.

Брауър е дошъл с дебело спортно сако и започва да се поти.

— Може ли да се смята, че срещата и смъртта на жертвата са били в един и същ ден? — опитва се да му помогне Райън.

— Да. Така смятам.

Брауър търси с поглед одобрение от съдията. Но вижда само физиономия на каменен идол.

— По кое време пристигнахте в кантората на мистър Мадриани?

Брауър се замисля. Не иска пак да го хокат.

— Трябва да е било около единайсет преди обяд.

— Заедно с мисис Маккей ли пристигнахте?

— Не. Пътувахме отделно. Аз имах работа навън и тя ми прати съобщение по пейджъра. Разговаряхме по телефона. Мисис Маккей ми даде адреса и каза, че ще се срещнем там.

— Значи е взела собствената си кола?

— Точно така.

— По кое време пристигна тя в кантората на мистър Мадриани?

— Приблизително десет минути след мен.

— Значи около единайсет и десет?

— Приблизително.

— Заварихте ли мистър Мадриани, когато пристигнахте?

— Не, но там беше неговият партньор — казва Брауър.

— Моля да бъде отбелязано в протокола, че свидетелят разпозна мистър Хайндс. А обвиняемият мистър Джона Хейл беше ли в кантората, когато пристигнахте?

— Не.

— Къде беше мистър Мадриани по това време? — пита Райън.

— Казаха ни, че...

— Възразявам, свидетелят прави предположения.

— Приема се.

— Кога пристигна за срещата мистър Мадриани?

— Около... — Брауър се замисля. — Около четирийсет и пет минути след мен.

— Това означава единайсет и четирийсет и пет, нали?

— Така ми се струва.

— А придружаваше ли го обвиняемият Джона Хейл?

— Да. Дойдоха заедно.

— Значи през деня, когато е загинала жертвата, около единайсет и четирийсет и пет преди обяд, освен вас в кантората на мистър Мадриани са се събрали мисис Маккей, мистър Хейл, мистър Мадриани и мистър Хайндс. — Райън изрича това, сякаш става дума за някакво съзаклятие. — Каза ли ви мистър Мадриани защо е закъснял?

— Не.

— Каза ли ви къде е бил... през онази сутрин?

Брауър се втренчва в прокурора. Няма представа какво иска Райън — дали се мъчи да изтъкне къде точно съм бил преди срещата, защо съм закъснял или нещо друго.

Усещайки, че свидетелят може да се обърка, Райън добавя:

— Позволете да задам въпроса по друг начин. Разказа ли мистър Мадриани на вас и останалите присъстващи за друга своя среща, която се е състояла същата сутрин?

— А, това ли — каза Брауър. Сега вече е наясно. — Да. Разказа ни. Каза, че ходил до Импириъл Бийч да се види със Золанда Суейд в ателието ѝ.

— Там, където по-късно бе открит трупът на жертвата?

— Протестирам.

— Ваша светлост, същата вечер свидетелят е бил на местопрестъплението — казва Райън. — Защитата знае това.

Райън ме поглежда. Усмивва се. Знае много добре, че сега ще ме забие в земята.

— Ако свидетелят знае това от личен опит, може да отговори — съгласява се Пелтро.

— Да — отговаря Брауър. — Той каза, че е ходил в ателието й. Там, където по-късно откриха трупа.

— А каза ли мистър Мадриани защо се е срещал с жертвата?

— Каза, че искал да я разпита за внучката на мистър Хейл. Искал да разбере какво знае Золанда Суейд за изчезването на детето.

— Спомена ли мистър Мадриани дали срещата със Золанда Суейд е била успешна?

— Не. Била пълен провал.

— Обяснете какво разбирате под „провал“.

— Суейд дала на Мадриани съобщение, което се канела да разпрати до вестниците и телевизионните станции.

— Какво пишеше в това съобщение?

Аз скачам на крака.

— Възразявам! Документът говори сам за себе си.

— Свързано е с мотива — възразява Райън. — Ще задам въпроса по друг начин. Обясни ли Мадриани пред всички ви какъв е текстът на съобщението?

— Да.

— И какво имаше в съобщението според мистър Мадриани? — пита Райън, без изобщо да се смуцава, че излиза извън рамките на приличието.

— Според мистър Мадриани съобщението обвинявало мистър Хейл в кръвосмешение с дъщеря му, както и в тормоз на малката Аманда.

Влагайки тия думи в устата ми, Брауър постига много по-силен ефект, отколкото ако беше казал какво е прочел в документа.

— Чу ли това мистър Хейл?

— Чу го.

— И каква бе неговата реакция?

— Беше много сърдит. Бих казал, че изпадна в ярост — отговаря Брауър.

— Имаше ли възможност мистър Хейл да види въпросното съобщение във ваше присъствие?

— Разбира се. Всички го видяхме. Предавахме си го от ръка на ръка.

— Каза ли нещо мистър Хейл?

— Интересуваше се защо законът не може да спре действията на мисис Суейд.

— Обясни ли му някой?

— Да. Мисис Маккей му каза, че нашата служба я е проучвала няколко пъти, но не сме установили закононарушения. Нищо, за което да бъде арестувана или по някакъв друг начин да се ограничат действията ѝ.

— И как прие това обвиняемият?

— Ядоса се още повече.

— Каза ли нещо друго?

— Да. Каза, че щом законът не може да се справи със Золанда Суейд, има и други начини за действие срещу нея.

В момента, когато Брауър изрича това, Райън се обръща и поглежда заседателите, за да се убеди, че са разбрали. Показанията достигат върха си — сякаш самият Мойсей на планината вижда как Божият пръст изписва скрижалите.

— Обясни ли какво има предвид? — пита Райън.

— Той искаше ние, тоест хората от службата, да принудим жертвата да ни каже какво се е случило с внучката му.

— Обвиняемият е искал да използвате сила?

— Така каза.

— Какво му отговорихте вие?

— Мисис Маккей му каза, че не можем да го направим. Че не е възможно в рамките на закона.

— И какво отвърна обвиняемият?

— Тогава той каза, че законът не действа, или нещо подобно. После добави, че знае много добре какво ще направи самият той. Щял да отиде и да извие врата на кучката. Щял да разбере къде е детето. И ако се налагало, щял да я убие.

— Да убие кого?

— Каза, че щял да убие Золанда Суейд. Това бяха думите му.

Райън оставя заседателите да осмислят това изявление, докато той отива до масата си и почва да рови в една от книжните торби за веществени доказателства. След малко кара Брауър да разпознае пурата, която му подари Джона в кантората.

— Опита ли се някой да ви попречи да предадете на полицията това веществено доказателство? — пита Райън.

— Възразявам.

— На какво основание? — пита Пелтро.

— Въпросът не е по същество — казвам аз. — Не е повдигнато обвинение за укриване на улики.

Райън отново се мъчи да намеси Сюзан. Вероятно си отмъщава за помощта, която тя ми оказа с пистолета на Суейд.

— Оттеглям въпроса — казва Райън. След това се прехвърля към същата вечер, когато Хари, Сюзан и Брауър дойдоха да ме търсят в киното. — Какво стана после? — пита той.

— Мисис Маккей... Всички бяхме във фойето на киното и мисис Маккей каза на мистър Мадриани какво се е случило. Той поиска да отиде на местопрестъплението.

— На местопрестъплението? Там, където лежеше трупът на жертвата?

— Да.

— Каза ли защо?

— Не каза с думи, но беше ясно — отговаря Брауър.

Райън поглежда заседателите и едва се удържа да не намигне.

— Какво стана по-нататък? — пита той.

— Мисис Маккей ми заръча да го откарам там.

— Защо заръча точно *на вас*?

— Защото аз имам полицейски пълномощия. Тя знаеше, че мога да го превода през загражденията.

— И преведохте ли го?

— Не по своя воля — казва Брауър.

— Но все пак го отведохте там?

— По заповед на пряката си ръководителка.

— Вярно ли е, че мисис Маккей е приятелка на мистър Мадриани?

— Така съм чувал — отговаря Брауър.

Пелтро гледа втренчено от подиума и се чуди докога Райън ще си играе с търпението му.

— Имахте ли чувството, че тази молба да отведете мистър Мадриани на местопрестъплението, особено като се има предвид сутрешната ви среща... имахте ли усещането, че това не е редно?

— Възразявам — обаждам се аз. — Тълкуване на фактите.

— Свидетелят е полицейски служител — казва Райън. — Би трябвало да знае кога е редно да минава през загражденията и кого може да води със себе си.

— Добре, разрешавам въпроса — казва Пелтро.

— Да, смятах го за нередно — отговаря Брауър, още преди съдията да е довършил.

— Но все пак отидохте там.

— Да. Както казах, против волята си.

— Видяхте ли трупа?

— Не съвсем. Той лежеше зад паркиран автомобил и видяхме само част от крак.

— Работеха ли в това време криминалистите?

— Да, работеха.

— Показаха ли ви някаква находка в присъствието на мистър Мадриани?

— Да. Казаха, че са открили улики около тялото и един от тях ми показва нещо.

— Какво?

— Бяха открили пура — казва Брауър. — Или по-точно останки от пура, изпушена и загасена.

— Имаше ли нещо особено в тази пура? — пита Райън.

— Да. Тя изглеждаше точно като онази, която получих от обвиняемия същата сутрин в кантората на Мадриани.

21

— И тъй, вие сте експерт по пуриите?

— Не. Не съм казвал такова нещо.

— Колко често пушите пури?

— Не знам.

Когато настава мой ред да го разпитвам, Брауър далеч не е тъй любезен, както вчера пред Райън. Разполагал е с цяла нощ, за да обмисли какво предстои. Сега седи на свидетелското място и ме гледа с недоверчиви очи.

— Веднъж месечно? — питам аз.

— Не толкова често — казва той.

— Веднъж на два месеца?

— Вероятно още по-рядко.

— Може би пушите пури само когато са без пари, когато някой друг ви почерпи?

Намекът за скъперничество го кара да трепне. Сега долавям в очите му злоба.

— Купувам си от време на време. Пуша ги, когато имам настроение.

— Кога за последен път си купихте пура, мистър Брауър?

— Не знам. Не си спомням — отговаря той, без да се замисли.

Посочвам масата за веществени доказателства.

— И все пак можете от пръв поглед да определите, че онази пура в найлоновата торбичка, която мистър Райън ви показа вчера, е от същата марка и същия вид, като *угарката*, която ви показа криминалистът през онази нощ зад ателието на Золанда Суейд?

— Изглеждаше същата — казва той.

— Тъмно ли беше през онази нощ зад ателието?

— Знаете много добре, че беше.

— Колко време гледахте угарката? Онази, която ви показа криминалистът?

— Не знам — казва той. — Няколко секунди.

— Докоснахте ли я? Взехте ли я в ръка?

— Не. Тя беше улика. Уликите не бива да се докосват.

Това сигурно го е чул по телевизията.

— И къде беше угарката, когато я видяхте?

— Нали бяхте там — казва той. — Знаете къде беше.

— Искам да го кажете на заседателите.

— Беше в плик — отговаря той, гледайки заседателите. —

Книжен плик.

— Значи на един тъмен паркинг вие погледнахте за броени секунди угарка в леко откrehнат книжен плик и успяхте да определите със сигурност каква марка е?

— Възрабявам — обажда се Райън. — Защитата преиначава думите на свидетеля. Той не е казвал нищо за марката. Каза просто, че приличала на онази, която му дал обвиняемият в кантората на мистър Мадриани.

— Позволете да задам въпроса по друг начин. Знаете ли от каква марка бе пурата в плика през онази нощ?

— Изглеждаше същата — казва Брауър.

— Не ви питам това. Знаете ли каква марка беше пурата в плика?

Мускулите по лицето на Брауър се разтягат като гумена маска. Той поглежда Райън, после пак се обръща към мен.

— Може би каквато пушите вие? — казва той и се озърта към ложата, но нито един заседател не се усмихва.

— Беше ли „Панатела“? „Корона“? Може би „Малка корона“? Или „Двойна корона“?

— Не знам. Както казах, не съм експерт по пурите.

— Не е ли факт, мистър Брауър, че не можете да ни кажете със сигурност каква пура видяхте в плика през онази нощ? Нито пък каква пура ви подари мистър Хейл в моята кантора.

— Казвам само, че изглеждаха еднакви.

И това е достатъчно, за да ни съсипе пред заседателите. Просто един обикновен човек обяснява впечатлението си.

— Отговорете на въпроса — настоявам аз.

— Какъв беше въпросът? — пита Брауър.

— Можете ли да ни кажете точно какъв вид или марка беше пурата в плика зад ателието на жертвата?

— Не.

— Можете ли да ни кажете точно каква марка пура ви даде мистър Хейл в кантората ми?

— Не.

— Значи угарката, която видяхте онази вечер на местопрестъплението, може да е била съвсем различна от пурата, която обвиняемият мистър Хейл ви даде същата сутрин, не е ли така?

— Възможно е — казва той.

— А сега, след като проучихме познанията ви за пурите, нека насоча вниманието ви към съобщението за печата, което видяхте в кантората ми онази сутрин. Прочетохте ли го?

— В общи линии. Прегледах го.

Сякаш умът му е вакуум, засмукващ само лошите думи за моя клиент. Бедата е, че Райън и Брауър повдигнаха темата за кръвосмешение и тормоз на дете. И така тровят умовете на заседателите. Когато тази сутрин заемаха местата си в ложата, нито един от тях не пожела да погледне Джона. Райън ме принуждава да оправдавам клиента си от чудовищни обвинения, които дори нямат нищо общо с убийството. Клеветите на Суейд срещу Джона, обвиненията в съобщението изобщо нямаше да са допустими в съда, но теорията на обвинението е, че те имат връзка с мотива, че са част от причините да я убие, и това ги прави смъртоносни за нас.

— Какво друго имаше в съобщението освен онези части, които са свързани с мистър Хейл? — питам аз.

Брауър се заглежда в тавана, после отправя очи към Райън като спортист, чакащ инструкции от треньора си. Минават още няколко секунди, изпълнени с титанични усилия на паметта.

— Не си спомням — казва той.

— Ставаше ли дума за съдебната власт?

— О, да. Точно така.

— И какво пишеше за нея?

— Не съм сигурен — казва Брауър. — Беше много несвързано.

— Вчера ви се струваше пределно ясно, докато описвахте безпочвените обвинения срещу моя клиент.

Райън се изправя иззад масата на обвинението.

— Възраждавам. Защитата дава характеристика на доказателствата.

— Защото се нуждаят от нея — отговарям аз.

— Възражението се приема. — Пелтро ме поглежда и клати глава. — Мистър Мадриани...

— Как стана така, че не си спомняте от съобщението нищо друго, освен обвиненията срещу моя клиент?

— Не знам — казва Брауър. — Това ми остана в главата.

— Позволете да ви задам въпрос относно обвиненията срещу мистър Хейл в това съобщение. Доколкото знаете, те бяха безпочвени, нали?

Райън пак скача на крака.

— Как може свидетелят да знае това? Въпросът е извън целта на съдебното дирене.

— Свидетелят е полицейски служител, работи в Службата за закрила на децата. Смятам, че би трябвало да знае.

— Разрешавам на свидетеля да отговори, ако знае — казва Пелтро.

Поглеждам Брауър.

— За какви обвинения говорите?

Той вдига многозначително вежди. Иска пак да повтори пред заседателите: *кръвосмешение и тормоз на дете*.

— Обвиненията срещу мистър Хейл в материала на Золанда Суейд. Доколкото знаете, няма абсолютно никакви доказателства моят клиент да е извършвал подобни действия, нали?

— Не съм ги разследвал — казва Брауър. — Не мога да знам.

— Не е ли факт, че ако във вашата служба имаше доказателства относно извършване на подобни действия, моят клиент щеше да бъде арестуван?

— И той *наистина* бе арестуван — заявява Брауър.

— Кога?

— Нали така попадна тук.

Обръщам се възмутено към съдията.

— Ваша светлост!

— Мистър Брауър, отговорете на въпроса.

— Какъв беше въпросът? — пита Брауър.

— Не е ли факт, че ако властите имаха доказателства относно деянията, описани в съобщението, щяха да арестуват мистър Хейл?

— Предполагам.

— Бил ли е той арестуван с подобни обвинения?

— Не, доколкото знам.

— А ако го бяха арестували, вие щяхте да знаете, нали?

— Би могло — казва Брауър.

— Нима очаквате от съдебните заседатели да повярват, че можете да дойдете на срещата в моята кантора, да прочетете обвиненията в материала и след това изобщо да не проверите дали мистър Хейл е бил арестуван или разследван във връзка с тях?

Брауър ме поглежда и се замисля. Не бърза да отговори.

— Понякога съм доста зает — казва накрая той.

— Бил ли е арестуван по тези обвинения? — настоявам аз.

— Възразявам. Свидетелят вече отговори — обажда се Райън.

— Свидетелят не отговори на въпроса, ваша светлост.

— Отхвърлям възражението — казва Пелтро. — Отговорете на въпроса.

— Мисля, че проверих. Не е бил арестуван.

— Бил ли е под следствие във връзка с тези обвинения?

— Следствието е поверително — реагира светкавично Брауър. Личи си, че е доволен от своя отговор — така Джона остава под сянката на съмнението.

— Искате да кажете, че е имало следствие?

— Искам да кажа, че не мога да коментирам. Следствието е поверително.

Озъртам се към съдията.

— В тази зала можете да коментирате — казва Пелтро.

— Ваша светлост, има си правила — възразява Брауър.

— Знам — отсича съдията. — Отговорете на въпроса.

— Не е имало открито следствие — признава Брауър.

— А закрито? — питам аз.

— Има документи за обвиненията на дъщеря му. Те бяха проучени, но нямаше доказателства.

— А сега нека се върнем там, откъдето започнахме — казвам аз.

— Останалата част от съобщението. Тези части, които не засягаха моя клиент. В тях се говореше за властите, нали? За скандал.

— Да, нещо свързано с властите — казва Брауър.

— Само това ли си спомняте?

— Не се сещам за друго в момента.

— Нека да ви опресня паметта. Ако ви покажа екземпляр от съобщението, има ли надежда да си спомните какво прочетохте онази сутрин в кантората ми?

— Би могло.

Хари бръква в кашона и вади копия от съобщението — едно за съдията и Райън, едно за мен и едно за свидетеля. Приставът ги разнася.

— Искам да прочетете внимателно този текст и да ми кажете дали това е документът, който видяхте в кантората ми — така нареченото съобщение за печата на Суейд.

Той проучва текста, като от време на време вдига очи да види какво правя, сякаш се бои, че може да го цапардосам с тояга изотзад. Прелиства, изчита втората страница и приключва.

— Това ли е документът, който видяхте в кантората ми онази сутрин?

— Прилича на него.

— Същият, който вие наричате съобщение за печата?

— Да.

— Сега спомняте ли си дали прочетохте текста, свързан със съдебните институции?

— Прочетох го, разбира се.

— Бихте ли казали, че е верен?

— Не.

— Известно ли ви е нещо за скандал с властите? Скандал, свързан с родителските права?

— Не.

— Как ще наречете тези твърдения?

— Възразявам, ваша светлост. — Райън вижда накъде бия. Опорочи ли се част от съобщението, целият текст попада под съмнение. Брътвежи на неуравновесена жена. — Свидетелят вече заяви, че не знае за някакъв скандал. Няма значение как би нарекъл съдържанието на съобщението за печата.

— Мистър Райън пръв повдигна въпроса за този материал — обръщам се аз към съдията. — Той смяташе, че има много голямо значение, когато го използваше, за да опетни моя клиент.

— Свързано е с мотива — казва Райън.

— Аха. Значи единствено по тази причина повдигнахте въпроса?

— Именно.

Пелтро грабва чукчето.

— Господа, ако имате нещо да кажете, обръщайте се хъм мен. Нито дума повече. — Той се замисля. — Ще отхвърля възражението. Засега.

Казва го тъй, сякаш всеки миг може да размисли. Съдията има сериозен проблем — опитва се да осигури на обвиняемия безпристрастен процес. Няма начин обвиненията в материала да бъдат укрити от заседателите. Райън е прав. Дори и да не са верни, тези обвинения представляват самото ядро на мотива. Лошото е, че са и крайно предубедени. Подобни обвинения могат да озлобят заседателите до такава степен, че да осъдят обвиняемия за убийство само защото го смятат за евентуален мъчител на деца.

Пелтро се опитва да изравни везните.

— Ще ви дам известна свобода, мистър Мадриани — казва той и ми махва с чукчето да продължавам. — Постарайте се да не злоупотребявате.

— Мистър Брауър, смятате ли, че съдържанието на материала е правдиво и точно?

— Откъде да знам?

— Току-що заявихте, че не знаете за скандали с властите, а съобщението е пълно с намеци за скандал. Смятате ли ги за верни?

— Не, доколкото знам.

— Казахте също така, че не ви е известно да е водено следствие срещу моя клиент, нали?

— Така е.

— И срещу него не е повдигано обвинение във връзка с който и да било от намеците в съобщението, прав ли съм?

— Да.

— В такъв случай ще кажете ли, че тези части от него са достоверни и точни?

— Не.

— Чували ли сте слухове или разговори относно някакъв скандал?

— Ваша светлост — обажда се умолително Райън.

Пелтро му махва да млъкне.

— Винаги има слухове — казва Брауър.

— Но чували ли сте нещо конкретно?

Този път съм го изтласкал в минно поле. Брауър знае, че щатската прокуратура разследва службата му за предполагаеми нарушения на инспекторите. Пише го във вестниците.

Той се озърта към Райън, но не среща подкрепа. Обвинителят е навел глава и старателно изучава масата.

— Имате предвид скандали, свързани с родителските права? — пита Брауър.

— Мисля, че точно за това става дума в съобщението.

Поглеждам го втренчено. Той знае какво ще направя, ако не отговори както желая.

— Не. Не знам нищо подобно. Не съм чувал слухове.

— И тъй, с оглед на вашите знания и опит като държавен служител, бихте ли казали, че съобщението е неточно и пълно с неверни сведения?

— Вероятно — казва той.

— Вероятно ли?

— Да — признава Брауър.

— Всъщност, инспектор Брауър, можете ли да посочите единствена информация в цялото съобщение, независимо дали е свързана с властите или с моя клиент, която бихте нарекли вярна?

Той оглежда документа, хваща го с две ръце. Прелиства и се заглежда във втората страница. Накрая поклаща глава.

— Може би телефонният номер на жертвата. Но не бих се заклел.

За Джона това е върховен момент, велика победа. Брауър призна, че той не е злодеят от съобщението за печата.

— Въпреки това Райън може да го използва в заключителната си реч — казвам му аз. — И ще е пак тъй опасно, може би дори повече.

Седим един до друг в заседателната стаичка до килиите зад кабинета на Пелтро. Двама пазачи чакат да отведат Джона в затвора.

— Не разбирам — казва Джона. — Как може да бъде опасно? Нали той каза, че не е вярно.

Хари се е облегнал на затворената врата с кисела физиономия.

— Защото е лъжа — обяснява той. — Райън може да заяви, че така обвиненията са те вбесили още повече. Не разбираш ли? В крайна сметка е важно само едно, поне що се отнася до ченгетата — от какво си побеснял. Какво те е тласнало да убиеш Суейд. И го имат черно на бяло. Райън ще твърди, че си обезумял от лъжите. И затова си я убил. А това означава предумишлено убийство.

Джона бавно почва да осъзнава истината. Всъщност днес цял ден разговаряхме за несъществуващи престъпления. Опитвахме се да извлечем отровата, която Суейд успя да вкара дори от гроба си в умовете на заседателите.

— Какви си ги надрънкал вчера?

Сюзан не седи, а стои до кухненската маса и ме гледа свирепо над сутрешния вестник.

Аз съм по халат, с чаша кафе в ръката. До днешното заседание остава още час.

— Защиатавах клиента си — отговарям аз.

— Нападната съм от безброй одитори. Оглеждат цялата ми служба под лупа, а ти караш Брауър да си играе на руска рулетка с главата ми — казва тя.

— Как така?

— Пред цялата зала си го запитал какво знае за скандалите, засягащи съдебните институции. Ти ум имаш ли?

— Нагласих всичко много внимателно. Брауър знаеше за какво говоря. Бях съвсем ясен, че става дума за съобщението за печата на Суейд.

— Това си го казал ти. Ами ако той беше решил да се разприказва за съвсем друго?

— Какво например?

— Например разследването в моята служба.

— Че защо ще говори за това?

— За да ме изложи — казва тя. — Ако случайно не си забелязал, ние с мистър Брауър не сме в съвсем добри отношения. Някои хора казват, че е хвърлил око на креслото ми. Какво му пречи да изръси някое безпочвено обвинение? Например да рече, че тайно унищожавам документи в кабинета си. Журналистите само това чакат. А и всичко се записва в протокола.

— Да, но не го каза.

— И заслугата не е твоя.

— Прекалено се тревожиш — казвам аз, макар да знам, че наистина поех пресметнат риск, когато атакувах Брауър с този въпрос.

— Знаеш ли, че Райън ме е включил в списъка на свидетелите?
— пита Сюзан.

— Забелязах. Включена си заедно с половината население на щата. Това не значи, че ще те викне за показания. Чаках да видя дали няма да призове и мен.

Тя ме поглежда смаяно. Казвам ѝ, че това е само шега. Пелтро в никакъв случай не би го позволил. Ако даде воля на Райън, делото ще се провали за нула време.

— Да, но аз съм в списъка — отвърща тя. — Защо не ми каза?

Чудя се откъде ли го е разбрала.

— Защото не исках да те тревожа. Имаш си достатъчно грижи.

— А сега и това. — Тя сгъва вестника и го хвърля на масата. — Ами ако ме призове? Какво ще правя?

— Заставаш на подиума и даваш показания. Какво толкова можеш да му кажеш?

— Например какво съм чула онази сутрин от Джона.

— Брауър вече разправи всичко. Злото е сторено.

— Ами ако Райън попита откъде съм разбрала за пистолета на Суейд? Брауър знае, че аз ти дадох справка.

— На твое място не бих се тревожил. Казваш му, че случайно си се натъкнала на информацията. Двамата с теб се познаваме. Казала си ми, и толкоз.

— Просто така, а? А не смяташ ли, че ще му стане интересно откъде точно имам такива сведения?

— Кажи му, че някой от твоите инспектори е чел за делото във вестниците. После е попаднал на информацията и е решил да ти я съобщи.

Това не успокоява страховете ѝ.

— Няма да те призове — казвам аз. — Какво ще спечели? Ако се опита да се захване за връзката ни, ще го сритам през кокалчетата. Пелтро няма да му позволи. Първо — няма нищо общо с процеса и второ — накърнява доброто име на защитата.

— Не знам за защитата, но моето определено го накърнява. Съжалявам, че ти дадох онова листче.

— Защо? Искаш да осъдят Джона ли?

Тя ме поглежда мълчаливо, но вълнението напирва в очите ѝ.

Не съм прегледал вестника, но предполагам, че журналистите не са обърнали внимание на намеците на Райън за нечий натиск върху Брауър във връзка с пурата. Ако беше прочела подобно нещо, Сюзан щеше да побеснее.

— Как се забъркахме в тази каша? — промърморва тя.

Ставам от стола и минавам зад нея. Тя все още стои до масата, подпряла длани върху плота. Разтривам раменете ѝ, размачквам напрегнатите мускули като жилаво тесто.

— Слушай, в момента си под голям натиск. Когато всичко свърши, ще заминем на пътешествие. Може би на юг, до Долна Калифорния. Ще се излежаваме на слънце и нищо няма да правим. Децата могат да плуват. Нуждаем се от почивка. Всички. Не можем вечно да караме на педали.

Тя въздъхва дълбоко.

— Да.

Усещам как част от напрежението напуска тялото ѝ.

— Междувременно — добавя тя — ще продължавам да се боря с акулите. Онези от Надзорния съвет.

* * *

Джероум Хърли е ексцентрик — пише малкото си име с главно О по средата. Притежава магазин за цигари в центъра на града и снабдява с тютюн моя клиент. Докато заема свидетелското място, той дори се усмихва на Джона.

Преди да успее да го възпра, Джона му махва с ръка.

Райън бързо изрежда предварителните подробности — име на клиента, име на магазина и факта, че е на същото място от трийсет години насам.

— Познавате ли обвиняемия Джона Хейл?

— О, разбира се — казва Хърли. — Добър клиент.

— Кога го видяхте за последен път преди днешния ден?

Свидетелят се замисля.

— Трябва да е било преди около три месеца.

— И къде го видяхте?

— В моя магазин. Той дойде да си купи пури.

— Правил ли го е и преди? Купувал ли е пури от вас?

— О, да.

— Колко пъти?

— Не знам. Вие как мислите? — Хърли се озърта към Джона, сякаш би искал да се споразумеят за бройката. — Девет-десет пъти, не смятате ли?

Хари рита Джона под масата и старецът не отговаря. Седи и се прави на глух.

— Около десетина пъти — казва Хърли.

— Какъв вид пури купуваше обикновено?

— О, мистър Хейл има отличен вкус. Купува изключителни пури.

— Скъпи ли са? — пита Райън.

— О, разбира се.

Райън отстъпва до масата за веществени доказателства. Оглежда я, без да бърза, и най-сетне се връща с две малки книжни торбички.

— Мога ли да се приближа до свидетеля, ваша светлост?

Пелтро му махва с ръка.

— Мистър Хърли, ще ви покажа една пура и ще ви попитам дали разпознавате марката.

Хърли поема торбичката, отваря я и надниква.

— Ще е по-лесно, ако разрешите да я извадя — казва той.

Райън не възразява. Аз също.

Хърли разтрива пурата между пръстите си, подушва я, поглежда срещу светлината и кимва.

— „Монтекристо А“ — казва той.

Със същия успех можеше да го разбере по цилиндърчето, което също е в плика.

— Продавали ли сте някога на обвиняемия Джона Хейл пури от тази марка, „Монтекристо А“?

— О, да — отговаря Хърли. — Обикновено той ги купуваше на кутия, но понякога и поотделно, в такива цилиндърчета.

— Скъпа ли е тази марка? — пита Райън.

— Извън Съединените щати кутия с двайсет и пет пури струва около деветстотин долара. Но тук... ммм... са малко по-скъпички.

— Защо?

— Идват от личните ми запаси — казва Хърли. — Трудно се намират.

— Не е ли факт, мистър Хърли, че тези пури се произвеждат в Куба? И че заради ембаргото е незаконно да се купуват или продават в тази страна.

— Не съм сигурен. Много доставчици твърдят, че стоката им идва от Куба. А всъщност почти винаги се оказва, че тютюнът е наш. Или пък от Доминиканската република.

— Но конкретно за тази пура доставчикът ви твърди, че е произведена в Куба, нали?

— Доставчиците говорят какво ли не. Най-често не им обръщам внимание. Половината цигарени магазинчета в града се хвалят, че продават под тезгяха кубински пури. Обикновено това не е вярно.

— Но за тези ви казаха, че са от Куба, така ли е?

— Така ми казаха — признава Хърли.

— Затова ли са толкова скъпи?

— Е, пурата си е хубава.

Хърли се озърта към Джона. Както и да отговори, все ще загази. Ако не е вярно — значи лъже клиентите, ако е истина — попада право в лапите на федералните митнически агенти. Те без съмнение скоро ще се разровят из личните му запаси, ако вече не ги е унищожил.

— Колко ваши клиенти купуват тази марка?

— О... — Хърли се замисля. — На парче или на кутия?

— Да започнем с отделните бройки.

— Продавам по няколко на месец.

— Какво означава „няколко“?

— Може би три-четири месечно.

— На едни и същи хора ли?

— Да, на редовни клиенти.

— Колко са тези редовни клиенти?

— Двама — казва Хърли. — Трима, ако броим и мистър Хейл.

— А колко от тези клиенти ги купуват на кутия?

— О, само мистър Хейл.

— Значи само той ги купуваше на едро?

— Да.

— Знаете ли дали и други магазини в околностите продават тази марка?

— Не ми се вярва. Поне аз не съм чувал. За такова нещо си трябва подобрена клиентела.

— Не се и съмнявам — казва Райън. — Бихте ли нарекли „Монтекристо А“ рядка марка?

— О, пурата е чудесна.

— Не това имах предвид. Питам ви бихте ли я нарекли рядка в смисъл, че не се намира току-така.

— О, да. Вярно е. Малцина търговци ги продават извън Лос Анджелис. Само съм чувал слухове, разбира се. Едно магазинче в Брентуд ги доставяло на разни знаменитости.

— Освен обвиняемия и още двама клиенти, които са купували на парче, никой друг в града не е пушил подобни пури, така ли?

— Възразявам, обвинението принуждава свидетеля да прави предположения.

— Приема се.

— Никой друг не ги е купувал от вас, така ли?

— Така е.

— И доколкото знаете, нито един друг магазин в околностите не продава тази марка, прав ли съм?

— Вярно.

Този път Райън ме изненадва.

— Нямам други въпроси към свидетеля — казва той, без да извади от другото пликче угарката, намерена на местопрестъплението.

Хари почва да ми шепне нещо, но аз му правя знак да млъкне.

— Мистър Мадриани, свидетелят е на ваше разположение — казва Пелтро.

— Само няколко въпроса, ваша светлост. Мистър Хърли, имахте ли възможност да видите друга пура, по-точно угарка...

— Възразявам — прекъсва ме Райън. — Извън темата на свидетелските показания. Ако защитата желае, може да го призове допълнително.

— Приема се — казва съдията.

— Нямам други въпроси.

— Свидетелят е свободен.

Сядам си. Хари ме гледа. После прошепва в ухото ми:

— Какво мислиш? Може би не е разпознал угарката? Или е казал нещо неудобно за Райън?

Неуверено поклащам глава. Може и да е нещо по-лошо.

Точно така се оказва само след десет минути, необходими на Райън, за да повика и представи следващия свидетел.

Лайман Баулър е специалист по биология на растенията от един университет в южните щати, автор на научни трудове за тютюна и според Райън един от най-видните експерти по пурите в страната.

Той е висок, слаб, достолепен мъж и говори с акцент, но не южняшки. Вероятно е родом някъде от североизтока.

Райън вече е сложил пред свидетеля двете книжни торбички.

— Доктор Баулър, ще ви помоля да погледнете двете пури в тези пликчета и да ми кажете дали сте имали възможност да ги изследвате преди днешния ден.

Свидетелят ги оглежда и проверява надписите отвън.

— Да. Върху торбичките има лабораторен печат. Видях снимки, които отговарят на тези две пури.

— Само снимки ли?

— Не. Получихме и проби от тютюна.

— И кога беше това?

— Преди около месец — казва Баулър. — Вашата прокуратура ми изпрати образци от двете пури.

— Предадохте ли писмен доклад относно изследването?

— Не.

Райън не пита защо, но отговорът е ясен — защото прокурорът не е искал да има такъв документ. Иначе би бил принуден да го сподели с нас, а сега всичко идва като гръм от ясно небе.

— И какво изследване проведохте? — пита той.

— Изследвах образците под стереомикроскоп — казва Баулър. — Върху предметни стъкла. Проучих както външния лист, така и пълнежа на двете пури. Каквото ми беше доставено.

— Нека да изясним на съдебните заседатели — казва Райън. — Значи има два вида тютюн: външен лист и пълнеж, така ли?

— Да. Пълнежът обикновено е смес от няколко различни сорта тютюн. Външният лист, както се разбира от самото название, е тютюнев лист, отглеждан специално за външна обвивка на пурите.

— Успяхте ли да стигнете до определени изводи след проучването на образците?

— Да.

— И какви са тези изводи?

— Относно произхода на тютюна заключих, че както пълнежът, така и външният лист на двете пури е отгледан извън Съединените щати. Най-вероятно в Куба.

— И как стигнахте до това заключение?

— По пътя на елиминирането. За да ме разберете, ще се върна към момента, когато Кастро превзе страната. За да укрепи властта си в началото на шейсетте години, той национализира промишлеността и всички тютюневи плантации. Мнозина собственици избягаха от страната. Някои взеха със себе си семена от кубински тютюн. Една част пристигнаха в Съединените щати. Други отидоха в Хондурас. Трети в Доминиканската република. Закупиха нови плантации и започнаха да отглеждат кубински сортове.

— Значи казвате, че въпросният тютюн е отгледан от кубински семена?

— Тютюнът в представените образци несъмнено е от кубински произход. Но не бих казал, че става дума само за семената. Определено не е отгледан в Съединените щати.

— Откъде знаете това?

— Върху нито един от образците нямаше следи от тютюнева синя главня. Синята главня е паразитна плесен, широко разпространена в Съединените щати. Всяка година тя идва от Мексико и заразява тютюневата реколта. Можете да откриете нейни следи буквално във всяка пура от местен тютюн. Но в Куба не е забелязвана никога.

— И тъй, докторе, според вас тютюнът от двете пури е отгледан извън Съединените щати. Можете ли да ни кажете дали има и други прилики между цялата пура в едното пликче и угарката в другото?

— О, да. Образците от външния лист са много характерни. Имат уникалната гладкост на сортовете, отглеждани в Куба. Подобно качество не се постига нито в Доминиканската република, нито в Хондурас. И в двата образца външният лист определено е кубински сорт.

— Бихте ли казали, че е един и същ?

— Да, сортът е еднакъв — казва Баулър.

— И навярно това е свойство, към което се стремят производителите на висококачествени пури? — пита Райън. — Гладък външен лист за обвивка на пурата.

— Абсолютно.

— Доктор Баулър, след като проучихте образците и целите пури, успяхте ли да си съставите научнообосновано мнение дали двете пури са едно и също производство, една и съща марка?

— Да. По мое мнение да. Марката е една и съща.

— А съставихте ли си мнение за коя марка става дума?

— Мисля, че да. Не по самите образци, а от целите пури. Характерната вретеновидна форма, гладкият външен лист, особено на цялата пура, но също така и на остатъка...

— За угарката ли говорите? Угарката, намерена на местопрестъплението?

— Да. Бих казал, че са еднакви. Пури от изключително качество. Може би най-добрите в света. Изобщо не се съмнявам, че са „Монтекристо А“. И двете.

— Можеше да е и по-зле — казва Хари. — Можеха да открият върху угарката ДНК от слюнката на Джона.

Не че се съмнявам в невинността на клиента си, но на няколко пъти ми е минавала същата мисъл. Поне в това отношение незнайните божества на криминалистиката ни пощадиха. Краят на угарката е зацапан с кръв от жертвата, тъй че няма как да направят проба за ДНК.

Освен това предполагахме, че някой от санитарите може да я е настъпил, преди да дойдат експертите. Колкото и да се мъчеше, Райън не успя да осигури следи от зъби. В лабораторията проучиха угарката, без да стигнат до конкретен резултат. Една от теориите твърди, че убиецът я е изгасил с подметка.

— Пълна глупост — казва Хари. — Това би означавало, че убиецът е стъпил в кръвта. Никой няма да стори подобно нещо само за да изгаси някаква пура.

— Ако е имало кръв по това време.

Хари ме поглежда.

— Може кръвта ѝ да е изтичала бавно — пояснявам аз. — Може да е стигнала до пурата чак след това.

— Смяташ, че е била още жива?

— Не е изключено.

Хари казва, че една ДНК проба би ни спасила, ако докаже, че пурата е пушена от друг човек.

— А може и да ни смаже — отвърщам аз.

Просто няма начин да се предвиди какво ще решат заседателите в една толкова мътна материя като ДНК. Можеш три дни да им обясняваш за двойната спирала, а накрая пак да хвърлят ези-тура зад закрити врати.

Натоварването почва да се отразява на Джона. През първите няколко дни, докато обвинението се луташе насам-натам, той изглеждаше сравнително бодър. После Райън хвана верния път със

свидетелски показания за пурите. Джона изведнъж загуби всякаква издръжливост. Тази вечер изглежда по-стар от възрастта си.

Повикахме лекар. Джона казва, че нищо му няма, но забелязваме как неусетно се хваща за гърдите и разтрива лявото си рамо.

Хари се тревожи за него. Лекарят ни увери, че ще го вземат за наблюдение в болницата на затвора, където могат да контролират състоянието му.

В момента обаче си имаме други проблеми. Днес Джейсън Кроу не се появи в съда. Около седем и половина вечерта двамата с Хари потегляме да го навестим. Хари кара, аз давам указания. Нагоре по хълма към жилището на Кроу.

— Очаквах да извърти такъв номер — казвам аз.

Точно затова му връчихме призовката една седмица предварително. За да има време да го открием, ако избяга. Сега с малко късмет ще го намерим и ще му вдъхнем страх Божи, макар че главният архангел Мърфи не е с нас. Търсих Мърфи и по телефона, и по пейджъра, но не успях да се свържа.

Когато стигаме до жилищната сграда, карам Хари да обиколи от всички страни, за да проверя дали прозорците светят. Всичко е тъмно, само през едно тясно, високо прозорче се процежда слаба светлина. Вероятно е банята.

— Май не си е у дома — казва Хари.

— В такъв случай или е излязъл пеш, или друг го кара.

Хари ме поглежда въпросително.

— Виждаш ли онзи сив датсун? — пояснявам аз. — Отляво. Това е колата на Кроу. Мърфи го откри по номерата.

Заръчвам на Хари да спре отпред, до тротоара, откъдето има добра видимост към верандата, предната врата и колата на Кроу. Така можем да наблюдаваме, без Кроу да ни види от горния етаж.

— Искам да останеш тук — казвам аз.

— Защо?

— За да наблюдаваш колата му и предната врата. Аз ще позвъня и веднага минавам отзад. Ако е тук, подозирам, че ще се опита да се измъкне незабелязано. На бегом. Особено като знам как го подреди Мърфи предния път. Ще хукне към колата.

Нямам намерение да повтарям подвизите на Мърфи. Това го оставям на полицейските инспектори и разносвачите на призовки.

— Ако се добере до колата, вземи ме ето оттам. — Посочвам малко по-напред място за среща. — Не пали фаровете. Ще го проследим да видим къде отива. Щом се укрие, вземаме съдебно решение и пращаме ченгетата да го приберат.

С невявяването си Кроу вече е нарушил заповед на съда. Сигурен съм, че ще убедя Пелтро да разпореди довеждане под стража. Това е ключовият свидетел на защитата.

Хари остава да дебне. Аз тръгвам към предната врата. Изкачвам стъпалата. Не е нужно да търся звънеца. Веднага виждам чистото листче с неговото име и натискам бутона. Отгоре долита звън. Натискам още веднъж, после бързо слизам по стъпалата и тичешком заобикалям сградата.

Към задния двор води пътека от натрошен бетон с прорасли плевели. След няколко секунди достигам целта.

Клоните на високо авокадо хвърлят сянка над двора, тук-там някой декоративен храст се бори за оцеляване сред буренаците. Прикривам се в мрака и чакам. Виждам задната част от апартамента на Кроу. Прозорците са все тъй тъмни. Страничното стълбище на къщата е дървено, паянтово и отдавна занемарено. Някогашният му бял цвят се е превърнал в олющено сиво.

Ако Кроу се втурне надолу по стъпалата, ще вдигне голям шум. Имам достатъчно време, за да изтичам отпред при Хари.

Чакам. Поглеждам часовника. Трийсет секунди, откакто натиснах звънеца, и все още нищо.

Няма начин да ме е забелязал. Излизам от сянката и пак минавам отпред. Още щом прекосявам вратичката на ниската ограда около двора, Хари ме вижда. Различавам го като силует в колата. Той свива рамене и поклаща глава. Откъм този край нищо ново.

Знам, че предната врата е заключена, затова отивам към задното стълбище. Изкачвам се предпазливо до площадката горе, прескачайки през стъпало, за да намаля риска от скърцане. Тук няма лампа. Само стара дървена врата с мръсно стъкло в горния край. През стъклото виждам сумрачен коридор с вход отдясно към нечий апартамент.

Предпазливо натискам дръжката. Вратата се оказва отключена. Влизам и я затварям зад себе си. За пръв път влизам от тази страна и не съм съвсем сигурен къде е квартирата на Кроу. Вероятно по

коридора и наляво зад ъгъла. Тръгвам на пръсти, без да докосвам с пети протрития килим.

През стените и затворените врати отнейде долитат приглушени звуци на телевизионно състезание — шум, ръкопляскания. Отначало не различавам нито дума, после разбирам, че предаването е на испански.

Добирам се до края и надниквам зад ъгъла. До вратата на Кроу остават четири-пет метра. Чудя се дали просто да не почукам. Няма къде да бяга, освен ако си е приготвил въжена стълба или навързани чаршафи, в което се съмнявам. При последното ми идване не беше готов за изненади. Особено пък за Мърфи.

Ако все пак избяга някак, Хари ще го види, макар че ще ми трябват няколко секунди, за да изскоча на улицата.

Пристъпвам до вратата, спирам и лепвам ухо за нея. Някъде долу телевизорът гърми с всичка сила.

„Fantastico! Eccellente!“^[1]

Раздава се дрънчене на медни инструменти, после избухва музика.

Притискам ухо още по-плътно и неволно докосвам вратата с рамо. Нещо щраква и тя се отваря. Не се открява, а бавно плъзва назад върху добре смазаните панти. Озовавам се напред рамката, осветен изотзад от мътната лампа в коридора. Дано само Кроу да не чака вътре със зареден пистолет.

Никакво движение. Стаята тъне в мрак и безмълвие.

Изглежда, Кроу е излязъл на разходка. Вероятно е отскочил за бира, без да заключва.

Не виждам почти нищо, лампата осветява само част от стаята пред вратата. Влизам и затварям зад себе си.

Сега единственото осветление са долитащите през прозореца лъчи на далечна улична лампа и неясен проблясък под вратата отляво. Това вероятно е банята, чийто прозорец забелязах отдолу.

Нямам фенерче и не смея да включа лампите. Ако Кроу е излязъл на разходка и се върне, ще изчезне веднага щом види светещите прозорци.

За всеки случай проверявам вратата на апартамента. Ключалката е разнебитена, както може да се очаква в подобна къща. След доста

усилия намествам езичето на бравата. Кой знае защо, Кроу не е заключил. Имам чувството, че е някъде наблизно.

Правя завой на сто и осемдесет градуса, после бавно тръгвам напред с протегнати ръце като слепец, изчаквайки очите ми да привикнат с полумрака. Различавам част от стаята. Виждам сгъваемата масичка под прозореца. Кракът ми закача нещо на пода. Предметът се търкулва по голите дъски. Глухото дрънчене издава какво е — празна кутия от бира. Спирам и се опитвам да се ориентирам.

Отдясно трябва да е разгънатият диван, който заема по-голямата част от стаята. Не го виждам, различавам само единия край с нещо безформено върху него, вероятно смачкан чаршаф. Заобикалям отдясно, за да не се препъна.

Решавам да надникна в банята. Ако отворя вратата, лампата вътре ще ми осигури осветление. Тътрейки нозе, аз се отправям към светлия процеп. Пътьом подритвам картонена чинийка от някакъв полуфабрикат. Най-сетне стигам до вратата, напипвам дръжката и отварям.

Крушката в банята е слаба, но виждам сравнително ясно. Завесата е дръпната около ваната. Откъм крановете нещо тъмно я притиска отвътре.

Вглеждам се за секунда. Дребен тъмен силует колкото котка зад полупрозрачната найлонова завеса.

Прекрачвам вътре, хващам завесата и я дръпвам настрани.

Джейсън Кроу лежи проснат във ваната и изцъклените му очи ме гледат, без да помръдват. Краката му, обути с маратонки, са вирнати върху ръба откъм крановете. На другия край е главата му.

Дясната ръка на Кроу лежи изпъната през гърдите, сякаш посяга за нещо. От лявата, точно под лакътя, стърчи спринцовка с избутано докрай бутало. Във ваната под нея е паднало парче дебел ластик с кукички на двата края.

Пристъпвам до края на ваната и опипвам шията му, точно под лявото ухо. На брадата му все тъй стърчат редки косми. Няма пулс, кожата е студена.

Бавно се изправям и оставам така, загледан към безжизненото тяло във ваната. Няма съмнение, че Джейсън Кроу беше част от утайката на света. Според всичко, което знам за него, личи, че през целия си живот е отивал към подобен край. Нищо в мизерното му

съществуване не е ставало по нечий замисъл, особено пък по негов. И все пак неволно си представям как преди броени часове е станал и е надникнал към слънчевите лъчи зад мръсния прозорец, без изобщо да подозира, че това ще бъде последният му ден.

Обръщам гръб на ваната и зървам отражението си в огледалото над мивката. Лицето изглежда уморено и някак чуждо. Набола четина по брадата. Чорлава черна коса и тъмни кръгове под очите — признаци за напрежение и недостиг на сън.

Джона е в болницата, а аз отново започвам от нулата. Вече нямам свидетел, чрез когото да свържа Джесика с мексиканския наркотърговец Онтаверос. Цялата ми защита се изпарява като плюнка върху горещ тротоар.

Изпитвам огромно желание да се наплискам с вода над мивката, но не го правя. Това е местопрестъпление и вече съм оставил цял куп отпечатъци.

Първата ми идея: да се обадя на Флойд Ейвъри. Може би той ще успее да се спогоди с градските полицаи. Иначе има цяла нощ да ме разпитват, а в девет сутринта трябва да бъда в съда.

Откъсвам очи от огледалото и понечвам да напусна банята. Точно тогава го виждам. В мътния сноп светлина, падащ през отворената врата. Проснат възник върху разгънатия диван, той гледа тавана с широко отворени очи, а от гърдите му стърчи дръжката на грамаден сгъваем нож.

Хоакин Мърфи.

Кроу не би могъл да се справи с него, в това съм сигурен. Но не го споделям с ченгетата. Седя на малката пейка на верандата.

Отпред полицаите разпъват найлонова лента върху колчета, забити в буренясалата градинка край тротоара.

Току-що пристигна и телевизионна кола от Втори канал, сега нагласяят сателитната антена.

Ейвъри и Хари стоят наблизо заедно с някакъв детектив от отдел „Убийства“ на Градското управление. Застанали са под голата крушка на стената — достатъчно близо, за да разговарят с мен, но все пак на разстояние.

— Приятел ли ви беше тоя Мърфи? — пита полицаят.

— Частен детектив — казва Хари. — Наехме го преди два месеца.

— С каква цел? Какво трябваше да свърши?

— Адвокатска тайна — намесвам се аз.

Полицаят най-сетне се обръща и ме поглежда отвисоко.

— А какво ви доведе тук? — Той отваря бележника и се втренчва в мен. Тъй като не отговарям, пита скептично:

— И това ли е адвокатска тайна?

Ейвъри му прошепва нещо на ухо. Онзи го изслушва и пак се обръща към мен.

— Значи сте адвокат по онази история със Суейд? Гледах репортажа по телевизията. Затова ли е цялата работа?

— Мога само да ви кажа, че бяхме връчили призовка на Кроу. Можехме да го използваме като свидетел, това е.

— Кога за последен път разговаряхте с онзи детектив Мърфи?

— Преди два дни.

— За какво разговаряхте?

Вдигам вежди и се усмихвам леко.

— Днес на два пъти го търсих по телефона, но не успях да се свържа.

— Знаем — казва Ейвъри. — Пейджърът още беше на колана му. Проверихме го и видяхме вашия номер.

Това ме кара да се замисля. Кой ли още го е видял?

— Да се върнем на въпроса какво ви доведе тук — казва полицаят от Градското управление.

— Отговорих ви вече. На три пъти. Джейсън Кроу трябваше тази сутрин да бъде в съда. Имаше призовка. Не се появи. Дойдох да разбера защо.

— И се вмъкнахте в апартамента му?

— Задната врата на сградата не беше заключена. А неговата има толкова раздрънкана брава, че сама се отвори.

— Удобно.

— Може би, но такава е истината.

— Знаете, че мога да ви прибера за нахлуване с взлом — казва той.

— И до утре вечер ще съм на свобода. А лейтенант Ейвъри ще трябва да обяснява на съдия Пелтро защо не съм се явил в съда.

Ейвъри хвърля поглед на своя колега, сякаш намеква, че идеята не е много разумна.

— Да повторим още веднъж — казва детективът.

Вдигам очи към небето.

— Както вече ви казах, най-напред позвъних. Никой не отговори. Опитах се да мина по задното стълбище. Вратата беше отключена. Бравата на Кроу не захваща добре. Когато я докоснах, вратата се отвори.

— Как я докоснахте?

— Ослушвах се до вратата.

— Защо се заслушвахте?

— За да разбера дали е вътре. Дали няма да чуя гласове. Не знам. Можеше да е заспал и да не чува звънеца.

— Чух го как дрънчи — казва той. — Всекиго ще събуди... стига да не е мъртъв.

— Мислите, че съм знаел какво ще заваря?

— Нямам представа. Знаехте ли?

— Така няма да стигнем доникъде.

— Все още не съм чул какво е търсил тук вашият детектив — казва той. — Нали призовката вече е била връчена на Кроу?

— Да. Преди два дни.

— Тогава защо пак е дошъл?

— Защото не се яви в съда.

— Знаехте ли това?

— Естествено.

— Но вашият детектив не е знаел. Той беше ли днес в съда?

Ние с Хари се споглеждаме. Ейвъри ни наблюдава. Той знае.

— Не.

— Тогава как е разбрал, че свидетелят не се е явил?

— Не знам.

— Значи не знаете защо е дошъл тук?

— Не.

— Кажете ми още веднъж как влязохте в апартамента.

— Казах ви. Прилепих ухо на вратата. Без да искам, я докоснах с рамо и тя се отвори.

— Просто така?

— Ако не ми вярвате, викнете експерти да проверят.

— Добре. После какво?

— Влязох. Открих трупове. Позвъних на лейтенант Ейвъри, защото имах номера му. Той се обади на вас. Излязох и седнах в колата да чакам. Вие пристигнахте. Толкова знам.

Той поглежда бележките си.

— Казвате, че призовката е връчена преди два дни.

— Точно така.

— И кой свърши тази работа? Кой я връчи?

— Мистър Мърфи.

— Вие бяхте ли с него?

Задава този въпрос напосоки, но има късмет.

— Да.

Очите му светват.

— Значи сте разговаряли с Кроу?

— Да.

— Колко време?

— Не знам. Може би десет минути.

— За какво разговаряхте?

— Мисля да действам като адвокат на партньора си — намесва се Хари. — Ще го посъветвам да не казва нищо повече.

— Тъй ли? — навъсва се ченгето. — Вие седяхте отпред в колата. На това му се вика съучастие. Какво, и вие ли трябва да бъдете утре в съда?

Хари кимва. Полицаят пак се обръща към мен.

— Е, за какво разговаряхте?

— Мърфи връчи призовката, после му казахме да дойде в съда.

— И за това ви трябваша десет минути?

— Бавен разговор, какво да се прави. На Кроу му трябваше доста време, за да разбере документа.

Полицаят се изчервява и ме оглежда с недоверчива усмивка. До гуша му е дошло от плитки лъжи.

— А сега сигурно ще речете, че след това сте му давали правни съвети?

Кимвам.

— Да. Той беше освободен условно. Искаше да знае какви ще са последствията.

— И какво му казахте?

— Казах, че ако не дойде, ще се обадя на наблюдаващия служител.

— Значи Кроу щеше да бъде свидетел по делото „Хейл“?

— Имаше такава възможност.

Без съмнение вече са намерили призовката, тъй че няма смисъл да крия.

— За какво щеше да дава показания?

Ейвъри наостря уши.

— Сериозно ли вярвате, че ще ви отговоря? — казвам аз на ченгето. — Хайде, стига толкова. Днес беше тежък ден.

— Може да стане още по-тежък.

— Съжалявам, но нямам намерение да обсъждам свидетелските показания на мистър Кроу.

— Може и да ви се наложи, ако получа съдебно решение — заплашва той.

— Като получите, ще разговаряме.

Кипнал от безсилна ярост, той въздъхва дълбоко и ме оглежда с хлътнали очи над издутите бузи, сякаш се чуди дали да ме бутне на топло, или не.

— Това е поверителна информация — обяснявам аз. — Свързана е с теорията на защитата. Само това мога да споделя. Знаете не по-зле от мен, че ако ме принудите да говоря, ще си имате големи неприятности със съдията.

— Знаем, че Кроу е познавал Джесика Хейл — казва Ейвъри. — Има ли нещо общо с тяхната връзка? Поне това можете да ни кажете.

— Не, не мога.

Полицаят започва да се ядосва. Лицето му е почервенияло, може би заради прекалено стегнатата яка. Ейвъри го дръпва за ръка настрани. Няколко секунди си шепнат. Не чувам нито дума.

Проблемът е, че обвинението вече има доста ясна представа накъде ще водим защитата. От молбата ни преди делото Райън разбра за Онтаверос. Най-страшното ще е, ако узнае подробности, ако открие, че Кроу е бил единственото ми доказателство и сега цялата теория отива на кино. Тогава Райън ще се впусне на бегот към финала, ще изложи своята теза и ще се обърне към мен да види най-печалната гледка — адвокат, който няма какво да каже.

Остават ми само две възможности. Мога да разчитам на двамата федерални агенти, ако наистина са такива. Само че Мърфи беше единствената ми връзка, а той е мъртъв.

Вторият вариант би се харесал на Джона. Мога да открия Джесика, а заедно с нея и малката Аманда. Може би ще я накарам да даде показания за миналото си, да разкаже убедително на съдебните заседатели за Онтаверос. Но тъй като времената на инквизицията отдавна са минали, това едва ли ще стане. А ако и двата варианта отпаднат, заедно с тях рухват всички надежди да оправдаем Джона. Може би най-добрият ни шанс е да гоним минимална присъда.

Отсреща градският полицаи въздъхва дълбоко и свива рамене. За каквото и да спорят, явно е надделял Ейвъри. Отново се връщат към моя край на верандата.

— Нямаме намерение да ви създаваме проблеми — казва полицаят. — Според мен вашият детектив си е вършил работата. Пристига тук в неподходящ момент. Заварва Кроу със спринцовка в ръка. Кроу изпада в паника, почват да се борят за ножа. И Кроу намира къде да го забие. Надяваме се да ни помогнете с някои дребни подробности.

— Така ли го виждате?

— Да.

— Тази теория има поне един недостатък — казвам аз.

— Какъв?

— Фактът, че Кроу никога не е употребявал хероин. Кокаин — може би. Но не и хероин.

— Откъде знаете?

— Проверете ръцете му. Надникнете между пръстите. Едва ли ще откриете следи от спринцовка. Освен това той беше освободен условно. Вероятно са го проверявали за наркотици. Залагам една месечна заплата, че никога не си е инжектирал хероин.

— Кой тогава му е забил иглата? Вашият приятел Мърфи ли?

Свивам рамене. Кой знае.

— И какво мислите? — пита Ейвъри.

Поглеждам часовника си. Прозявам се.

— Мисля, че става късно.

Преди да кажат още нещо, мрежестата врата се отваря и един от криминалистите излиза на верандата. Той поема дълбоко дъх, сграбчва

с две ръце парапета, провесва се и повръща в градинката. Точно пред прожекторите на телевизията. Сигурно е новак.

След малко човекът вдига глава, въздъхва измъчено и избърсва с ръкав брадичката си.

— Само туй липсваше, да взема да замърся уликите — казва той.
— Вътре вони на умряла котка. Убита преди месец.

— Чух, че покойният не бил от най-спретнатите — обажда се Хари.

— Е, какво открихте? — пита полицаят.

Нещастникът все още се задъхва.

— Остатък от парче черна смола.

Парче е термин от уличния жаргон. Като количество означава около двайсет и пет грама — в случая хероин черна смола. Доставките почти изцяло пристигат от Мексико.

— Само един въпрос — казва Ейвъри и ме поглежда. — Имате ли представа какво е търсил тук Мърфи?

Поклащам глава и отварям уста да отговоря.

— О, ние май го изяснихме — казва криминалистът. — Онзи, другият, го е повикал.

— Какво говорите? — питам аз.

— В момента проверяваме телефонните разговори, за да видим дали няма да изясним часа на смъртта. А до телефона му открихме ето това.

Той ни показва найлонова торбичка за веществени доказателства. Вътре виждам визитна картичка. Същата, която Мърфи даде на Кроу, когато му връчихме призовката.

— Натиснахме бутона за повторно набиране — допълва криминалистът. — За последен път е говорил с този номер.

[1] Фантастично! Превъзходно! (Исп.) — Б.пр. ↑

През цялата нощ се мятам из мрежата на мрачни кошмари, в които непрестанно ме навестява Мърфи, проснат на леглото с парче стомана в гърдите. Задрямвам, въртя глава върху смачканата възглавница и пак се събуждам, без да заспя истински. Накрая посягам и измествам камарата документи върху нощното шкафче, за да видя часовника.

Сюзан похърква сладко и тихичко, сгушена плътно зад мен с ръка през кръста ми.

Отмествам ръката ѝ колкото се може по-внимателно, измъквам крака изпод завивката и сядам на ръба на леглото. Часът е три и половина.

Облечен съм с долнище от пижама. Сюзан е взела горнището като трофей.

Докато ставам, леглото скръцва. Знам, че Сюзан спи леко, затова се обръщам да погледна. Тя само помръдва и намества възглавницата. Тъкмо си мисля, че пак ще задреме, сънените ѝ очи се разтварят насреща ми.

— Хммм. — Тя протяга сладно дългите си нозе под завивката. — Какво има? Сън ли не те хваща? Мога да ти помогна.

Посяга към китката ми и лекичко ме придърпва обратно в леглото. Ръцете ѝ плъзват по тила ми, докато аз падам върху колене и голи бедра. Сякаш воден от невидима магнетична сила, единият ми крак безпогрешно се намества между тях. Под гърдите ми връхчетата на нейните са твърди като куршуми.

Сюзан е истинска магьосница на хипнотичното изкушение. До такава степен, че накрая губим представа кой е прелъстен и кой прелъстител. Също като големите хищни котки тя властва над мрака и ранните утринни часове.

Устните ѝ прилепват върху моите, езикът ѝ плъзва между тях. След секунди преставам да се владея, борим се като зверове от джунглата и в схватката долнището отхвърква нанякъде. Сюзан обича

грубата игра. Неведнъж ми е пускала кръв. Докато прониквам в нея, ухапва ухото ми. Краката ѝ се сключват около мен. Тя се надига, сграбчва ме през шията. Докато балансираме на ръба, ръцете ѝ изведнъж се раздвижват и впиват нокти в гърба ми. Тръпката плъзва надолу по гръбнака и избухва в миг на неудържима наслада.

Сюзан не е свършила. Тя продължава да ме прищпорва, сетне лекичко като падащ лист се отпуска назад към завивките, без да отпуска обръча около бедрата ми. За мен винаги е било загадка как използва мускулите си. Кръстът ѝ се извива като дъга над леглото, очите ѝ са затворени плътно, а зъбите хапят долната устна.

Преди края се задвижвам отново заедно с нея. Сюзан надава приглушен вик и по тялото ѝ пробягва тръпка, докато тя се гърчи под мен. Права е, наистина ми помогна. Вече не помня защо се събудих.

На сутринта след нощните буйства и двамата сме гроги. Стоя пред огледалото в банята и пригласявам косата си.

— Май не съм единственият, който има проблеми със съня — казвам аз.

— Какви ги говориш?

На лавицата има две шишенца „Амбиен“ — приспивателно, продавано по рецепта. Взимам едното и разтръсквам белите хапчета.

— А, това ли? Пия ги от време на време. Нали знаеш, имам си проблеми в службата.

— Може би безсъницата ти се дължи на нещо друго.

— Какво искаш да кажеш?

В огледалото виждам как Сюзан се надига рязко и сяда на леглото. Сънливият тон е изчезнал, гласът ѝ звучи напрегнато, сякаш съм засегнал болезнена тема.

Обръщам се и я поглеждам.

— Може би не си свикнала да живееш с други хора. Външен човек в дома ти. В леглото ти.

Тонът тутакси се променя.

— Я стига! Не ставай смешен.

— А ти какво си помисли?

— Нищо.

Тя се отпуска на възглавницата. Потупва подканващо леглото до себе си.

— Може би трябва със Сара да си потърсим друго жилище?

— Не. — Сюзан се надига на лакът. — Не и след снощния случай.

— Не смятам да се прибираме у дома. Може да опитаме на хотел.

— Сара няма да се чувства удобно в хотелска стая.

— Права си. Ще оставя Сара тук.

— Няма да е щастлива без теб — казва тя.

— Но ще е в безопасност — отговарям аз. — Все се тревожа за онова момиченце.

Тя ме поглежда въпросително.

— Аманда, внучката на Джона. Мислиш ли, че няма да ѝ се случи каквото се случи на Мърфи?

— Почти я бях забравила — казва Сюзан.

— Но аз не съм. Все за нея си мисля от снощи.

— Защо не отидеш в полицията?

— Няма нужда аз да ги търся. Те редовно ме посещават.

— Разбираш ме много добре. Обясни им какво става. Разкажи им за Онтаверос.

— Райън вече знае. Дори повече, отколкото би трябвало. А и нямам доказателства.

— Имаш два трупа — напомня тя.

— Да, но ченгетата си имат теория как се е стигнало дотам. Няма да ми повярват.

— Откъде знаеш, като не си опитал?

— Ако не беше процесът на Джона, можеше и да ми угодят — казвам аз. — Да ми осигурят известна защита. Поне да наблюдават къщата. Но при сегашното дело всяко тяхно действие би подкрепило теорията, че мексиканецът е убил Кроу и Мърфи, а това отваря вратичката за въпроса дали пък не е убил и Суейд. Райън няма да се съгласи в никакъв случай.

Гледам през прозореца към задния двор. Слънчеви лъчи се процеждат между танцуващите сенки на листа по плочките.

Сюзан става и се притиска зад мен с ръце около кръста ми. Усещам топлината на нейното тяло. Стоим така пред остъклената врата

като полюшващ се двоен силует.

— Тревожи ме, че поставям и теб под заплаха — казвам аз. — Видях какво сполетя Мърфи. Беше попаднал на неподходящо място в неподходящо време.

— Вината не е твоя.

— Не говоря за вина. Просто такива са суровите факти. Онези хора са готови на всичко, ако сметнат за необходимо да се заемат с мен. Сега си правят сметката, че Кроу е мъртъв и няма страшно. Ами ако извадя късмет? Ако изровя още нещо? А трябва да се опитам.

— Защо?

— Защото иначе в най-добрия случай мога да се боря за смекчаване на присъдата. Джона ще иде в затвора. Не разбираш ли? Вероятно ще умре там.

Сюзан въздъхва дълбоко и се притиска още по-плътно.

— Сигурна съм, че ако го е сторил, станало е при самоотбрана — казва тя. — С пистолета на Суейд.

— Само че той отрича.

— И какво ще правиш?

— Ще се опитам да намеря Джесика.

— Вярваш ли, че би помогнала на баща си?

— Не знам. Но поне мога да се опитам да върна детето.

Без да разхлабвам прегръдката ѝ, аз се обръщам към нея. Тя не ме гледа. Зарejala е поглед над рамото ми навън към двора.

— Ще ти помогна — казва тя.

— Не. Не искам да се замесваш повече. Ако се погрижиш за Сара...

— Вече съм замесена.

— Имаш предвид пистолета на Суейд? Стара история. След още ден-два в съда Райън ще забрави откъде е дошло.

Това не я разколебава.

— Детето е в опасност — казва тя. — Трябва да го намерим.

— Остави това на мен.

Тя не отговаря. Мълчи и след малко променя темата.

— Едно ме озадачава. Как са открили Кроу според теб?

— Много мислих за това. Възможно е да са ни проследили онази вечер, когато му връчихме призовката. Ако е така, Онтаверос сигурно е

притиснал Кроу да разбере дали знае къде се крие Джесика. Без съмнение е открил призовката и картичката на Мърфи.

— Нали каза, че Кроу не знае къде е Джесика.

— Така твърдеше. Но на мексиканеца може и да е казал. Би направил всичко, за да отърве кожата. Ако Онтаверос е видял призовката, станало му е ясно, че се готвим да изправим Кроу в съда. Това би вдигнало на процеса доста шум около Онтаверос. Едва ли му трябва такава реклама.

— И затова е убил Кроу?

— Така смятам.

— Пак не е ясно — казва тя. — Защо да убива Мърфи?

— Може би си мисли, че Кроу му е казал нещо.

— Но това не е вярно.

— Само че Онтаверос не знае — казвам аз. Не вярвам Кроу доброволно да се е обадил по телефона на Мърфи. — Сигурно са инжектирали Кроу след обаждането, сложили са го във ваната и са изчакали идването на Мърфи.

— Но ако мислят, че Кроу е казал нещо на Мърфи и са ви проследили онази вечер, тогава предполагат, че и ти знаеш.

Най-сетне тя отдръпва глава назад и ме поглежда.

— Точно затова не мога да остана тук — казвам аз.

Тази сутрин Райън разорава старата нива, като се мъчи този път да не допуска грешки. Свидетелят е Кевин Слоун, експерт по огнестрелни оръжия и балистика от Окръжната лаборатория по криминалистика.

Рус, малко над трийсет, той прилича по-скоро на полицай, отколкото на лабораторен специалист.

Двамата набързо претупват въпроса за тежестта на куршумите и потвърждават, че Суейд е убита с калибър .380. След всичките разпавии с доктор Морис на същата тази тема Райън по някаква неизвестна причина изглежда напълно съгласен с калибъра. Двамата с Хари недоумяваме защо му е да подкрепя теорията за изчезналия пистолет на Суейд.

Райън навлиза в темата за браздите върху куршумите и свидетелят казва на заседателите, че огнестрелното оръжие, с което е

убита Суейд, представлява полуавтоматичен пистолет, използващ патрони с гладки гилзи като намерената на местопрестъплението. Според Слоун в полицейските компютри няма данни пистолетът да е използван при друго престъпление.

— Какво друго успяхте да установите по гилзата, намерена на местопрестъплението, и куршумите, извадени от трупа на жертвата?

— На гилзата имаше следи от изхвъргача, по които преценихме, че е използвана само веднъж. Изглежда, патроните са фабрични. Собственикът на пистолета вероятно не е бил от категорията на запалените стрелци, които познават отлично оръжията и сами си изготвят боеприпаси.

— Нещо друго? — пита Райън.

— Формата на браздите по куршумите говори за спирални нарези на цевта с дясно завъртане. Това означава, че при излитането си куршумът се върти по часовниковата стрелка, гледано откъм стрелеца. По правило американските огнестрелни оръжия са с ляво завъртане. Куршумът се върти по спиралата в цевта обратно на часовниковата стрелка. „Колт“, „Браунинг“, „Дай Стандарт“, „Ремингтън“, почти всички те са с ляво завъртане. Европейските производители най-често използват дясното. По часовниковата стрелка.

— Значи при нашия случай пистолетът вероятно е произведен в Европа?

— Така смятам — потвърждава Слоун. — Калибърът е широко разпространен. Много европейски производители предлагат полуавтоматични пистолети, използващи патрони с калибър .380.

— Следователно според вас ще е трудно да се установи конкретният модел или производител, освен ако не открием самото оръжие?

— Прав сте.

Райън се опитва да ме изпревари и да омаловажи фактите около пистолета на Суейд. Вкарва ме в ситуация, където без самото оръжие не мога да докажа с какво точно е стреляно. За съдебните заседатели остават само догадки. Тя е имала пистолет, но дали е убита с него?

— Нямам други въпроси към свидетеля — казва Райън.

Ставам, без да губя време.

— Мистър Слоун, познавате ли модела пистолети „Валтер ППК“?

— Познавам го.

— Полуавтоматичен ли е?

— Да.

— И къде се произвежда този модел?

— Основно в Германия — казва Слоун. — Но по лиценз неголямо количество се произвежда и у нас.

— Знаете ли дали „Валтер ППК“ стреля с патрони от калибъра .380?

— Така е.

— Не е ли факт, че полицейските служители често използват „Валтер ППК“ като резервно оръжие?

— Познавам полицаи, които разполагат с такъв модел.

— Заради компактните размери и малкото тегло ли?

— Да, така смятам.

— Би ли било правилно да наречем този вид пистолети „дамско оръжие“ заради малките им размери?

— Протестирам — изправя се Райън. — Защитата иска от свидетеля да прави предположения. Не е доказано, че изобщо съществува такова нещо, наречено „дамско оръжие“.

— Свидетелят е експерт — казвам аз на съдията.

— Въпросът е извън неговата компетентност — възразява Райън.

— Приема се — казва Пелтро.

— Смятате ли, че е по-вероятно този модел да се използва от жени? — питам аз.

— Не знам — казва Слоун.

— Не е ли факт, че по принцип жените са склонни да купуват и носят по-малки пистолети?

Слоун се замисля.

— Да, по принцип сигурно е така.

— Благодаря. А не е ли факт, че „Валтер ППК“ представлява тъкмо такова оръжие?

— Предполагам — казва той.

— Значи ако някоя жена реши да носи пистолет, този би бил идеален за дамска чанта?

— Сигурно, ако е решила да носи оръжие.

Преминавам към бройката на патроните в малкия валтер — седем плюс един в цевта — и факта, че има дясно завъртане на

резбата, точно като браздите по куршумите, извадени от трупа на Суейд. Доста добре напредвам със свидетеля на обвинението и, който знае защо, Райън изобщо не проявява тревога. Може би само се преструва пред заседателите.

— Нека се спрем върху типа оръжие, за което говорим.

Можете ли да обясните на съдебните заседатели как действа полуавтоматичният пистолет?

Райън мълчи. По вида му усещам, че се чуди дали да възрази. Но не го прави.

— Темата е твърде сложна — казва Слоун.

— Обяснете като за обикновени хора. Съвсем простичко.

— Обикновено пълнителят с патрони се поставя в дръжката на пистолета. При правилно поставяне горният му край е точно зад патронника. За да заредите първия патрон, трябва да дръпнете плъзгача, след което пружината го изтласква напред. При това най-горният патрон напуска пълнителя и попада в патронника, като същевременно се затваря отворът на изхвъргача. Ударникът заема задна позиция. Ако предпазителят е свален, остава само да натиснете спусъка. Всеки пореден изстрел отхвърля плъзгача назад и зарежда следващия патрон.

— Значи след като първият патрон е зареден, трябва само да се натиска спусъкът?

— Да — кимва Слоун. — Ако е махнат предпазителят.

— И пистолетът ще стреля веднага след натискането на спусъка?

— Точно така.

— Запознат ли сте подробно с натискането на спусъка? — питам аз. — Познавате ли усилието, необходимо за стрелба с различните видове оръжие?

— Да.

— Налага се да възразя — казва Райън. — Излизаме извън темата на показанията.

— Ваша светлост, обвинението повдигна въпроса за вида оръжие. Смятам, че имам право да изясня как действа то.

— Разрешавам въпроса — обявява Пелтро от подиума.

— Казано в най-общи линии, не е ли факт, че натискането на спусъка се измерва в грамове и характеризира усилието, необходимо за освобождаване на ударника?

— Казано в най-общи линии, наистина е така.

— Сега ще ви задам хипотетичен въпрос. Вие сте експерт по огнестрелни оръжия, нали?

— Да.

— Да предположим, че сравнявате револвер с двойно действие... Знаете какво е това, нали?

— Да.

— Обяснете на заседателите.

— При револвера с двойно действие не се налага стрелящият да издърпва ръчно ударника. Достатъчно е да натисне спусъка, при което барабанът се завърта, намества следващия патрон, ударникът отстъпва назад и произвежда изстрел.

— Да предположим, че сравнявате такъв револвер и полуавтоматичен пистолет. Да предположим още, че ни интересува само какъв натиск е необходим за повторен изстрел. Разглеждаме случая, когато и с двете оръжия е стреляно по веднъж чрез дръпване на спусъка. Разбирате ли ме?

Свидетелят кимва.

— Отговорете на глас за протокола.

— Да.

— При тази предполагаема ситуация не е ли факт, че за изстрел с полуавтоматичен пистолет се изисква много по-малко усилие, отколкото при револвера?

— Ваша светлост, какво общо има всичко това? — възкликва Райън.

— Свидетелят даде показания, че са направени два изстрела, в трупа на жертвата е имало два куршума. Смятам, че защитата има право да се поинтересува от усилието, необходимо за дръпване на спусъка при втория изстрел.

Пелтро кимва.

— Възражението се отхвърля.

— Можете да отговорите — казвам аз на Слоун.

— В общи линии спусъкът на полуавтоматичен пистолет изисква по-малко усилие, отколкото този на револвера.

— Много по-малко?

— Да.

— Бихте ли казали, че полуавтоматичният пистолет има свръхчувствителен спусък? Съвсем леко усилие може да го задейства:

— Зависи от оръжието — отговаря свидетелят.

— Да предположим, че двама души се борят за малък полуавтоматичен пистолет.

С крайчеца на окото си виждам как Райън се върти на стола. Никак не му допада картината, която описвам.

— Да предположим също така, че единият е с пръст върху спусъка, а другият се мъчи да му отнеме оръжието. И да предположим, че пистолетът вече е зареден, с патрон в цевта и махнат предпазител. Голямо усилие ли е нужно, за да се натисне спусъкът?

— В сравнение с какво?

— С револвер, да речем.

— Нужно е по-малко усилие.

— Много по-малко?

— Може би.

— Значи пистолетът може да гръмне при най-леко докосване на спусъка?

— Възможно е.

— И незабавно ще бъде готов за нов изстрел?

— Такава е функцията на механизма.

— И същото усилие, тоест съвсем лек натиск върху спусъка, може да доведе до нов изстрел?

— Да, същото усилие, но не знам точно колко лек трябва да бъде натискът. Зависи от конкретното оръжие.

По-добър момент няма да има. След като съм се изкачил на върха, смело скачам с главата надолу.

— Нека да предположим, съвсем условно, че при борбата пистолетът се е извъртял и първият куршум попада в жертвата.

— Не разбирам — казва Слоун.

— Ако оръжието е било в извитата ръка на жертвата, може ли ударът от куршума в тялото ѝ да предизвика нов изстрел?

Този път Райън скача от стола.

— Протестирам!

— Може ли при удара на куршума жертвата неволно да натисне спусъка за втори път?

— Въпросът засяга недоказани факти. Излиза извън компетенцията на свидетеля. Той не е медицински експерт.

— Приема се — казва Пелтро. — Не отговаряйте на въпроса. Заседателите да не взимат предвид последния въпрос.

— Приключих със свидетеля, ваша светлост.

Райън се основава на хипотезата, че Джона е седял зад волана и методично е прострелял Суейд с два куршума. Тази картинка съвпада чудесно с теорията, че макар и кипнал от ярост, той е намерил време да отиде някъде, да вземе пистолета и после да отиде при Суейд — всички необходими елементи на едно жестоко, съзнателно и предумишлено престъпление.

Без доказателство, свързващо жертвата с Онтаверос, сега съм принуден да преосмисля тактиката си с всички произтичащи рискове.

Пистолетът на Суейд е ключът към защитата. Обмислих възможността да призова свой собствен медицински експерт, да пресъздам цялата сцена, раните, барутните следи и така да докажа, че пистолетът е бил в ръката на Суейд. Да обрисувам как противникът я е убил, борейки се за живота си.

Проблемът ми е, че Джона отрича. Какво ще се получи, ако го убедя да даде показания? *Моят клиент не я е убил, но който и да го е сторил, станало е при самозащита.* Превръщам се в самозван адвокат на целия свят — на всички, освен на собствения ми клиент.

Другият вариант е Джона да не даде показания. Но ако развивам теорията за самозащита, заседателите ще се зачудят защо човек, който само е направил неизбежното, отказва да се оправдае пред съда. Според инструкциите не трябва да се впечатляват от неговото мълчание, но това са празни приказки.

Посях семето на съмнението чрез прокурорския експерт по оръжията.

Пелтро се постара да смачка това семе, преди да е покълнало. Дори ме предупреди в кабинета си, че направя ли още един подобен опит, след процеса мога да се надявам на гарантиран престой зад решетките плюс солидна глоба.

През обедната почивка аз и Хари се събрахме с Джона в една от килиите — тясна стаичка със стоманена тоалетна чиния до стената и железно легло, занитено за пода.

Обсъждаме списъка на свидетелите на Райън и се мъчим да отсеем зърното от плевата, тоест да разберем кого наистина ще призове.

Джона не изглежда добре. Седи на леглото блед и съсухрен. Лекарите опитват с ново лекарство за кръвното, но без особен успех.

— Храната е по-лоша, отколкото в армията — казва той. Гледа моя сандвич и се чуди защо му сервират пилешка супа и желе.

— Поставили са те на строга диета — обяснявам аз.

— Защо просто не вземат да ме убият?

— Не бързай — обажда се Хари. — Правят каквото могат.

Джона разсеяно върти лъжицата из желето.

— Можеш ли да ни разкажеш за тези хора? — питам го аз. — Бившият помощник от яхтата. Градинарят. Зъболекарят. Ще е от полза, ако успеем да отхвърлим неколцина.

Райън е включил в списъка кого ли не. Там са всички, разпитани от ченгетата по време на следствието. Без Мърфи нямаме кой знае колко варианти за действие. Остава ни само да проучим списъка и да поговорим с онези, които могат да знаят нещо. Естествено, ако пожелаят да разговарят с нас.

— С Ел Кондит заедно ходим за риба — казва Джона. Става дума за зъболекаря. Всъщност всичките му познати се возят на яхтата. — Той не знае нищо. Пък и какво ли има да знае?

— Не разговаряш ли с него, докато ти стърже зъбите? — пита Хари.

— Как да разговарям, като е пъхнал пръсти в устата ми?

— Не си ли му казвал за Джесика? — питам аз. — Не си ли споменавал за Суейд?

Той поклаща глава.

— Значи можем да го задраскаме?

— Що се отнася до мен — да.

— Ами онзи тип Джефърс?

— Флойд ли? Не знам защо са го включили.

Седим един до друг на леглото и Джона се привежда да огледа списъка в ръката ми.

— Не съм го виждал от две години — продължава той. — Работеше на яхтата. Мотаеше се из пристанището. Но определено не съм обсъждал с него лични въпроси.

— Не ти ли хрумва защо може да са го включили? — питам аз.

— Не. Мисля, че просто трупат имена.

Има такава тактика. Ние с Хари я познаваме много добре. Принуждават ни да си хабим силите за излишно проучване.

— Наел си го като общ работник, така ли? — пита Хари.

Джона загребва от желето.

— Точно така.

— Защо е напуснал? Да не сте се скарали? Това е едно от нещата, които търсим — бивш служител със сметки за разчистване.

— Не, не. Нищо подобно. Всъщност точно когато напусна, пийнахме по едно. Отидохме в кръчмата до пристанището. Заедно с още няколко души.

Не се съмнявам, че е било за негова сметка.

— Не, човекът си беше свестен — продължава той. — Просто намери по-добра работа.

— Знаеше ли, че има полицейско досие?

Джона изненадано вдига очи към Хари.

— Не, не знаех.

— Да, но има. Преди около десет години е излежал осемнайсет месеца. За присвояване на имущество.

Джона го гледа и не проумява.

— Кражба — пояснявам аз.

— Ааа...

Райън няма как да скрие, че в списъка има човек с престъпно минало. Ако призове Джефърс за свидетел, можем да го обявим за неблагонадежден. Но Джона казва, че това едва ли ще стане. Според него Флойд Джефърс няма какво да каже.

Продължаваме по списъка. Засичаме четири-пет бомби хора, които биха могли да кажат нещо. Между тях един съсед, с когото Джона води спор за оградата, и една бивша чистачка, заподозряна от Мери в кражба. Изхвърлили са я. Райън явно се е постарал да изрови всички кирливи ризи.

На следобедното заседание Райън призовава Виктор Коблински или просто Вик за всички, които са го срещали — като мен например, през онази нощ зад ателието на Суейд, докато криминалистите търсеха улики.

За жалост Коблински има добра памет за лица. Разпознава моето. След като Райън го подканва леко, той казва на съда, че съм бил там през онази нощ. Така потвърждава онова, което вече са чули от Брауър. Не че съм извършил някакво престъпление. Но ако зависи от Райън, може и дотам да се стигне.

Черна коса с път отляво, първи наченки на олисяване по темето, торбички под двете очи и физиономия на ловджийско куче — това е Коблински. По изражението му не може да се разбере дали е опечален или просто сънен.

— Сержант Коблински, през онази вечер вие видяхте мистър Мадриани на местопрестъплението заедно с инспектор Брауър. Разговаряхте ли с него?

— В общи линии не.

— Представиха ли ви го?

— Не.

— Следователно не знаехте, че е адвокат на мистър Хейл, обвиняемия.

— Възраavam. По онова време мистър Хейл не беше обвиняем. Срещу него нямаше обвинения.

— Може би трябва да задам въпроса по друг начин — казва Райън. — Знаехте ли през онази вечер, че той работи за мистър Хейл?

— Не.

— Вие бяхте изпратен на местопрестъплението със задача да издирите микроскопични следи, така ли е?

— Правилно.

— Можете ли да кажете на заседателите какво представлява събирането на микроскопични следи?

— Това е издирване на много дребни улики, понякога косми или влакънца, друг път растителен материал, минерали, песъчинки, с две думи, всичко, което може да се изследва чрез микроскопия, тоест да бъде сложено върху предметно стъкло и разгледано под микроскоп или анализирано по други методи.

— И вие сте специалист в тази област? Какво обучение имате?

— Имам докторска степен по криминология. Работя от единайсет години. Преминал съм курсове във Вашингтон и Куонтико, щата Вирджиния, а също така стаж в лабораторията на ФБР. Всяка година участвам в семинара, провеждан от Калифорнийската

асоциация на криминалистите. Освен това вода в местните колежи лекции по събиране на микроскопични следи.

— Можете ли да кажете на заседателите какво видяхте, когато пристигнахте на местопрестъплението?

— Така... Жертвата беше на паркинга зад ателието си, просната по гръб, с леко извита наляво долна част на тялото. Откъм улицата частично я закриваха задните колела на голям автомобил. По-късно узнахме, че автомобилът принадлежи на жертвата.

— Изследвахте ли мястото в непосредствена близост до жертвата?

— Да.

— И какво открихте?

— Имаше голяма локва кръв. Около нея бяха останали отпечатъци от стъпки. По-късно установихме, че съвпадат с обувките на един от служителите на Бърза помощ, които ни бяха изпреварили.

— Значи Бърза помощ се е опитвала да спаси жертвата, преди да пристигнете?

— Да. Но доколкото разбрах, тя вече е била мъртва.

— Значи още наместо са я обявили за мъртва?

— Точно така.

— Какво друго открихте?

— Една използвана гилза. На около два метра и половина от тялото. По земята имаше кърваво петно... там, където жертвата е била влачена.

— Влачена? — повтаря Райън и се обръща към заседателите.

— Да. Изглеждаше, че след изстрелите е била издърпана или изблъскана от колата.

— И после?

— После са я влачили по гръб. Едната от раните е кървяла обилно. Имаше много кръв.

— И това е оставило петно по земята?

— По плочките — уточнява Коблински. — Освен това открихме по дрехите й ситни камъчета и протриване на плата, което подсказва, че е била влачена.

— На какво разстояние? — пита Райън.

— Около два метра. Не повече. Само колкото автомобилът да се изтегли, без да прегази тялото.

— Какво друго открихте? Освен гилзата и локвата кръв? — Преди свидетелят да отговори, Райън вдига ръка. — Момент, да уточним още нещо. Определихте ли калибъра на гилзата?

— .380 — казва Коблински.

— Благодаря. Какво друго открихте?

— Угарка от пура. Изгасена.

Райън млъква, навежда се над масата за веществени доказателства и подава един от книжните пликосе на пристава, който го връчва на свидетеля.

Коблински веднага разпознава угарката, която е намерил на местопрестъплението.

— Аз й сложих етикетчето — добавя той.

— Показахте ли тази угарка на някого?

— Да.

— На кого?

Коблински ме посочва.

— На него. И на Брауър.

Произнася последното име като неприлична дума.

— Моля в протокола да се отбележи, че свидетелят разпозна защитника мистър Мадриани.

Райън драсва с молив по листчето пред себе си. Сигурно отмята нещо, което държи да не пропусне.

— Имаше ли нещо върху угарката, когато я открихте?

— Кръв — казва Коблински.

— Успяхте ли да установите чия е кръвта?

— На жертвата. От същата кръвна група.

— Успяхте ли да определите как е попаднала тази кръв върху угарката?

— Не беше съвсем ясно. Може да е била хвърлена там, в кръвта, искам да кажа. Или пък просто е била на земята и кръвта се е стекла след това.

— Значи нямаше как да направите ДНК проби за следи от слюнка по пурата?

— Да. Кръвта беше твърде много. Решихме, че ще обърка резултатите.

Двама от заседателите поглеждат критично Джона тъкмо в момента, когато той се озърта към Хари и свива рамене. Хари прави

убийствена физиономия. Лицето му ясно говори: престани с тия издайнически жестове.

— Какво друго открихте на местопрестъплението?

— Цигарена пепел — отговаря свидетелят. — Много фина, почти прах. И две угарки от цигари. Едната беше върху трупа. И по двете имаше червило.

— Успяхте ли да определите откъде са дошли тези цигари?

— Съвпадаха с марката, която открихме в чантата на жертвата, близо до трупа. Анализирахме червилото в чантата. То също съвпадна с онова по угарките.

— Имате ли някакво обяснение как угарките са попаднали върху тялото? А цигарената пепел?

— Да. Смятаме, че убиецът е извлякъл трупа от колата, а после вероятно е изтърсил пепелника върху нея.

— Какво друго открихте?

— Рибени люспи — казва Коблински.

— Рибени люспи? — повтаря Райън.

— Именно. И следи от засъхнала кръв по седалището на панталона ѝ.

— Значи вероятно кръвта е от раните на жертвата?

— Не — отговаря Коблински. — Кръвта по седалището на панталона не беше човешка, а рибешка.

— Моля?

— Рибешка кръв. Лабораторният серологичен анализ го потвърди.

— Говорите за лабораторен анализ на кръвта?

— Точно така. Изглежда, част от тази полусъсирена кръв е полепнала по крачолите на жертвата. В горната част на бедрата. Вероятно е седнала върху все още влажна бучица. Кръвта често става на бучки при съсирването. После се е размазала по плата и е засъхнала.

— Отзад на панталона?

— Да.

— Можете ли да ни кажете какво привлече вниманието ви към тази кръв по панталона на жертвата? Нали разбирате, според вашето описание там е имало доста кръв.

— Вярно. Но всичката беше по горната част на тялото, просмукана в дрехите — блуза и късо сако тип болеро. По панталона нямаше никаква кръв, ако не броим това петно. Решихме, че може да ни е провървяло. Че кръвта може да принадлежи на убиеца.

— Но се оказа, че не е така?

— Да. Поне не в прекия смисъл.

— Сега да насочим вниманието си към рибените люспи. Успяхте ли да ги анализирате?

— Успяхме.

— Успяхте ли да определите на какъв вид риба принадлежат?

— На риба меч — казва Коблински. — Грамадна риба, обект на спортния риболов. Неоново синя на цвят. Ловят ги в открито море на юг от нашия край. Повечето любители само им прикрепват пломба с името си и пак ги пускат.

Но не и Джона. Виждам накъде вървят нещата.

— Във връзка с разследването имахте ли възможност да огледате яхтата на обвиняемия „Аманда“?

— Да.

— Преди да ни кажете какво открихте там, можете ли да опишете въпросната яхта?

— Голям плавателен съд за спортен риболов. Стоманен корпус. Дължина тринайсет метра. Два дизелови двигателя.

— Скъпа ли е? — пита Райън.

— Де да можех да си я позволя — казва Коблински.

В ложата се раздава тих смях.

Джона се усмихва насила. Не изглежда добре.

— И какво открихте на яхтата?

— Следи от кръв. Много рибешка кръв.

— Има ли начин да разберете дали е била същата като онази, намерена по дрехите на жертвата?

— Не бих могъл. Нищо нямаше да излезе. Вероятно на яхтата се е размесвала кръв от най-различни видове риби.

— Какво друго открихте?

— Рибени люспи.

— Те едва ли са рядкост на риболовен кораб, нали?

— Да.

— Открихте ли люспи, които да съвпадат с онези по дрехите на жертвата?

— Не. Но намерих снимка.

— Момент — казва Райън.

Няколко секунди той си шушука с един от своите помощници, седнал на масата до Ейвъри. Младежът изтичва до масата за веществени доказателства, взима голям плик и го връчва на пристава.

Накрая Коблински получава плика и го отваря.

— Разпознавате ли тази снимка? — пита Райън.

— Да. Същата, която намерих на яхтата.

— Можете ли да опишете на съдебните заседатели какво има на снимката?

— Заснет е обвиняемият, застанал на кея до яхтата. И голяма риба — добавя Коблински. — Риба меч.

— Със същите люспи, които открихте по дрехите на жертвата?

— Именно.

— Проверихте ли през този ден или някой от следващите още нещо, принадлежащо на обвиняемия?

— Да.

— Какво?

— Рибарски гащеризон — казва Коблински. — От импрегниран брезент.

— Къде го намерихте?

— В жилището на обвиняемия.

— И открихте ли нещо върху гащеризона? Някакви микроскопични следи?

— По плата имаше много рибешка кръв. И други органични вещества.

— А люспи?

— По целия гащеризон.

— Люспи от риба меч?

— Да.

— Какво друго?

— Задържахме един от автомобилите на обвиняемия, зелен форд експлорър, модел хиляда деветстотин деветдесет и шеста година. Откарахме го на паркинга.

— Имате предвид общинския паркинг за задържани автомобили?

- Точно така.
- Изследвахте ли този автомобил?
- Изследвахме го.
- И какво открихте?
- Пак същото — казва Коблински. — Засъхнала рибешка кръв по брезентовите покривала на седалките както отпред, така и отзад.
- Включително и на предната дясна седалка?
- Да.
- Какво още?
- По покривалата открихме значително количество микроскопични следи, най-различни рибени люспи. Но най-много люспи от риба меч имаше на двете предни седалки.
- Можете ли да опишете тези покривала?
- Брезентови — казва Коблински. — Изглежда, че първоначално платът е бил използван за нещо друго. Може би е част от стар корабен навес. Зелен на цвят, нарязан на големи квадрати и сложен върху седалките.
- И тези рибени люспи, тези следи, които открихте, просто лежаха отгоре?
- Не. Люспите са бодливи. Ако ги погледнете под микроскоп, ще видите множество остри шипчета. Затова се задържат върху плата. Шипчетата се затъкват в нишките.
- Така ли ги открихте и върху дрехите на жертвата? Затъкнати в нишките на плата?
- Една част.
- Взехте ли проби от засъхналата рибешка кръв и люспите в колата на обвиняемия?
- Взехме.
- А също така и от дрехите на жертвата?
- Да.
- Открихте ли нещо друго, докато претърсвахте колата на обвиняемия? Зеления форд експлорър.
- Да. Открихме разписка, издадена от препараторска работилница близо до южния залив. Беше стара, отпреди няколко месеца. Но решихме да си опитаме късмета.
- Какво имате предвид?
- Отидохме в работилницата, която беше издала разписката.

— И какво научихте?

— Въпросната разписка е била издадена на обвиняемия няколко месеца по-рано. Според регистъра ставаше дума за препариране на голям морски костур. Но освен това открихме, че преди три дни в работилницата е била доставена много по-голяма риба. Не от обвиняемия, а от един помощник на яхтата му...

— Възраждавам. Предположения.

— Приема се — казва Пелтро.

— Имахте ли възможност да видите в работилницата другата риба?

— Да. В хладилната камера.

— Можете ли да я опишете?

— Беше голяма риба меч, тежка около четиристотин и петдесет килограма. Имаше етикетче с теглото. Твърде едра за Южна Калифорния. По-големи се срещат понякога край Хавайските острови и Австралия. Но за нашето тихоокеанско крайбрежие рибата е направо грамадна. Вероятно е заради затоплянето. Цялата морска фауна се изнася на север.

— Знаете ли нещо повече за тези риби?

— Да, ловил съм ги на два-три пъти с яхта под наем.

— И това е най-голямата, която сте виждали?

— Да.

— Казвате, че е имало етикетче. А беше ли записано и името на човека, който е уловил тази риба?

— Да, беше.

— И кое е името?

— На обвиняемия Джона Хейл.

При тези думи Коблински поглежда Джона.

— Взехте ли проби от кръвта и люспите на тази риба меч, предадена в работилницата по поръчка на обвиняемия?

— Взех.

— И разгледахте ли люспите под микроскоп?

— Да.

— Стигнахте ли до някакви изводи от проучването?

— Да. Стигнах до извода, че при микроскопско наблюдение люспите от дрехите на жертвата Золанда Суейд съвпадат по размер, форма и цвят с онези, събрани по покривалата в автомобила на

обвиняемия. Също така съвпаднаха по размер, форма и цвят с люспите, взети от рибата в работилницата.

— Един последен въпрос. Взехте ли за лабораторно изследване проби от засъхналата кръв по дрехите на жертвата, както и от кръвта на рибата в хладилната камера?

— Да, взех. Заедно с проби от тъканите на рибата.

— И къде ги изпратихте?

— На „Дженетикс Инкорпорейтед“ в Бъркли, Калифорния.

— Благодаря, мистър Коблински — казва Райън и се обръща към мен. — Свидетелят е на ваше разположение.

Райън набира скорост и почва да ни нанася болезнени удари, макар че все още намирам за какво да го сдъвча.

— Мистър Коблински... Как е по-правилно, „мистър“ или „полицай“?

— Мистър — казва той. Не е официален полицейски служител, а само лабораторен специалист.

— Да започнем с вашия оглед на автомобила. На зеления форд експлорър, модел хиляда деветстотин деветдесет и шеста година. Претърсихте го, нали?

— Така е.

— Как го направихте?

— С прахосмукачка — казва той. — Специален модел с филтри. На всеки филтър отбелязахме откъде е взета пробата и го прибрахме в найлоново пликче.

— По този начин ли събрахте люспите и следите от засъхнала рибешка кръв?

— Да, както и чрез наблюдение под лупа. Една част от следите събрахме с пинцети.

— Значи претърсихте автомобила много старателно?

— Така е.

Открихте ли в колата на мистър Хейл гилза от пистолетен патрон?

— Не.

— Открихте ли следи от човешка кръв?

— Би било невъзможно да я различим. В колата имаше твърде много други примеси. Най-вече рибешка кръв.

— Но не успяхте да откриете човешка кръв, нали?

— Не успяхме.

— Търсихте ли?

— Естествено.

— Ако не греша, в показанията си преди малко описахте едната рана на жертвата като обилно кървяща.

— Възразявам — намесва се Райън. — Свидетелят не е медицински експерт.

— Повтарям собствените му думи — казвам аз.

— Възражението се отхвърля.

— Казахте ли, че раната е кървяла обилно?

— Може и да съм казал.

— Какво точно имахте предвид?

— Че куршумът навярно е засегнал голяма артерия.

— В такъв случай от раната би трябвало да изтече голямо количество кръв. Нали казахте, че точно това сте видели? Кърваво петно на земята.

— Да.

— И все пак не открихте човешка кръв в колата на обвиняемия?

— Както казах, в автомобила имаше прекалено много други примеси.

— Мистър Коблински, разглеждали ли сте и преди люспи от риба меч? Да речем, при някое друго дело или по време на обучението си.

— Разбира се.

— Изследвали ли сте люспи от риба меч?

— Не.

— Не е ли факт, че люспите, взети от една риба меч, могат да изглеждат под микроскоп съвсем като тези на някоя друга?

— Може и да изглеждат. Но повечето хора не се доближават до тях толкова, че да ръсят люспи в колите си.

Коблински ми се усмихва широко. Инстинктивно усещам, че съм загазил. Мога да сменя темата, но заседателите ще се питат защо.

— Искате да кажете, че средният гражданин не излиза в морето за риба меч?

— И това също — казва той. — Но не е там работата. Повечето хора само им слагат пломба и ги пускат. Така правят всички мои познати. Не ги изтеглят на борда. Рибата меч е само обект на спорт. Не

става за ядене. Повечето спортни рибари започнаха да се грижат за опазване на природата.

Изричайки това, Коблински се обръща право към Джона. Както и половината заседатели.

Бих могъл да поспоря. Тази риба е била трофей. Колко пъти се случва човек да хване чудовище от половин тон? Но Коблински без съмнение ще ми отговори с примери за жестокостите на китоловците, готови да накълцат Волния Уили на пържоли. Предпочитам да зарежа темата. Това им е лошото на умните свидетели — могат да ти подлеят вода по хиляда начина.

— Запознат ли сте с теорията за пренасяне на следи? — питам аз.

Заседателите все още си представят окървавена вода. Изобщо не ги интересува какво говоря в момента.

— Разбира се.

— И за кръстосаното пренасяне?

— Да.

— Можете ли да обясните на съдебните заседатели за какво става дума?

— Микроскопичните, както и по-едрите следи могат да полепнат по даден предмет, например дреха. Привлича ги статичното електричество или се заплитат в тъканта и така попадат от една повърхност на друга.

— А кръстосаното пренасяне? — питам аз.

— При него става обратното — отговаря Коблински.

— Например влакна от дрехите на жертвата да бъдат открити върху седалка на автомобил. Или косми по облегалката.

Той кимва.

— Да.

— Открихте ли в зеления форд експлорър на мистър Хейл влакна от облеклото на жертвата?

— Не.

— Знаете ли от каква тъкан бяха дрехите на жертвата?

— Бяха вълнени. Късо сако и панталон. Като тореадорски костюм.

— Не е ли нормално да предположите, че ако е сядала върху тези покривала, по тях ще бъдат открити влакна?

— Не и в този случай — възразява Коблински. — Имаше признаци, че някой е почистил старателно колата съвсем наскоро. Пепелникът беше празен.

Ето че пак се натъквам на дебнеща мина.

Когато се озъртам, Райън ми се усмихва злорадо от масата на обвинението. Най-сетне всичко тръгва в неговата насока. Заседателите също са го усетили. Как може човек, който е тъй запален по пурите, че ги купува на черно по хиляда долара кутията, да се окаже с чист пепелник точно когато го проверяват? Явно е имал причина.

— Смятаме, че навярно някой е изтръскал и покривалата — добавя Коблински.

— Ако жертвата е била извлечена от колата, не би ли трябвало поне няколко нишки от облеклото ѝ да паднат върху самата седалка или на пода?

— Възможно е, но както казах, може и да не стане, ако покривалата са били изтръскани.

— И все пак не открихте нито една в колата на обвиняемия, нали?

— За нишки от облеклото на жертвата ли говорите?

— Да.

— Не открихме — признава Коблински.

— Открихте ли по облегалката косми от жертвата?

— Не.

— А на друго място в колата?

— Не. Беше изчистена.

— И проверихте всичките си филтри? Специалните лабораторни филтри на полицейската прахосмукачка?

— Да.

— Но не открихте нищо?

— Открихме рибешка кръв и люспи — казва свидетелят. — Бяха се закачили за покривалата.

— Знаете какво имам предвид, мистър Коблински. Имам предвид признаци за кръстосано прехвърляне на нишки и косми от жертвата. Не би ли било нормално да откриете микроскопични следи, ако жертвата е седяла в тази кола? Не е ли най-вероятно? Дори ако някой е изтръскал покривалата. Не е ли почти напълно сигурно, че щеше да има поне някакви следи от престоя на жертвата в автомобила?

— Възможно е — казва той. — Не мога да преценя.
И през цялото време се усмихва.

Райън е в настъпление. На следващата сутрин нанася още един удар. Точно това, което ме плашеше — ДНК проба. Само че не от Суейд, а от рибата.

Хауърд Сандлър е криминален експерт по кръвните проби. Има научна степен и между другото се занимава с генетичен анализ. Работи за една частна лаборатория в Бъркли, специализирана в грижите за застрашените животински видове.

Райън отделя почти половин час за характеристика на свидетеля като експерт. Описва цялата биография на Сандлър, докато накрая стига до най-същественото — изследването на ДНК.

— Редовно ли ви възлагат подобни задачи?

— Не много често — казва Сандлър. — Обикновено задачите ми са свързани с определяне вида на рибата и генетичното наследяване на определени свойства. Изследваме така наречената генетична структура на популацията, за да използваме разумно природните ресурси. Необичайно е да ми поискат определяне на конкретен генетичен код, но и това се случва. Най-често при подозрения за браконьерство.

— Но възможно ли е да се извърши онова, което ви поръчаха в конкретния случай? Да се установи по генетичен път дали дадено количество засъхнала кръв принадлежи на конкретна риба.

— Зависи от образца. Дали има достатъчно количество материал. Но по принцип да, възможно е.

— Можете ли да кажете на заседателите какъв метод използвахте в случая?

— Методът се нарича полимеразна верижна реакция. Обикновено се използва съкращението ПВР.

— И какво представлява този процес ПВР?

— Всички живи същества се състоят от нишки генетична материя, наречени хромозоми. Те са подредени като мъниста на конец. Подредбата на хромозомите определя генетичното развитие на организма. Дали ще се превърне в крава или в полски мак. Ако е крава,

то дали ще е светла или тъмна и от каква точно порода ще бъде. Строителните блокчета на хромозомите се състоят от молекули ДНК, По форма тези молекули приличат на усукана стълба, наречена двойна спирала. А точният начин, по който са подредени молекулите ДНК, е специфичен и уникален за всеки отделен жив организъм. Ето, това е идентифицирането чрез ДНК.

— Значи по този начин можете да установите дали капка кръв на местопрестъплението идва от точно определено животно или в нашия случай от точно определена риба меч?

— Съвършено вярно.

— А сега да се спрем на метода ПВР. Обяснете ни простичко как действа той.

— Буквата П идва от полимераза. Полимеразите са ензими, които молекулата ДНК използва, за да сглоби нова молекула в правилната последователност, тъй че да съвпада напълно с оригиналната, или родителската ДНК. Това е необходимо за деленето и растежа на клетките, за да може организъмът да живее. При полимеразната верижна реакция малки количества ДНК или дори късчета ДНК, взети от местопрестъплението, например петънце засъхнала кръв, могат да се изкопират за сравнително кратък период, да речем, няколко часа. След като ДНК се изкопира и размножи, вече може да бъде изследвана по различни методи на молекулярната биология и така да се сравни с други известни образци.

— В нашия случай това са образците от рибата меч в хладилната камера, нали?

Райън знае как да вкара свидетеля точно в желаното русло.

— Правилно. Нишките ДНК или са идентични, или не. Средно положение няма.

— И какви са шансовете две живи същества да имат идентичен ДНК отпечатък?

— В дадения случай ли?

— Да.

— Безкрайно малки — казва свидетелят. — Приблизително един шанс на петнайсет милиарда.

Райън навъсва вежди и заднишком слиза от подиума. Прави се на смаян пред заседателите.

По-просто и ясно обяснение на метода едва ли може да има.

— С две думи, човек би имал по-голям шанс да спечели без билет от лотарията. Това ли ни казвате?

Докато задава този въпрос, Райън не гледа свидетеля, а Джона.

— Протестирам.

— Приема се. Съдебните заседатели да не взимат предвид въпроса. Мистър Райън... — Пелтро вдига чукчето като строг учител, готов да замахне с показалката. — Продължавайте по същество.

— Доктор Сандлър, извършихте ли тази ПВР проверка върху образците, които ви бяха изпратени от нашата лаборатория по криминалистика?

— Да.

— И можете ли да ни кажете какво узнахте от този анализ?

— Подреждането на ДНК нишките в образците засъхнала кръв, взети от панталона на жертвата, и в образците от хладилната камера съвпада напълно.

— Можете ли да направите въз основа на това конкретен извод?

— Мога.

— И какъв е този извод?

— След като разгледах образците, мога да заявя, че засъхналата кръв по панталона на жертвата е от рибата меч в хладилната камера.

— Точно тази риба меч и никоя друга?

— Именно.

Съдебната зала замръзва. Това е повратна точка. Усецам я осезаемо, мога да я подуша във въздуха. Чува се как репортерите на първия ред дращят с писалки в бележниците си, бързайки да запишат всичко дословно.

Озъртам се. Джона е захлупил лице върху лактите си. Мери седи точно зад него, отгатък парапета. Изглежда зашеметена, замаяна. На лицето ѝ е застинало изражение на ужас, сякаш я мъчи една-единствена мисъл: нима съм се омъжила за убиец?

— Някой трябва да я е пренесъл — казва Джона. — Как другояче може да е попаднала там?

Става дума за засъхналата кръв по дрехите на Суейд.

— Не знам.

Той ме гледа така, като че не му вярвам. Седим в килията на пет метра зад съдебната зала на Пелтро. Само Джона и аз. Отвън по коридора се ниже човешка върволица.

Когато Пелтро напусна подиума и се отправи към кабинета си, Райън свика свой собствен съд. Обкръжиха го репортери, които питаха дали процесът не е приключил. Дали ДНК пробата не е решаващо доказателство. От другия край на залата го чух как им отговори на висок глас да чакат нови разкрития.

Моите въпроси към Хауърд Сандлър траяха само три минути. Единственото, за което можех да се заям, беше някоя пропусната формалност при транспортирането на образците. Когато попитах как са събрани, Райън възрази и ми натри носа с простия факт, че това е извън компетентността на свидетеля.

Сандлър можеше само да ме увери, че след получаването в лабораторията образците са били обработвани правилно и не може да има никаква грешка.

С надежда да стане чудо се помъчих да намекна, че може би някой е объркал етикетите и образците от хладилната камера са се смесили с тези от местопрестъплението.

Невинаги си личи дали съдебните заседатели вярват на нещо, но когато не вярват, става ясно веднага. Изобщо не ми повярваха.

— Добре стори, че прати Мери да си върви — казва Джона.

И това ми е единственото добро дело за днес. Помолих Хари да я откара през репортерската обсада. Тази нощ около къщата на Мери ще има полиция — да я пази от журналистическите орди.

Преди няколко дни двамата с Хари я посетихме. Всички цветя и храсти отпред са изпотъпкани, сякаш е минало стадо бизони. По моравата има истински коловози, оставени от предприемчиви фотографи, които обслужват всенародното право на информация и гледат да запечатат върху лента каквото им падне — Мери изхвърля боклук, Мери в кухнята, Мери се мъчи да дръпне завесите в спалнята, — всичко това, заснето с грамадни телеобективи. Над къщата денонощно кръжат журналистически хеликоптери; нощем осветяват задния двор с прожектори, а операторите висят навън, прикрепени с ремъци.

Преди два дни Мери ми донесе писмо от Асоциацията на домопритежателите. Молят я да се изсели поне докато трае процесът.

Съседите вече не издържат на това нашествие.

Джона ме гледа и се чуди какво ни чака тепърва.

— Има и друга възможност — казвам аз. Веднъж вече сме говорили за това. — Самозащита. Пистолетът на Суейд.

Поглеждам го с повдигната вежда.

— Не ми вярваш — въздъхва той.

— Вече не знам на какво да вярвам. Знам, че доказателствата са неблагоприятни, а времето ни изтича. Не можем да открием нито Онтаверос, нито свидетел, който да потвърди връзката. Ако решим да сменим линията на защитата, ще трябва да действам светкавично.

Вдигам го и му помагам да седне до малката стоманена масичка наред килията с два неподвижни стола от двете страни.

— Имам експерти в списъка — казвам аз. — Включих ги за всеки случай. Специалисти по възстановка на престъпления. Медици, които са готови да потвърдят, че раните на Суейд съвпадат с предположението за извъртяна ръка. Те прегледаха доказателствата, доклада на съдебния лекар, раните, барутните петна по ръцете на Суейд. Ще заявят, че в колата е имало борба. Схватка за пистолета. Имаме сведения за покупката на оръжието. Мисля, че е било самозащита. Тя носеше пистолета в чантата си. Мисля, че онази вечер го е извадила.

— Може и тъй да е станало — казва Джона. — Само че не знам.

— Какво не знаеш?

— Не знам какво е станало. Не съм бил там.

Въздъхвам дълбоко и се заглеждам над рамото му към отсрещната стена.

Джона кълумва.

— Ако искаш да им кажа, че съм бил там, ще го направя. Ще им кажа, че съм се борил за пистолета.

Поклащам глава.

— Само ако е истина.

Иначе ще е лъжесвидетелство и не мога да си представя нещо по-опасно от това — Джона да разправя опашати лъжи пред съдебните заседатели.

Той тръсва глава.

— Защо просто не ме призовеш да им кажа, че не съм бил там?

— Защото няма да ти повярват. Какво ще обясниш, когато Райън те попита как онази рибешка кръв е попаднала върху дрехите на Суейд?

— Че не знам.

— А когато ти напомни какви заплахи си изрекъл пред Брауър? Какво ще отговориш? Че е било просто майтап?

— Може би — казва той.

— Значи не си бил ядосан?

— Бях, но нямаше да я убия.

— Тогава защо го каза?

— Хората непрекъснато дрънкат неща, които не мислят.

— И ти ли?

Джона не отговаря. Вече разбира проблема. Е, би запитал Райън, тогава ли излъгахте, или сега?

И все пак не ме напуска чувството за нещо нелепо. При толкова много веществени доказателства, свързващи Джона с местопрестъплението, има въпроси, на които Райън не е отговорил. Защо една жена, срещала Джона само веднъж, и то при враждебни обстоятелства, ще влиза в колата му? За какво изобщо са разговаряли, та тя да изпуши не една, а цели две цигари? И може би най-важното, като се имат предвид конкретните съдебни заседатели: защо една елегантна жена като Суейд, която се облича безупречно, макар и малко странно в тия тореадорски костюми, доброволно ще скочи върху оплесканите покривала на Джона? Последният въпрос противоречи на всякаква женска логика и Райън ще трябва да се пребори с него или да гледа как го развявам пред девет жени в ложата.

— Обвинението призовава Сюзан Маккей.

Райън се мъчи да не ме гледа, но накрая не устоява и крадешком хвърля страничен поглед. По лицето му е изписано задоволство.

До този момент двамата с Хари предполагахме, че Райън държи Сюзан да виси в коридора като своеобразно наказание. Мотае я вече цяла седмица, задето ми помогна за пистолета на Суейд — факт, който така и така щяхме да открием.

Джона се привежда към мен. Ние с Хари сме го притиснали здраво от двете страни, за да предотвратим повторение на вчерашния гаф.

— Мислех, че сте приятели — прошепва той толкова високо, че неволно се озъртам към заседателите. Дано онези от предния ред да нямат добър слух.

Вдигам длан пред устата си.

— Не е по нейно желание. Викнаха я с призовка.

— О! — Той се замисля за миг, после кимва. — Сигурно ще им разкаже какво стана в нейния кабинет. Как побеснях и си излязох.

Може и да не се наложи, ако той продължи да приказва. Хващам го за лакътя и му правя знак да мълчи.

В същата секунда отеква потрепване на дамски токчета по твърдия под. Няма нужда да се оглеждам. Знам, че Сюзан е в залата. Усецам с врата си топлината на нейния поглед като лазерен лъч.

Напоследък тя бе взела да се успокоява и приемаше моите нощни уверения, че Райън няма да я призове. В края на краищата Брауър също чу заплахите в кабинета ми. Сюзан няма какво да добави.

Макар и доведена по принуда, тя пристъпва решително през вратичката в преградата. Застава на свидетелското място и вдига ръка. В този момент не гледа служителя, който опява все същото: *Заклеватели се да казват истината, цялата истина...* Гледа мен. Подозирам, че сега я изпълва не гняв, а нормалното човешко чувство при внезапна заплаха: бий се или бягай.

— Седнете, моля — казва Райън. — Представете се. Име, фамилия и адрес за протокола. Фамилията по букви, ако обичате.

— Сюзан Маккей.

Усещам, че е изплашена. Тя изплюва фамилията си буква по буква, после дава служебния си адрес вместо домашния. Райън сякаш не забелязва. Журналистите от първия ред доста ще се озорят, ако решат да я търсят. И телефонът ѝ не е в указателя.

— Мисис Маккей, можете ли да ни кажете какво работите?

— Директор на Службата за закрила на децата.

— Държавна организация ли е това?

— Да.

— Окръжна или градска? — пита Райън.

— Окръжна.

— И с какво се занимавате там? Какви са вашите задължения като директор?

— Аз съм главният административен служител.

— Значи ръководите цялата организация?

— Да.

— Носите ли отговорност пред някого?

— Пред Надзорния съвет — казва тя.

— Стараете се да останат доволни от вас, нали?

Райън изрича въпроса така, сякаш няма за какво да са доволни от нея.

— Така е.

Райън вече знае всичко това. Просто го напомня на Сюзан.

— Бихте ли казали на съдебните заседатели с какво се занимава вашата служба?

— Имаме задачата да се грижим за децата. Най-вече за тези, които са изоставени или стават жертва на насилие. Проучваме сведенията за подобни случаи. Ако се наложи, взимаме децата под опека. Също така от време на време даваме на съда препоръки по въпросите на родителските права.

— Значи казвате, че проучвате сведенията за насилие срещу деца? — От всичко изредено Райън подбира само каквото му трябва.

— Така е.

— И в това отношение имало ли е случай да проучите твърденията за насилие срещу дете на име Аманда Хейл?

— Възражявам, ваша светлост — изправям се аз. — Няма връзка с процеса.

— Свързано е с мотива — отвърща Райън.

— Ще разреши въпроса — казва Пелтро. — Възражението се отхвърля.

— Не се занимавам лично с разследвания — отговаря Сюзан.

— Да, но знаете за случая, нали?

— Знам за обвиненията — казва тя.

— Проведе ли вашата служба разследване на тези обвинения?

— Проверихме ги. Но не смятам, че се е стигнало до истинско разследване.

— Можете ли да кажете на съдебните заседатели кой е подал тези обвинения?

Аз махвам с ръка към съдията.

— Възражявам, ваша светлост. Може ли да се приближим?

Пелтро кимва. Аз и Райън заставаме до края на съдийската маса, по-настрани от Сюзан и заседателите. Съдебната секретарка също се приближава с компютърната стенографска машинка, за да запише всичко.

— Ваша светлост, това е чисто злепоставяне — шепна аз с ръка на устата, за да не ме чуят нито заседателите, нито драскачите от първия ред. — Срещу моя клиент не са били предявени официални обвинения. По всичко личи, че изобщо не е имало подобни събития. Липсват каквито и да било данни за кръвосмешение или тормоз.

— Все пак обвинения е имало — казва Райън. — Не смятам да доказвам, че са били верни. Фактът е, че са пряко свързани с мотива. Обвиняемият е знаел за тях. Знаел е също така, че ще бъдат подновени чрез съобщението за печата на жертвата. Може и да са били клевета. Но това не е оправдание за убийство. Мистър Мадриани знае, че това е нашата теория. Тя беше ясна от самото начало. Според нас неговият клиент е убил жертвата, за да ѝ запуши устата.

— Ваша светлост, ако разрешите това, има опасност заседателите да осъдят моя клиент съвсем не за това, което разглежда процесът.

Съдията клати глава. Не му се иска да отнеме на Райън сърцевината на обвинението. Моят протест има далечен прицел и Пелтро отлично разбира това.

— Мистър Мадриани, по-късно можете да разпитате свидетелката на свой ред — казва той. — Можете да изясните, че нейната служба не е открила никакви основания за обвиненията. Но въпросът е свързан с мотива. Ще отхвърля обвинението.

Последното е изречено на висок глас, за да чуе цялата зала. Пелтро ни отпраща обратно — Райън при свидетелката, а мен на стола.

— Мисис Маккей, можете ли да ни кажете кой подаде въпросните обвинения за тормоз над малката Аманда Хейл?

— Майка й.

— Тоест Джесика Хейл?

— Да.

— И срещу кого бяха отправени обвиненията?

— Срещу Джона Хейл.

— Обвиняемият?

— Да.

— Той беше дядо на детето.

— Е — поправя го Сюзан, — все още е дядо на детето.

— Естествено.

Райън много добре знае, че детето е изчезнало, макар че засега неговата прокуратура не си прави труда да повдигне обвинения срещу Джесика.

— И казвате, че сте разследвали тези обвинения?

— Не. Казах, че направихме проверка. До разследване не се стигна.

— Значи ги проверихте?

— Не лично аз. Мои служители.

— Чудесно. — Райън най-сетне е стигнал до същината. — Кого са разпитали?

— Съседи. Познати. Детето. Бабата.

— Тоест Мери Хейл? — Райън посочва към Мери, която седи на първия ред, точно зад Хари.

— Да.

Райън поглежда Мери и се усмихва. Като нищо би викнал и нея на подиума, само че законът не разрешава.

— И въз основа на това проучване вашата служба реши, че не се налага разследване.

— Правилно.

— Вие ли взехте това решение или някой друг в службата?

— Някой друг — казва Сюзан.

— Кой точно?

— Не си спомням. Сигурно е трябвало да подпиша доклада. Мога да проверя в документите.

Райън не настоява.

— А сега искам да насоча вниманието ви към утрото на седемнайсети април. Тази година. Потърси ли ви мистър Мадриани по телефона онази сутрин?

— Много хора ме търсят по телефона — казва тя. — Не мога да помня всички дати.

— Без съмнение мистър Мадриани често ви се обажда.

— Понякога — казва тя.

— Не е ли факт, че двамата сте приятели?

Сюзан се колебае, после отговаря:

— Да.

— Всъщност не е ли истина, че сте повече от приятели?

— Какво намеквате? — пита Сюзан.

— Не е ли факт, че сте любовници?

Аз скачам на крака.

— Протестирам.

— Какво общо има това? — пита Пелтро.

— Оттеглям въпроса — казва Райън и се усмихва на заседателите. — Не е ли вярно, че в момента живеете с мистър Мадриани? Или по-скоро той живее при вас.

— Ваша светлост! — скачам отново аз.

Сюзан смутено се върти на стола и гледа към съдията.

— Мистър Райън — строго изрича Пелтро.

— Ваша светлост, свързано е с достоверността на показанията.

— Той се мъчи да дискредитира собствената си свидетелка — възкликвам аз.

— Знам това — казва Пелтро. — Тя вече отговори, че са приятели. Още един подобен въпрос, и можете да си пригответе пълен портфейл. Плюс четка за зъби. А сега продължавайте.

Райън кимва, после оглежда бележките си. Можеше да е и по-зле. Райън го разигра малко нескопосано. Не толкова думите, колкото

начина на поднасяне. Говори като някакъв малоумник, слушащ как скърца съседското легло.

— Да се върнем към седемнайсети април — казва той. — Деня, когато бе убита жертвата. Спомняте ли си го?

— Да.

— Помните ли, че онази сутрин мистър Мадриани ви се обади по клетъчния телефон?

— Мисля, че да, но не съм сигурна.

— Ще бъде ли от полза, ако представим списък на разговорите му?

Райън задава този въпрос, като че сега аз съм подсъдимият. И всъщност е точно така.

— Не — казва тя. — Спомням си.

— Помните ли съдържанието на телефонния разговор?

— Не знам дали ще си спомня всичко.

— Тогава ни разкажете каквото помните.

— Той искаше да се срещнем в кантората му.

— Мистър Мадриани ли?

— Да.

— Каза ли ви защо?

— Каза, че е свързано с негов клиент.

— А каза ли кой е клиентът?

— Не знам дали го каза тогава или по-късно.

— Узнахте ли по-късно кой е въпросният клиент?

— Да.

— Кой беше?

— Джона Хейл — казва Сюзан.

— Обвиняемият?

— Да.

— Какво друго ви каза мистър Мадриани по телефона?

— Не си спомням.

— Каза ли ви, че току-що се връща от среща с жертвата Золанда Суейд?

— Протестирам. Обвинението подвежда свидетелката.

— Само я попитах дали си спомня.

— Да — казва Сюзан.

— Не отговаряйте на въпроси, докато има повдигнато възражение — скарва ѝ се Пелтро.

— Съжалявам — казва тя.

— Тя знае отговора, ваша светлост — изтъква Райън.

— Продължавайте.

— Мисля, че може да ми е казал — отговаря Сюзан, преди Райън да повтори въпроса.

— Каза ли ви за какво е разговарял с мисис Суейд на тази среща?

— Не. Не по телефона.

— Не ви ли каза, че срещата е минала зле?

Тук вече Райън налучква. Готвя се да възразя, но Сюзан ме изпреварва.

— Може да го е казал.

Райън се усмихва.

— Каза ли ви, че мисис Суейд подготвя съобщение за печата срещу неговия клиент?

— Възразявам.

— Приема се. Задайте въпроса по друг начин.

— Каза ли ви нещо повече за разговора с мисис Суейд?

— Не си спомням дали ми е казал за съобщението тогава или после.

— После ли?

— Когато отидох в кантората му.

— А кога отидохте в кантората на мистър Мадриани?

— По-късно същата сутрин.

— Тоест сутринта на двацет и четвърти, деня, когато бе убита мисис Суейд?

— Да.

— И кой още беше на тази среща?

— Мистър Брауър...

— Имате предвид своя сътрудник Джон Брауър?

— Да, него.

— Защо присъстваше той?

— Просто сметнах, че не е лоша идея.

— Значи вие го доведохте?

— Да.

— Защо го взехте със себе си?

— Ставаше дума за издирване на дете. Внучката на мистър Хейл...

— Значи още преди срещата сте знаели кой е клиентът? Преди малко казахте, че не си спомняте дали сте чули името му по телефона, или не.

Сюзан съвсем се обърква.

— Сигурно ми е казал. Вероятно съм знаела.

Сюзан е нервна. Не я бива за свидетелка. Отговаря, без да я пита.

— Струва ми се, че по някое време стана дума как майката е взела детето в нарушение на съдебното решение...

— По някое време? — повтаря Райън. — Нима сте имали с мистър Мадриани повече от един разговор за мистър Хейл и внучката му?

— Мисля, че да.

Хари ме гледа. Аз започвам да се потя. Сега ще я подхване изкъсо. Къде и кога?

— Колко пъти разговаряхте за това с мистър Мадриани преди телефонния разговор на двайсет и четвърти?

— Може да ми е споменал веднъж.

— Помните ли къде се проведе този разговор?

Представям си как Сюзан описва пред заседателите сцената с крема върху шезлонга. Би било убийствено преживяване.

Тя ми хвърля виновен поглед.

— Не си спомням.

— А помните ли кога се състоя разговорът?

— Не.

— Помните ли защо мистър Мадриани обсъди темата с вас?

— Внучката на мистър Хейл беше изчезнала. Отведена от майката въпреки съдебната заповед. Предполагах, че ще потърси помощ от моята служба.

— И не видяхте в това нищо нередно?

— *Нямаше* нищо нередно. Попитахте ме защо взех мистър Брауър на тази среща. Ето затова.

Сюзан малко се е опомнила и показва нокти.

— Естествено — казва Райън. — Не е ли факт, че предпочитате да не говорите за това? Не е ли истина?

— Кое?

— Всичко. Не е ли факт, че предпочитате да не казвате нищо, което може да навреди на мистър Мадриани или неговия клиент?

— Бих предпочела да не давам показания, ако това имате предвид.

— Не това имам предвид — казва Райън. — Не е ли факт, че бихте предпочели да помогнете на мистър Мадриани?

— Не съм мислила за това.

Сюзан се заглежда настрани от заседателите, сякаш въпросът е под нейното достойнство. А може би просто не иска да видят яростта в очите ѝ.

— Кой още беше на срещата освен вас и мистър Брауър? Говоря за срещата на двайсет и четвърти.

Райън не е изтървал посоката. Безпогрешно продължава оттам, докъдето спря.

— Мистър Хайндс. — Сюзан кимва към нашата маса. И мистър Хейл.

— Обвиняемият?

— Да.

— Това ли са всички?

— И мистър Мадриани — казва тя.

— О, разбира се. Не бива да забравяме мистър Мадриани. Можете ли да кажете пред съдебните заседатели какво обсъждахте на тази среща?

— Ставаше дума най-вече за внучката на мистър Хейл.

Както и обвиненията за скандал с властите, макар че Сюзан няма да го спомене. Нито пък Райън, освен ако дълбоко греша.

— Тя беше изчезнала и мистър Хейл искаше да я намери — добавя Сюзан.

— Само за това ли разговаряхте? Как да намерите внучката на мистър Хейл.

— Това беше основното.

— А за съобщението за печата на Суейд?

Райън напомня за собственото ѝ признание, че съм споменал това в разговора по телефона.

— Да, спомням си.

— Обсъждахте ли съобщението по време на срещата?

— Може да сме го обсъждали — казва Сюзан.

— Имате ли възможност да видите съобщението?

— Да.

— Прочетохте ли го?

— Мисля, че го прочетох.

— Можете ли да кажете на съдебните заседатели какво пишеше в него?

— Беше несвързано — казва Сюзан. — Куп безпочвени обвинения.

— Какви обвинения? Срещу кого?

— Срещу мистър Хейл.

Едва ли не и аз съм готов да повярвам, че напълно е забравила за конфликта със съдебните власти.

— Какво се твърдеше в тези обвинения?

— Не си спомням подробности.

— Хайде сега, мисис Маккей. Не прочетохте ли материала?

— Прочетох го.

— Обвиненията бяха твърде сериозни, нали?

— Предполагам.

— Бихте ли желали да ви дам екземпляр, за да си освежите спомените?

— Няма нужда — казва Сюзан. — Имаше много грозни обвинения за тормоз на дете.

— От кого?

— Питате кой е автор на обвиненията?

— Питам кой беше предполагаемият извършител.

— Мистър Хейл.

— Обвиняемият?

— Да.

— И вие прочетохте съобщението в негово присъствие?

— Да, доколкото си спомням.

— Какво друго пишеше там?

Сюзан се замисля.

— Не си спомням как точно го беше изложила.

— Имате предвид жертвата мисис Суейд?

— Предполагам, че тя го е писала.

— Нали така ви каза мистър Мадриани?

— Да, струва ми се.

— Помните ли другото обвинение?

— Мисля, че беше за сексуално насилие.

Райън поглежда заседателите с вдигнати вежди.

— От страна на кого?

— На мистър Хейл.

— А кои бяха предполагаемите жертви на тези деяния?

С нищо не мога да му попреча. Райън уж доказва мотива на Джона да извърши убийство. А на практика трови умовете на заседателите.

— Дъщерята и внучката на мистър Хейл.

— Значи те бяха предполагаемите жертви?

— Да.

— Мистър Хейл видя ли това съобщение по време на срещата при Мадриани?

— Може да е получил копие. Не си спомням.

— И каква бе реакцията му на всичко това?

— Не беше щастлив — казва Сюзан.

Райън се разсмива демонстративно пред заседателите.

— Напълно го разбирам. Беше ли ядосан?

— Би могло да се каже.

— Изпадна ли в ярост?

— Не съм сигурна дали бих употребила подобен израз.

— Направи ли някакви изявления?

— Не помня — казва Сюзан.

— Нищо ли не каза?

— Каза нещо, но не помня какво.

— Не е ли факт, мисис Маккей, че след като чу за информацията в съобщението за печата, мистър Хейл отправи по време на срещата смъртни заплахи към жертвата Золанда Суейд?

За миг Сюзан стрелва очи към мен с безмълвен вик за помощ.

Въпросът е отявлено и безсрамно подвеждащ, но аз не възразявам. Брауър вече даде показания за заплахите. Старателно правя безизразна физиономия. Няма какво друго да сторя, вече цялата ми защита рухва в пламъци.

— Може и да е отправил.

— Често ли ви се случва да слушате смъртни заплахи? Искам да кажа, толкова всекидневно явление ли е за вас, че ги забравяте?

— Случва се — казва тя. — При нас идват доста ядосани съпрузи.

— Значи едва ли ще си спомните този случай. Това ли твърдите?

Сюзан не отговаря. Само гледа Райън така, сякаш в момента изрича наум цял куп смъртни заплахи.

— Има ли нещо неясно във въпроса? — пита Райън.

— Не.

— Тогава отговорете.

— Обикновено помня заплахите.

— А тази конкретно?

— Мистър Хейл може да е изрекъл някаква заплаха.

— Какво точно *може* да е казал?

— Беше силно раздразнен, че законът не може да се справи със Золанда Суейд и нейната дейност.

— Значи е смятал, че тя има пръст в изчезването на внучката му, прав ли съм?

— Вероятно е имала.

С този отговор Сюзан ни закопава.

— Не това ви попитах. Питам дали мистър Хейл смяташе, че тя е замесена.

Тя поглежда Джона. Не ѝ е приятно, но трябва да отговори.

— Да.

— Той каза ли го по време на срещата?

— Да.

— И твърдите, че е бил раздразнен, защото законът не може да се справи с мисис Суейд?

— Така беше.

— Той помоли ли вас или вашата служба за нещо конкретно?

Райън подплатява още веднъж показанията на Брауър. Държи всичко да е спретнато и опаковано с панделка.

— Искаше да отидем и да я разпитаме.

— Как? Каза ли как иска да я разпитате?

— Не си спомням.

— Не е ли факт, че е поискал да използвате сила, за да изтръгнете от мисис Суейд сведения за внучката му?

— Може да е поискал. Както казах, беше силно раздразнен.

— Обещахте ли му да направите нещо?

— Нямахме какво да направим. Не разполагахме с доказателства за участието ѝ.

— Казахте ли това на мистър Хейл?

— Да.

— И какво отговори той?

— Не си спомням точните думи.

— Опитайте се, доколкото помните — настоява Райън.

— Нещо като „трябва да има начин да се справите с нея“.

— Това ли каза?

Райън вдига пред себе си някакви номерирани листове. Не мога да ги разчета отдалеч, но съм готов да се обзаложа, че държи протокол от показанията на Брауър.

— Така ми се струва. Както казах, не помня точните думи.

— Бихте ли казали, че обвиняемият беше разгневен, когато изрече това?

— Предполагам.

— Не знаете дали е бил разгневен?

— Беше разстроен — казва Сюзан.

— Ще се изненадате ли, ако ви кажа, че според вашия служител Брауър обвиняемият е изпаднал в ярост? И това се случило, след като мистър Мадриани му казал, че той, мистър Хейл, е обвинен в изнасилване на собствената си дъщеря и тормоз на внучката си. Ще се изненадате ли?

— Джон понякога пресилва нещата — казва тя.

— Тъй ли? Значи затова го понижихте?

— Не съм го понижила.

— А какво точно направихте?

— Мистър Брауър бе пренасочен към други задължения.

— Аха! — Райън кимва театрално. — И тъй, говорим за срещата в кантората на мистър Мадриани. Казахте ли тогава на мистър Хейл, че вашата служба е разследвала мисис Суейд и не сте успели нито да получите съдебно решение за прекратяване на нейната дейност, нито да откриете основания за предявяване на обвинение?

— Може и да съм казала.

— Казахте ли го, или не?

— Мисля, че го казах.

— И спомняте ли си отговора на мистър Хейл?

— Не си го спомням.

— Не предложи ли мистър Хейл да пратите хора от вашата служба при Суейд, които чрез насилие да узнаят какво е станало с внучката му?

— Вече ви отговорих, че може да го е казал. — Сюзан преглъща мъчително. — Може би. Не си спомням.

— Заплаши ли Джона Хейл да убие мисис Суейд?

— Може да е казал неща, които...

— Заплаши ли да я убие?

— Изрече някаква заплаха.

— Ще попитам още веднъж и ви напомням, че сте под клетва. Заплаши ли Джона Хейл във ваше присъствие да убие Золанда Суейд?

Сюзан изведнъж забива очи в пода. Главата ѝ клюмва. Тя проговаря нещо, но звукът не стига по-далеч от масата на секретарката.

— Какво казахте?

— Казах „да“.

— Благодаря.

Райън въздъхва дълбоко. Вече е установил две важни подробности: смъртната заплаха, за която се споменаваше в показанията на Брауър, и нещо далеч по-опасно — очевидната пристрастност на Сюзан.

— Сама ли си тръгнахте от кантората на мистър Мадриани, когато приключи срещата?

— Не.

— Кой беше с вас?

— Мистър Хейл.

— Обвиняемият?

— Да, той.

— Къде отидохте заедно с мистър Хейл?

— В моя кабинет.

— С каква цел?

— След като поговорихме с мистър Хейл в кантората на Пол... на мистър Мадриани — поправя се тя, но заседателите вече са чули. —

След срещата сметнах, че въз основа на информацията, която ни даде той...

— Кой?

— Мистър Хейл. Сметнах, че може би има шанс да издействаме съдебно решение срещу мисис Суейд и така да я принудим да даде сведения за изчезналата Аманда Хейл.

— Защо сметнахте, че можете да успеете, след като предишните ви усилия се провалиха?

— Мистър Хейл ни каза, че няколко седмици по-рано, броени дни, преди да изчезне детето, мисис Суейд се появила в дома му и отправила заплахи към него.

— Суейд е отправила заплахи, така ли?

— Така каза той.

— Какви заплахи?

— Според него Золанда Суейд го заплашила, че ако той и жена му не се откажат от родителските права, ще загубят детето. И няколко дни по-късно станало точно това. Майката дошла, взела детето за свиждане и сякаш потънали вдън земя. Мистър Хейл каза, че той и съпругата му могат да го потвърдят под клетва. Бяха готови да подпишат писмени показания.

— Но вие не разговаряхте за това с жена му, нали?

— Тя не беше там. Смятахме да ѝ позвъним и да я поканим при мен.

— Направихте ли го?

— Не.

— Защо не? — пита Райън, макар че знае отговора.

— Защото той си тръгна.

— Кой?

— Мистър Хейл.

— Нека да изясним положението — казва Райън. — Значи вие сте предложили да помогнете на мистър Хейл със законни средства, а той просто е напуснал кабинета ви?

— Когато пристигнахме в службата, нашите адвокати изтъкнаха, че според тях информацията на мистър Хейл не е достатъчна за съдебно решение.

— И какво отговори мистър Хейл?

— Не беше щастлив.

— Разгневи ли се? — Райън отново бръква в старата рана, само че този път се усмихва на заседателите. — Е, хайде. Не е ли факт, мисис Маккей, че когато чул мнението на юристите, мистър Хейл е избухнал и е напуснал тичешком вашия кабинет?

— Да, тръгна си — казва Сюзан.

— Не е ли факт, че е оскърбил адвокатите от службата ви? Нарекъл ги е с думи, които не бих повторил тук, а после гневно се е втурнал навън.

— Беше сърдит.

— Толкова сърдит, че да си тръгне без кола. Защото колата му не беше там, нали?

— Не беше.

— Знаете ли къде е била колата му?

— Не.

— Знаете ли как е пристигнал за сутрешната среща в кантората?

— Мисля, че Пол... мистър Мадриани беше отишъл да го потърси.

— Къде?

— На яхтата.

— Говорите за яхтата на мистър Хейл в Спаниш Ландинг?

— Да.

— Благодаря.

Райън изглежда особено доволен от последния отговор. Не знам какво толкова го вълнува, след като не може да призове нито мен, нито Джона.

— Тая работа не ми харесва.

Рам Караши е специализант. Шест дни седмично работи в местната болница. Тази сутрин посещенията му включват окръжния затвор, което означава, че трябва да измери кръвното налягане и пулса на Джона, преди да е тръгнал към съда.

В момента Джона лежи на леглото в килията. Около ръката му е пристегнат апарат за измерване на кръвното.

Доктор Караши си е донесъл табуретка на колелца. Той отново притиска стетоскопа към сгъвката на лакътя. Бавно завърта клапана на манометъра. Вслушва се внимателно, после поклаща глава. Мери кръвното налягане вече за трети път, откакто дойдохме аз и Хари. Проверява дали не е скочило заради сутрешните тревоги преди поредния ден от процеса. Може пък да спадне. Но не спада.

— Добре съм — казва Джона. — Просто се вълнувам. Винаги вдигам кръвното, щом ми сложат апарата.

Той ме поглежда така, сякаш ще се ядосам, ако отложат делото по здравословни причини. При сегашните обстоятелства по-скоро бих скачал до тавана.

Лекарят сваля ръкава от ръката му.

— Полежете спокойно — заръчва той.

После почуква на пазача пред вратата и прави знак двамата с Хари да го последваме. Щом дебелията врата се затваря зад нас, той казва:

— Никак не ми харесва. Лекарството вече трябваше да подейства. Взима го цяла седмица. Сигурни ли сте, че го пие? Нали знаете, понякога хвърлят хапчетата. Когато са потиснати.

— Знам само каквото ми казват. Пазачите твърдят, че взима лекарството всяка вечер преди лягане.

— Лоша работа. — Караши поглежда стойностите на кръвното налягане в медицинския картон. — Определено вървят нагоре.

— Сериозно ли е? — пита Хари.

Интересува го не толкова лечението, колкото дали ще прекратят процеса.

— Ако искате моето мнение, смятам, че човекът трябва да влезе в болница. Поне за наблюдение.

— Това ще означава отлагане на процеса, ако не и нещо повече — усмихва се Хари.

— Естествено, трябва да информирам главния лекар в общинската болница — казва Караши. — Ще го посъветвам да уведоми съда.

— Може би трябва да доведем личния лекар на мистър Хейл? — предлагам аз.

— Добра идея. Разбира се, прокуратурата също ще иска да прати някого.

— Вие не сте ли техен човек? — пита Хари.

Караши се усмихва.

— Не. Ще искат някой по-високопоставен. Може би шефа на кардиологичното отделение.

Изглежда, Караши намеква, че ще търсят човек, от когото Райън да иска благоприятно мнение. Вече от доста време е в професията и знае как се води играта. Точно сега Райън никак не би желал обвиняемият да се разболе, след като видяхме доказателствата и изслушахме всичките му свидетели. Едно прекратяване на делото е най-страшният му кошмар.

— Трябва да му направите кардиограма — казва Караши.

— Спешно ли е?

— Не мога да заявя пред съда, че животът му е в опасност — отговаря лекарят. — Но бих препоръчал да мине на кардиограф утре. Следобед. В петък съдът често затваря по-рано — добавя той. — Мисля, че мога да уредя час.

Благодаря му. Караши прибира стетоскопа в чантичката.

— Ако изобщо има начин да му спестите вълненията, бих препоръчал да го направите.

— Как? — пита Хари.

Караши мълчаливо свива рамене. Няма какво да каже.

Благодарим му още веднъж и той си тръгва.

Виждам Джона през малкото квадратче от дебела пластмаса върху вратата. Сега седи на ръба на леглото и изглежда с двайсет

години по-стар, отколкото преди няколко месеца, когато дойде да ми разкаже за Аманда и майка ѝ.

— Каква полза от всичко, ако умре преди присъдата? — пита Хари. — Може би трябва да поговорим със съдията.

— Нищо няма да излезе без солидна лекарска препоръка — казвам аз. — Дай да викнем неговия лекар. Ако се наложи, още тази вечер след съда.

Днешната изненада на Райън няма за цел да спести нечии вълнения — нито тези на Хари, нито моите.

Призовал е повторно Сюзан и пак се заяжда с нея.

Снощи позвъних у тях да поговоря със Сара. Получи се малко неудобно, когато Сюзан вдигна слушалката.

— Не можем да разговаряме — казах ѝ аз.

— Знам. Докато не приключа с показанията.

Знаеше правилата, а може и Райън да я беше предупредил.

Не долових в гласа ѝ гняв или обида. Само примирение.

— Къде си? — попита тя.

— Обаждам се от къщи.

Тя не каза нищо, но усетих, че смята постъпката ми за глупава. Сякаш бе минала цяла вечност от онази нощ, когато мексиканците ме преследваха. Преди да се прибера у дома, проверих улицата отпред, минах с колата на няколко пъти. Вече бях толкова уморен, че почти не ми пукаше. Не забелязах подозрителни коли с неясни силуети отвътре. Опитах се да си припомня как би изглеждал онзи циклоп с изгасени фарове — невзрачен стар мерцедес. Кварталът изглеждаше чист, тъй че накрая спрях, но за всеки случай скрих колата в гаража.

Влязох вътре и се обадох у Сюзан. Поговорих със Сара, пожелах ѝ „лека нощ“. Тя ми се стори обърквана и говореше малко, сякаш Сюзан е наблизо. Попита ме дали всичко е наред, чудеше се защо тя е у Сюзан, а аз у дома. После попита дали не съм се скарал със Сюзан. Не знаеше какво става в съда, а ние със Сюзан много се стараехме да не обсъждаме тези въпроси пред нея. Но децата са проникателни. Усещат напрежението в една връзка, както кучетата долавят вибрациите преди земетресение.

Казах ѝ да не се тревожи, всичко ще бъде наред. Просто имам много работа и трябва да се погрижа за нещо. Не знам дали ми повярва. Напоследък сам не си вярвам.

Райън излиза на подиума и размахва ръце.

— Да се прехвърлим малко по-късно в същия ден, мисис Маккей. Имам предвид двайсет и четвърти юни. Разбрахте ли, че полицията е открила трупа на мисис Суейд близо до работното ѝ място?

Днес Сюзан изглежда по-съсредоточена. Облякла е тъмен делови костюм — сако и панталон на тънки сини райета. Имала е една нощ да преспи, да се подготви за новите атаки на Райън. Сега вроденият ѝ борчески инстинкт избива на повърхността.

— Научих, че е мъртва — казва тя. — Мисля, че не ми казаха къде е трупът. Поне не по телефона.

— Чудесно. — Райън приема отговора.

Той оглежда отметнатите въпроси в бележника си, за да не изтърве нещо. След това вдига очи към Сюзан.

— Кой ви каза за смъртта на Золанда Суейд?

— Доколкото си спомням, мистър Брауър ми позвъни и каза, че чул нещо на полицейските честоти в служебната си кола.

— Знаете ли защо ви се обади?

— Не.

Кратко и ясно.

— Това не би трябвало да е свързано с интересите на вашата служба, нали?

— Прав сте.

— Може ли да се каже, че мистър Брауър ви е позвънил заради заплахите на мистър Хейл, изречени в негово присъствие същата сутрин?

— Възможно е.

— Значи трябва да е сметнал това за важно?

— Възразявам. Предположения.

— Приема се.

— Спомена ли той по телефона за заплахите на мистър Хейл, след като ви съобщи за смъртта на мисис Суейд?

— Може да е споменал. Не помня.

— Освен тези заплахи и факта, че двамата сте ги чули, сещате ли се за друга причина мистър Брауър да ви съобщи по телефона

информация относно убийството на мисис Суейд?

— Струва ми се, че тогава той не спомена за убийство — казва Сюзан.

— Добре. За нейната смърт. Сещате ли се за друга причина да ви позвъни, освен тези заплахи?

Сюзан се замисля. Накрая поклаща глава.

— Отговорете на глас за протокола.

— Не се сещам.

— Какво направихте веднага след обаждането на мистър Брауър?

— Помолих го да дойде в службата.

— Колко беше часът?

— Не знам.

— Беше ли свършил работният ден?

— Трябва да е било късен следобед. Не помня точния час.

— Ще възразите ли, ако ви кажа, че според данните от клетъчния телефон на мистър Брауър обаждането е било в шест часа вечерта?

— Значи рано привечер — отстъпва Сюзан.

— Но все пак му заръчахте да дойде в службата. Защо?

— Искях да разбере какво знае. Какво е чул.

— За смъртта на Золанда Суейд ли?

— Да.

— Можехте да говорите и по телефона, нали?

— Линията беше открита — бързо отговаря Сюзан. Явно го е обмислила. — Ставаше дума за официална полицейска дейност. Информация, получена от мистър Брауър на полицейските честоти. Не смятах за уместно да я обсъждаме по телефона.

— Разбирам — усмихва се Райън. — Но нали случаят не засягаше вашата служба?

Райън знае много добре накъде я подвежда. Сюзан и Брауър са свидетели на смъртни заплахи, изречени в кабинета ми. Защо ѝ е да говори с другия свидетел, ако не е имала нещо наум?

— Просто исках да получа информация — казва тя.

— Значи обикновено любопитство?

— Имах предвид и изчезналата внучка на мистър Хейл. Това вече е наша работа.

— Значи сметнахте, че има някаква връзка между изчезналата внучка на мистър Хейл и смъртта на Золанда Суейд?

Райън охотно би приел такъв извод.

— Не знаех.

— Разбирам. Но искахте да узнаете, така ли?

— Да.

— Дойде ли в кабинета ви инспектор Брауър?

Изведнъж Брауър вече не е мистър, а инспектор. Райън го обгръща в мантията на правозащитник.

— Дойде — казва Сюзан.

— Значи не е имал навика да отхвърля поръчения на началството дори извън работно време?

— Той беше професионален инспектор. — Без да усети, Сюзан употребява минало време.

— Говорите тъй, сякаш е починал — казва Райън.

— Той е... — Тя млъква за миг. — Той е професионален инспектор.

— Всъщност беше официален полицейски служител, прав ли съм?

— Да.

— И затова имаше достъп до секретните полицейски предавания, така ли?

— Да.

— За какво разговаряхте, когато инспектор Брауър пристигна в кабинета ви?

— Той ми разказа какво е чул на полицейската честота.

— И какво беше то?

— Почти нищо освен факта, че е открит трупът на мисис Суейд и полицията води разследване.

— Попитахте ли го за нещо конкретно?

Сюзан се замисля.

— Може да съм попитала дали е чул как е станало.

Райън повдига вежда.

— Как е била убита мисис Суейд — казва Сюзан.

— Разбирам. И разполагаше ли инспектор Брауър с тази информация?

— Доколкото си спомням, каза нещо в смисъл, че според полицията била застреляна. Че пристигнали санитарии, но я заварили мъртва.

— Каза ли ви къде е станало?

— Зад ателието й, доколкото си спомням.

— Значи ви каза къде е намерен трупът? — бързо пита Райън, сякаш Сюзан е допуснала някакво противоречие.

— След като дойде в кабинета ми — отговаря тя. — Тогава ми каза за мястото. Не мисля, че го спомена по телефона.

— Какво направихте после?

— В какъв смисъл?

— Питам прибрахте ли се? Отидохте ли си у дома след срещата с инспектор Брауър?

— Не.

Настава мигът на истината. Сюзан знае, че няма как да го избегне.

— Къде отидохте?

— Отидох до киносалона в търговския център, зона Юг.

— На кино ли?

— Не.

— Тогава защо отидохте в киносалона?

— За да се видя с мистър Мадриани.

— А! Той знаеше ли, че и вие ще дойдете?

— Не. Беше там с дъщеря си.

— Как разбрахте, след като не ви беше казал?

— Позвъних в неговата кантора. Свързах се с партньора му.

— Тоест с мистър Хайндс?

— Точно така. От него разбрах, че мистър Мадриани е отишъл на кино.

— С дъщеря си?

— Да.

— И защо отидохте в киносалона, ако не е било да гледате филм?

— Искях да му кажа какво е станало.

— Разбирам. За Золаанда Суейд? За убийството?

— Да.

Сюзан вече не го увърта около факта дали е знаела, че е убийство.

— Сама ли отидохте в киносалона?

Райън вече знае отговора. Брауър е бил разпитан най-старателно.

— Пътувах с колата сама — опитва се тя да заобиколи прекия отговор.

— Срецнахте ли там още някого, освен мистър Мадриани?

— Да, мистър Брауър.

Райън се обръща към заседателите и веждите му подскачат нейде на половината път към олисялото теме.

— Уговорили сте си среща с мистър Брауър в киносалона?

Сюзан не отговаря веднага; първо въздъхва дълбоко.

— Смятах, че ще е най-добре да чуе подробностите непосредствено от мистър Брауър, защото той беше чул всичко на полицейската честота.

— Нека си изясним нещата — казва Райън. — Значи вие отидохте в киносалона да потърсите мистър Мадриани и помолихте мистър Брауър да дойде, за да осведоми Мадриани относно смъртта на Золанда Суейд?

— Е, той беше ходил да разговаря с нея същата сутрин.

— Кой? — пита Райън.

— Мистър Мадриани.

— Смятахте ли, че има нещо общо с нейната смърт?

Сюзан едва не подскача от стола.

— Не!

Сега Райън гледа мен и съдебните заседатели проследяват погледа му.

— Тогава какво общо имаше това с мистър Мадриани?

Сюзан не отговаря и Райън използва случая, за да забие ножа още по-дълбоко.

— Нека прескочим въпроса защо сте го направили — казва той. — Да изясним какво последва. Открихте ли мистър Мадриани в киносалона?

— Да.

— И какво му казахте?

— Разказах му за смъртта на мисис Суейд. Малкото, което знаех.

— А накарахте ли мистър Брауър да разговаря с него?

— Мисля, че да.

— Значи го повикахте чак дотам, но не помните дали е разговарял с мистър Мадриани? Тогава защо го доведохте?

— Да, мисля, че разговаряха.

Райън се усмихва.

— И какво стана след това?

— Известно време разговаряхме — казва тя.

— А после?

— После отведох Сара Мадриани у дома. Прибрахме се и погледахме телевизия.

— Къде отиде мистър Мадриани?

— Потегли към ателието на мисис Суейд.

— Където беше трупът?

— Не знам дали още е бил там.

— Разбира се. Сам ли отиде мистър Мадриани? Според вас.

— Не.

— Кой го придружи?

— Мистър Брауър.

Райън прави ефектна пауза и се преструва на изненадан.

— Мистър Брауър? Кой предложи той да тръгне с мистър Мадриани?

— Не си спомням — казва Сюзан.

— Може ли идеята да е дошла от вас?

— Би могло.

Райън се усмихва на заседателите. Уклончивите отговори на Сюзан не правят добро впечатление.

— И с чия кола отидоха на местопрестъплението? — пита Райън.

— С колата на мистър Брауър.

— Служебната? Със служебните номера?

— Да.

— Защо използваха тази кола?

— Не знам.

— Може ли да е било, за да минат полицейските заграждения?

— Не знам.

— Позволете ми да подреда фактите — казва Райън. — След като узнахте за убийството, вие помолихте Брауър да дойде в кабинета ви. Обадохте се на партньора на мистър Мадриани да разберете къде е, защото не знаехте. Отидохте да го потърсите в киносалона и си уговорихте среща с мистър Брауър там. А после помолихте мистър Брауър да отведе мистър Мадриани на местопрестъплението със служебната си кола. Защо сторихте всичко това?

— Не знам.

— Не знаете ли? — възкликва Райън. — Не знаете ли?

На предния ред моливите вече пушат от търкане по бележниците. Райън я мачка безмилостно и с нищо не мога да му попреча.

— Чухте същия ден мистър Хейл да отправя смъртни заплахи към жертвата в кантората на мистър Мадриани. Знаехте, че мистър Мадриани е адвокат на мистър Хейл, нали?

— Да.

— И все пак не видяхте нищо нередно в това да помолите един полицейски служител от собствената ви организация да преведе мистър Мадриани през загражденията до мястото, където в момента течеше разследване на престъпление, в което можеше да се окаже замесен самият Мадриани?

Скачам от стола.

— Възраждавам.

— Задайте въпроса по друг начин — казва Пелтро.

Най-лошото е, че проличават усилията на Сюзан да помогне на свой приятел. Мога да оспоря намеците, че някак е разбрала за вината на Джона, но заседателите вече са получили ясно послание: иначе защо би го направила?

— Не смятахте ли, че във всичко това може да има нещо нередно?

— Не смятах — казва тя.

— Не смятахте. — Райън го изрича не като въпрос, а като утвърден факт. Кимва, обръща се към заседателите и прави няколко крачки по подиума. — Добре, да насочим вниманието си към събитията след двайсет и четвърти юни. Известно време след онази вечер стигна ли до вниманието ви фактът, че инспектор Брауър и мистър Мадриани са огледали на местопрестъплението някои веществени доказателства?

— Да.

— Можете ли да кажете на съдебните заседатели как узнахте?

— Мистър Брауър ми каза.

— Какво ви каза?

— Че един от следователите им показал куршум...

— Куршум ли? Искате да кажете гилза.

- Да.
- Какво друго?
- Угарки от цигари.
- И друго?
- Частично изпушена пура.

Райън я спира, вдигайки показалец като пистолет.

— И спомняте ли си, че при срещата на двайсет и четвърти юни сутринта обвиняемият Джона Хейл предлагаше пури на всички присъстващи?

- Да.
- А как узнахте за угарката от пура на местопрестъплението?
- Мистър Брауър ми каза, че я е видял.
- Какво друго ви каза? За пурата?
- Възраждам, чуто от трето лице.
- Приема се.

Райън се опитва да извади на бял свят, че според Брауър пурата е приличала на онази, която му подари Джона.

— Спомняте ли си дали мистър Хейл почерпи инспектор Брауър с пура по време на срещата при мистър Мадриани на двайсет и четвърти?

- Мисля, че да.
- *Мислите* ли? — Райън започва да се ядосва.
- Почерпи го — казва Сюзан.

— И разговаряхте ли по-късно с мистър Брауър за нея, след като той беше установил, че подобна пура е открита на местопрестъплението?

Сюзан ме поглежда.

— Налага се да възразя. Обвинението повдига недоказани твърдения.

— Ваша светлост, разполагаме с показанията на експерта по пурите.

— Но не сме наясно дали тогава свидетелката е знаела, че са еднакви.

— В такъв случай трябва да допуснем, че мистър Брауър не й е казал за впечатленията си — настоява Райън.

- Отхвърлям възражението — казва Пелтро.

— Разговаряхте ли с мистър Брауър за пурата, която беше получил от мистър Хейл?

— Водихме такъв разговор — казва Сюзан.

— Разговор. Мисис Маккей, не е ли факт, че наредихте на инспектор Брауър да ви върне онази пура, а той ви каза, че вече я е предал на полицията? И че му се разсърдихте за това?

— Аз съм негов началник — казва Сюзан. — Трябваше да ме уведоми, преди да се замеси.

— Защо? Вече казахте, че случаят не засяга интересите на вашата служба. Било е текущо разследване на убийство. Защо искахте тази пура, мисис Маккей?

Тъй като Сюзан не отговаря, Райън саркастично пита:

— Може би просто ви се пушеше хубава пура?

Двама заседатели се размиват.

— Тогава ли пренасочихте инспектор Брауър към други задължения? Бил е така добър да преведе мистър Мадриани до местопрестъплението, но не чак толкова, че да укрие вещественото доказателство.

Сюзан гледа Райън с цялата жар, на която е способна. В очите ѝ пламти разтопена стомана.

Намекът е отровен — че Сюзан в съучастие с адвоката на обвиняемия се е опитала да унищожи вещественото доказателство. А тя няма какво да отговори.

Следобед Райън довежда шофьор на такси, който разказва, че в деня на убийството Джона го спрял на улицата, недалеч от службата на Сюзан, и пътувал до пристанището за яхти в Спаниш Ландинг. Това станало преди три следобед.

За беда никой не е виждал Джона на яхтата, а и той не е останал дълго. Както сподели с мен и Хари, седнал в колата замаян от гняв и възмущение, после карал накъдето му видят очите, докато полицаите го открили да седи на плажа.

Единственият светъл лъч е, че през обедната почивка Пелтро ни викна в кабинета си да поговорим за състоянието на Джона. Както бе обещал, доктор Караши му се е обадил да сподели впечатленията си.

Райън веднага се свърза с шефа на Караши. Сега момчето е отстранено от случая. Съдия Пелтро ще трябва да чака, докато още няколко мъдри глави дойдат да прегледат клиента ни. Личният лекар на Джона ще пристигне чак довечера.

Джона изглежда все по-зле с всяка минута. През цялата обедна почивка лежа по гръб на кушетката в килията. Прежълтял е, а тази сутрин Хари го засече в някакво бездиханно състояние. Той отрича, казва, че се чувства добре, сякаш се смята за длъжен да изкара процеса докрай.

В опит да умилюсти Пелтро Райън увери съда, че ще призове само още един свидетел. После се оттегляме през почивните дни. Според Райън Джона ще си почине, ще мине през прегледи с милион електроди, а ако зависи от обвинението, сигурно ще има и доста висок волтаж по тях.

— Мистър Хейл, как се чувствате? — Пелтро привежда глава от висините. — Ако пожелаете да прекъснем, кажете веднага.

Джона поклаща глава и безсилно махва с ръка.

— Добре съм, ваша светлост.

Ето ти свидетелство за здраве от собствения ми клиент.

Смята това за почитено. Прокуратурата се мъчи да го закопае, а той иска да играе по правилата.

Обвинението може и да е приключило, но последният свидетел ме плаши. Райън призовава Флойд Джефърс, бившия общ работник от яхтата, когото Джона твърди, че не е виждал почти две години.

Джефърс има вид на алкохолик — мършава фигура, с леко издут корем и торбички под очите. Човек неволно се пита дали черният му дроб вече не е разяден. Косата му изглежда като кълцана с тъпи градинарски ножици.

Облечен е с чифт нови джинси, запретнати отдолу — вероятно купени с общински пари специално за случая, — и памучна риза на жълти карета, да му отива на тена. Ризата е поне с два номера по-голяма.

Такъв свидетел е по-добре да не облича костюм. Би изглеждал направо смешен.

Райън го кара да съобщи фамилията си буква по буква за протокола. После пита за адреса. Може и да греша, но се обзалагам, че е някакво общезитие, вероятно на Окръжния център за борба с алкохолизма и наркоманията.

Тревожи ме въпросът защо Райън призовава Джефърс, и то като последен свидетел. Има едно задължително правило: приключвай винаги с блестящ финал, остави заседателите да разсъждават над най-силните ти доказателства и се надявай, че ще забравят слабите точки.

— Мистър Джефърс, ще ви помоля да погледнете обвиняемия мистър Джона Хейл и да кажете на съдебните заседатели дали го познавате.

Джефърс поглежда Джона, усмихва се, кимва и дори махва с ръка. Още по-лошо, Джона отвърща на поздрава.

— Той е — посочва свидетелят с пръст.

— И тъй, вие познавате мистър Хейл?

— Да.

— Можете ли да ни кажете как се запознахте?

— Работех при него — казва Джефърс, сякаш цялата зала би трябвало вече да знае. Без съмнение хиляди пъти е преповтарял всичко с Райън и неговия екип.

— Кога беше това?

— Работих при него около шест месеца. Трябва да е било преди две години.

— И какви бяха задълженията ви на яхтата?

— От всичко по малко.

Предполагам, само пиенето е било много.

— Занимавах се с поддръжката. Почиствах след плаване. Пусках въжета с примамки. Понякога помагах с куката, ако рибата се окажеше едра.

— Вие ли бяхте единственият помощник?

— Не. Бяхме двама. Понякога трима, в зависимост от времето. Отначало мистър Хейл довеждаше и капитан от време на време.

— Добре ли се погаждахте с мистър Хейл?

— О, да. Той е добър човек. Добър началник. Хубави пари плащаше. Понякога, като няхах къде да спя, разрешаваше да оставам на яхтата.

— Позволил ви е да живеете там?

— Ами да — казва Джефърс. — За няколко седмици през лятото. Трябваше ми подслон. Няхах пари. Затова ми разреши да остана. А пък аз я наглеждах.

— Кога беше това?

Джефърс се замисля. Не е чак толкова заваян, колкото може да се очаква от алкохолик.

— По-миналото лято. Бях дошъл само за няколко седмици. Докато си събера пари за квартира.

— Къде спяхте, докато бяхте на яхтата?

— Има голяма каюткомпания с кушетки от двете страни. Там спях.

— Значи докато живяхте на яхтата, донесохте и някои... някои свои лични вещи?

Райън натъртва някак особено на думите *лични вещи*, като че си разменят шифровани послания.

— Да — потвърждава Джефърс. — Тогава донесох и пистолета.

— Пистолет ли? — пита Райън. — Какъв пистолет?

Аз изхвърквам от стола като ракета.

— Ваша светлост, протестирам. Настоявам за предварителен разпит на свидетеля.

— Ваша светлост, свидетелят беше в списъка — възразява Райън.
— Защитата е имала възможност да го разпита.

— Ако обвинението разполага с пистолета, дължно е да ни уведоми.

— Разполагате ли с оръжието? — пита Пелтро.

Райън поклаща глава.

— Нямаме пистолет, ваша светлост. Но свидетелят може да съобщи къде го е видял.

Като торпедо, изхвъркнало от мъглата над спокойни води, изведнъж всички подробности от тактиката на Райън се проясняват, ала вече е твърде късно да ги избегна. Ето защо искаше от Сюзан да обясни на заседателите, че след срещата е откарала Джона до кабинета си, защото неговата кола била на пристанището. Според доказателствата и теорията на Райън оръжието също е било там. Сега, след показанията на таксиметровия шофьор, вече се знае, че Джона е ходил до яхтата, имайки предостатъчно време да отиде при Суейд и да я убие.

— Отхвърлям протеста — казва Пелтро. — Можете да отговорите на въпроса.

— Какво ще ни кажете за пистолета? — пита Райън.

— Беше малък, полуавтоматичен.

Джефърс описва оръжието най-подробно, като че са репетирали. И сигурно е така.

— Защо донесохте този пистолет на борда?

— Използвахме го — казва Джефърс. — За някои от по-едрите риби. Помня една акула, дълга около три метра и половина. Придърпахме я към борда, но все още беше във водата. Мяташе се като бясна. Затова взехме пистолета и я застреляхме, а после я изтеглихме.

— Говорите в множествено число. Знаеше ли мистър Хейл, че на борда му има огнестрелно оръжие?

— Ваша светлост, протестирам.

— Отхвърля се — казва Пелтро.

— О, да — отговаря Джефърс. — Аз му показах къде го държа.

През цялото това време се мъча да не поглеждам към Джона, макар че дванайсет чифта очи го изгарят откъм ложата.

— Помните ли какъв пистолет беше? Марка или калибър?

— Не си спомням марката. Но калибърът беше .380.

Свидетелят кимва, сякаш знае какво точно очаква Райън.

Когато най-сетне поглеждам Джона, дълбоко в стомаха ми се разлива пареща пустота, предизвикана не толкова от думите на Джефърс, колкото от мъгливите спомени по лицето на Джона. *О, да. Точно така беше.*

— Един последен въпрос — казва Райън. — Знаете ли какво стана с този пистолет?

— Да. Когато си тръгнах, оставих го на яхтата на мистър Хейл.

— Свидетелят е на ваше разположение — заявява Райън.

Ръцете ме сърбят да се докопам до него. Изскачам на подиума още докато Райън си събира бележките.

— Мистър Джефърс, имате ли досие?

— Моля?

— Имате ли полицейско досие? — повтарям аз.

Джефърс поглежда Райън.

— Трябва ли да отговоря?

Райън кимва.

— Да, бил съм арестуван, ако това питате.

— Не е ли факт, че сте осъждан за престъпление? Че сте излежали присъда в щатския затвор Фолсъм? Че цяла година сте взимали незаконно пари от бивш работодател?

— Вярно е — признава той.

Двамата с Хари проучихме криминалното минало на Джефърс, макар че не очаквахме да го призоват. Хари дори се добра до полицейските документи по арестуването, тъй че знаем част от подробностите за присъдата.

— Как придобихте пистолета, за който говорите?

— Купих го от един приятел — казва Джефърс.

— Кога?

Тук Джефърс се замисля. Поглежда тавана.

— Вероятно четири-пет месеца, преди да постъпя при мистър Хейл.

— От кого го купихте? Как е името на приятеля?

— Максвел Уилямс.

Джефърс отговаря без колебание, като че е очаквал въпроса. Явно Райън го е подготвил.

— И как се запознахте с този Максвел Уилямс?

— Срецнах го в затвора.

— А той как се е сдобил с пистолета?

— Не знам.

— Колко платихте за въпросното оръжие?

— Двеста долара — казва Джефърс.

— Как платихте? С чек, в брой или приятелят ви прие кредитна карта?

— В брой.

— Това са много пари за човек, който не може да си позволи дори стая в мотел.

— Пистолетът ми трябваше за самозащита — казва той.

— От кого?

— Животът по улиците може да бъде опасен.

Лошото е, че всичко, което казва, звучи правдиво. По очите му виждам, че усеща накъде го водят. Защо един закъсал човек плаща двеста долара за пистолет, а после го зарязва при работодателя си? Решавам да го изненадам и сменям темата.

— Мистър Джефърс, знаете ли, че носенето на пистолет от бивш затворник представлява нарушение на федералните закони?

— Да, знам — казва Джефърс. — Разбрах го. Затова, когато напуснах, казах на мистър Хейл, че оставям пистолета на яхтата.

Ето още едно потвърждение на старото правило: не се заяждай със свидетеля.

— Изобщо бях забравил — изрича Джона към Хари, преди да го спрем. — Изхвърлих го. Метнах го зад борда, когато Аманда почна да идва на яхтата.

В залата избухва суматоха. Пелтро блъска с чукчето, като че кове пирони. Крещи на всички да млъкнат.

— Затворете устата на клиента си, мистър Мадриани.

— Забравих! — Джона все още се мъчи да убеди Хари.

— Мистър Хейл, млъкнете! — изревава съдията.

Това са последните ясни думи, които си спомням, преди главата на Джона да се стовари върху масата като изтърван пъпеш.

Личи си, че Мери е идвала и по-рано. Тя ни разказва за другата стаичка по-нататък по коридора, с настолни лампи на ниските масички, големи плюшени дивани покрай стените и щори на малкото прозорче към коридора. Това е чакалнята за скърбящи семейства — място, където никой не би желал да дочака идването на лекаря.

— Когато бях тук за последен път, имаше още една жена — казва тя. — Отведоха я долу.

Както може да се очаква, нервите ѝ са обтегнати до краен предел. Тя чете всяко съобщение, дири надежда в лицата на непознатите по коридора. Един младеж със зелена престилка изтичва край отворената врата. Мери намира утеха във факта, че той поне тича.

— Нямаше да бягат, ако беше мъртъв — казва тя.

В интензивното отделение има поне двайсетина пациенти, а момчето с престилката може да сменя подлоги на съвсем друго място, но ние с Хари си траем.

Засега сме сами в малката чакалня до интензивното, под безжизнените лъчи на люминесцентните лампи по тавана. Чакаме вести.

Казаха ми, че Джона не се свестил в линейката, но имал признаци на живот — пулс и кръвно налягане. След броени минути му сложили кислородна маска. За щастие група санитарни чакаха в съда да се явят на гражданско дело за лекарска немарливост — бяха ги прехвърлили от новата сграда поради липса на място.

Не разрешиха на Мери да се качи при Джона, тъй че Хари я откара до болницата и едва не изпревари линейката.

Дълго чакаме в самота. Накрая се появява съседка на Мери — една от малкото, които не са подписали молбата за преместване. Чула е по телевизията. Ние с Хари използваме възможността да ги оставим за малко и да се разтърпем из коридора.

— Видя ли го, когато пристигна? — питам аз.

Хари поклаща глава.

— Влязоха през входа за спешното отделение. Сигурно първо са го обработили там.

При добро желание може да сметнем за обнадеждаващ знак, че са го прехвърлили в интензивното, макар и само за да го поставят на системи.

Гледам през рамото на Хари, когато виждам Сюзан да изскача тичешком иззад ъгъла в края на дългия коридор. Зад нея се носят три по-дребни сенки — двете ѝ дъщери и Сара. Лицето на Сюзан е обтегнато от тревога.

— Как е? — пита тя още отдалеч. Децата я следват неотстъпно.

— Не знаем.

— Чух по радиото — казва тя. — Взех момичетата от училище.

Сара се сгущва до мен за прегръдка. Целувам я по темето и тя се усмихва. Не съм виждал дъщеря си почти от седмица. Чувствам се невероятно виновен.

— Липсваш ми — казва тя.

Тази прегръдка е най-хубавото нещо от седмици насам. Сякаш всички нещастия, тревоги и грешки на делото изчезват пред простичката възможност да докосвам детето, което обичам.

Докато разговаряме шепнешком, към нашата групичка се задава нова фигура.

Погледът на жената подсказва, че няма да ни отmine.

Афроамериканка със зелен панталон, зелена престилка и зелена шапчица. Тя ме поглежда право в очите.

— Вие ли сте роднините на мистър Хейл?

Кимвам към Мери.

— Жена му е вътре.

Мери изхвърква като снаряд, сплела пръсти, сякаш за молитва.

— Стабилизира се — казва лекарката. — Вече е извън опасност.

— Дойде ли в съзнание?

— Да.

— Мога ли да го видя? — пита Мери.

— След малко. И само за секунди. Получил е сърдечен удар. Засега не знаем какви са уврежданията. Но ще поостане в болницата.

— Значи не може да се яви в съда в понеделник? — пита Хари.

— В никакъв случай. — Лекарката се обръща свирепо към Хари, като че го чака да спори.

Вместо това Хари се усмихва и ме побутва с лакът. Време е да поговорим с Пелтро за отлагане. А може би и за прекъсване на делото. Съдията няма да е доволен, ако заседателите бродят на воля и разсъждават както си искат по тезата на обвинението, а междувременно вестниците пишат какво ли не. Това просто си плаче за обжалване и Пелтро го знае много добре. Въпросът е докога Джона ще остане на легло.

Докато си мисля всичко това, Сюзан се привежда към мен и тихичко шепне в ухото ми:

— Какво ще кажеш да отскочим до Мексико?

Сега не му е времето. Поглеждам я укорително.

Тя ме прихваща с длан зад тила, прилепва устни още по-плътено и прошепва:

— Открихме Джесика.

Имам чувството, че пътуването с такси от летището Лос Кабос трае по-дълго от самия полет. Пътят е прашен и осеян с дупки. Старата камионетка, която минава за такси по тия места, няма климатик, но затова пък си има разбити ресори.

Хари остана да наглежда Сара и да я прибира от училище. Двете момичета на Сюзан са при бившия ѝ съпруг.

— Та, викаш, дойдели сте тука на риболов? — Шофьорът държи волана с една ръка и се обръща от предната седалка.

Всички прозорци са отворени, за да влиза въздух. Насреща ни лъха жега като от великански сешоар.

— Не — крещя аз през рева на вятъра.

— Отпускарство? — пита шофьорът.

— Може и тъй да се каже.

Нека го нарича както си ще, само да гледа пътя и да не вдига ръка от волана.

— Нали ни водите в Кабо Сан Лукас? — обажда се Сюзан.

— О, si.

— Колко още остава?

— А, малко. А вий откъде?

— От севера — казва Сюзан.

— О!

Най-сетне му става ясно, че не ни е до разговори.

Протритите гуми се плъзгат по песъчливия път. Мексиканецът кара със сто километра в час и със свободната си ръка ни сочи къде последният ураган е отнесъл шосето, сякаш вече не сме видели достатъчно дерета и дупки. От време на време натиска клаксона и махва на някой подобен безумец, който отминава като светкавица в обратна посока — пак такси, натоварило *porteameicanos* за аерогарата. Скоростта в Кабо е мерило за мъжественост.

Десет минути по-късно отбиваме по алеята за Пуебло Бонита Бланка, една от високите крайбрежни сгради с изглед към края на

полуострова.

Курортът се състои от луксозни апартаменти, на които ставаш собственик за определен период в годината. На летището рекламата им е толкова агресивна, че редовните посетители я наричат „борба с бикове“. Ако не внимаваш на слизане от самолета, може да си помислиш, че поръчваш такси, а всъщност да платиш такъв апартамент за уикенда, пробутан ти от печен търговец. Апартаментите принадлежат предимно на богати американци, които ги дават под наем на туристи.

Белите стени се извисяват като някаква мавританска крепост с добавени тук-там куполи от сини плочки по прищявка на архитекта. Вътрешният двор гледа към плажа и обкръжава басейн с размери на футболно игрище. От него започват стъпала към плажа, където океанската вода е тъмносиня, само покрай брега придобива цвета на патинирана мед, всъщност малко по-светъл заради кристалния бял пясък.

Настаняваме се в стаята и включваме климатика. За целта трябва да пъхнем в специален процеп магнитната карта, с която се отключва и заключва.

Стаята е гореща и задушна. Сградата е почти опустяла. Лятото на Мексиканската ривиера не спада към най-оживения сезон.

Оставяме моята карта в процепа, за да стане малко по-хладно. Взимаме другата и се отправяме към открития ресторант до басейна.

На тавана се въртят вентилатори, а откъм океана полъхва прохладен бриз. Край брега са закотвени много яхти и някакъв голям военен кораб. Моряците сигурно киснат по баровете. Често казват, че Кабо е една голяма кръчма. Тук няма какво да правиш, освен да се приличаш на слънце и да пиеш.

Идвал съм само веднъж — с Ники, малко след сватбата. Мястото се е превърнало едва ли не в собственост на омразните американци. Местните власти може и да не са съгласни, но основна обменна единица е американският долар. Навсякъде гъмжи от американски мъжкари около четирийсетте, които се мъчат да върнат отминалите хлапашки години, вършат все същите тъпи щуротии, както някога, развяват последните си остатъци от коса, вечер пият до припадък в Кабо, тътрят се към хотелите в малките часове, сутрин се будят с махмурлук и се хвалят как са ги пребили в града. Истинско

приключение. Денем киснат в басейните или си крещят гръмогласно от балкон до балкон — всички задължително с ролекси и с бутилка в ръка.

Американските жени са предимно между двацет и трийсет години. Пекат се на слънце, намазани с всевъзможни кремове и лосиони, някои водят и деца. Джесика Хейл лесно би се укрила на такова място.

Сюзан почти не е обелила дума, откакто се срещнахме в болницата. Питам я как е открила Джесика. Тя отговори уклончиво и се оплака от тормоза в съда. Реших да не настоявам. Ако Райън узнае какво търсим тук, сигурно ще поиска да започнем делото отначало и пак ще върти Сюзан на шиш.

Подозирам, че тя има две причини да се замеси и първата е твърде достойна за уважение. Ако може да направи нещо, за да отърве внучката на Джона от неприятности, ще се постарее. Другата е, че вече няма какво да губи. Не го казва с думи, но по поведението ѝ съдя, че с нейната служба е свършено. Райън и неговите началници непрестанно ще набиват в главите на шефовете си, че Сюзан се е опитала да унищожи вещественото доказателство и е прикривала заплахите на Джона. Вече смятат за утвърден факт, че тя не е сред пазителите на закона, а напротив — враг номер едно.

За успокояване на нервите Сюзан си поръчва маргарита с повечко текила.

— Да разбирам ли, че днес ще открием Аманда? — питам аз.

Сервитърът пита дали искам нещо за пиене. Махвам с ръка. В момента чакам само отговор от Сюзан.

— Тук ли е? В града?

Сюзан кимва.

— Ще ни трябва кола.

— Това може да се уреди.

— Имам адрес. Трябва да разберем къде е.

— Как се добра до адреса?

— Не мога да ти кажа — отговаря тя.

Предполагам, че прикрива екипа си, че сигурно е използвала служебното си положение за последен път, вероятно за да пришпори някой инспектор на юг със самолета. Човекът е извадил късмет или Джесика е станала непредпазлива. Последното ме изпълва с тревога.

— Щом си успяла да я откриеш, значи и Онтаверос може — казвам аз.

— Не бива да прибързваме — отвърща тя. — Имаме само една възможност. Провалим ли се, повече няма да я видим.

Поведението ѝ ме успокоява. За човек, който рухва от висините на служебното положение, тя се държи удивително спокойно и делово. Странно, че след всичките тия тревоги и тормоза на Райън не ме упреква за нищо. Просто действията ѝ вече са по-умерени, не тъй дръзки. Мисля, че смята станалото за неизбежно.

— Тя вероятно няма да се върне с нас. — Сюзан има предвид Джесика. — Готов ли си да го приемеш?

— Показанията ѝ биха ми свършили работа — казвам аз.

Наистина, Джесика може да осигури липсващото звено между Онтаверос и Суейд. Фактът, че го е познавала, че е живяла с него, би ми дал достатъчно доказателства, за да убедя Пелтро и да изградя защита.

— Нашата цел е детето — казва Сюзан. — Мисля, че е излишно да се зальгваме. Джесика няма да дойде. Тя неслучайно е тук. Укрива се.

— Укрива се заради детето.

— Да. И може да ни последва, ако отведем Аманда. Но да се мъчим да преведем и двете през емиграционните власти и митницата на аерогарата ще е голяма грешка. Ако Джесика вдигне скандал, всичко пропада.

Колкото и да не ми се харесва, Сюзан е права. Детето може някак да убедим. С възрастен човек, особено сприхав като Джесика, няма начин.

— Добре, разбрахме се.

Питието на Сюзан пристига. Тя смуква от сламката.

— Ще ни трябва някакъв документ за детето — казва тя. Паспорт или нещо със снимка. Може би Суейд им е осигурила фалшиви документи. Когато открием апартамента, една от първите ни задачи ще е да ги потърсим. Из багажа, по чекмеджетата. Ще ни трябва документ, за да се измъкнем.

Кимвам. Учудвам се колко внимателно е обмислила всичко.

— Ако стане най-лошото, ако всичко друго се провали, ще я отведем в американското консулство. Проверих. Имаме консул в града.

Сюзан отваря чантата си. Вади плик и ми го подава. Вътре има нотариално заверено копие от съдебното решение за родителските права.

— Като прибавим и моите документи на държавен служител, поне ще ги накараме да задържат детето за малко, докато всичко се изясни. Докато убедим властите да върнат Аманда в Щатите. Като открием мястото, един от нас трябва да иде до предната врата. Може би аз. На жена по-лесно ще се довери.

— И какво ще й кажеш?

— Не знам. Просто ще гледам да спечеля време. Ще й говоря нещо. Че ме пращат да огледам жилището. Че искам да наема същото. Каквото и да е, стига да я задържа на вратата.

— А аз какво да правя?

— Да провериш дали има заден изход.

Според Сюзан така ще попречим на Джесика да избяга и вероятно ще се доберем до детето.

— А с Джесика какво да правим?

— Остави на мен — казва тя.

— Какво ще правиш?

— Ако се наложи, ще я вържем.

Явно Сюзан е готова на всичко, дори с риск да попадне в мексикански затвор.

— Ами ако в къщата има още някой?

— Не знам. Затова не искам да бързаме. Трябва първо да поогледаме. Веднага след обяда.

Преобличаме се с шорти, памучни тениски и тъмни очила. Аз наемам малък джип, който мога да управлявам по неравните пътища и тесните улички.

Всичките ни планове се основават на едно предположение — че детето ще дойде с нас доброволно, че щом споменем за дядо и баба, Аманда Хейл веднага ще се качи в колата.

Според Сюзан това е за предпочитане, но тя казва, че Аманда при всяко положение трябва да дойде с нас. Ако се наложи — насила.

Спираме пред един магазин на главната улица. Докато аз чакам на паркинга, Сюзан влиза вътре. Пет минути по-късно излиза с

найлонова торбичка. Сяда до мен и затваря вратата. В торбичката има петнайсет метра памучно въже като за пране и ролка широки лепенки.

— Сега отиваме на още едно място. Продавачката каза, че е нагоре по хълма.

Аз карам, Сюзан оглежда табелите. След две пресечки открива каквото търсим. Аптеката. Този път Сюзан излиза само след две минути и носи половинлитрово метално шише със запушалка на винт.

— Какво е това?

— Етер.

Сега е ясно как смята да се справи с Джесика. Малко упойка върху парцал, после я връзваме и слагаме на устата ѝ лепенка. Докато я открият, вече сме в Сан Диего, Лос Анджелис или където ни отведе първият самолет за Щатите.

Намираме американското консулство на малката туристическа карта. Минаваме покрай него на няколко пъти от различни посоки, за да се ориентираме. Проблемът е, че много от улиците са не само тесни, но и еднопосочни.

След час осъзнаваме, че нашият хотел не ни върши работа. Намира се прекалено далеч от центъра, а и полицейското управление е точно между нас и консулството, ако по някаква причина се наложи да бягаме с детето.

За един час се пренасяме в друг хотел с по-централно разположение. Хотел „Пласа Лас Глориа“ е край пристанището за яхти, само на две пресечки от консулството.

Седнала като навигатор с карта в скута, Сюзан на няколко пъти ме насочва покрай туристическата зона на Кабо. Пропускаме един завой и се озоваваме до тротоара срещу нашия хотел.

Тази част от града се състои предимно от барове, магазинчета за тениски и дискотеки. Движението е истински кошмар дори и извън сезона. Населението нараства с всеки нов туристически кораб в пристанището. Днес два такива кораба са се закотвили като плаващи хотели на километър от брега. Моторници превозват пътниците до кея, където те плъзват по улиците да търсят евтини стоки или просто да зяпат магазините.

Трябват ни десет минути, за да открием обратния път.

Сюзан прави нов опит по картата в друга посока. Криволичим и този път налучкваме точно централната улица, само че когато стигаме

до светофара преди пазара, завиваме надясно.

Тук улицата е еднопосочна и нагоре става по-тясна. Има място колкото да се разминат две коли. На върха Сюзан ми казва да потърся място за паркиране. На места тротоарът е висок цял метър, а по-нататък се превръща в стълбище. Магазините оредяват, повечето са хранителни стоки. Намирам свободно местенце и спирам.

Сюзан оглежда картата. Не е твърде подробна — просто рекламна брошурка от агенцията за коли под наем. Улиците изчезват точно там, където портиерът на хотела ни каза, че се намира адресът.

— Трябва да има още две пресечки — казва Сюзан.

Изкачваме се — първо на тротоара, а после по стълбището. От двете страни се мяркат туристически кафенета и нощни заведения. „Кабо Уабо“, „Веселата риба меч“ и „Октоподът“.

Още по-нагоре трябва да е площадът. Тук вече няма толкова туристи. Пресичаме улицата на последното оживено кръстовище, където еднопосочен поток коли слиза към града. Изкачваме още стъпала и се озоваваме на нещо като площад — празно място с няколко дървета.

Приличаме на туристи. Сюзан е нахлузила голяма сламена шапка, за да прикрива главата и очите си. Въжето, лепенките и етерът лежат под седалката на колата. Засега само търсим мястото.

Откриваме на картата католическата църква. До нея е митническата служба, после идва старинен двуетажен магазин с веранда над тротоара.

Сюзан се отправя натам и аз тръгвам след нея. Пресичаме улицата, минаваме покрай **ОРИГИНАЛНИЯ МАГАЗИН НА МАМА ЕЛИС ЗА КУРИОЗИ, антики и всякакви дреболии**. Тръгваме плътно покрай стената в прохладната сянка на надвисналата веранда. Тъкмо достигаме ъгъла, когато Сюзан изведнъж спира. Само на трийсет метра от нас улицата опира в ограда от ковано желязо. Над портата се издига голям дървен надпис **LAS VENTANAS DEL CABO**.

Сюзан въздъхва дълбоко.

— Това е.

Отстъпваме в сянката на верандата. Курортните къщички се гушат на тераси по хълма. Към тях се изкачва стръмна алея, която прави завой и изчезва. Ясно е, че от улицата няма да видим много.

Къщите са отчасти вградени в склона високо над нас. Трябва да са поне десетина.

— Знаем ли точно в коя е?

Сюзан поклаща глава.

— Знам само, че е тук.

— Да се надяваме, че е истина — казвам аз. — Иначе ще сме били толкова път за нищо.

Тръгвам нагоре.

— Къде отиваш?

— Да видя дали има рецепция.

— Не може да влизаш просто така.

— Защо не? Джесика не ни познава. Ще кажем, че искаме да наемем нещо. Проверяваме.

Сюзан излиза изпод верандата, намества шапката и я придържа с една ръка, оглеждайки къщите по склона. Аз започвам изкачването. Тя поема след мен.

След портата стръмният път води наляво, докато се озоваваме пред няколко гаража, откъдето започват тесни стъпала през градинките между къщите. Нищо не подсказва къде е рецепцията и дали изобщо я има.

Следобедното слънце прежуря немилостиво, скоро и двамата се обливаме в пот. Тъмните ми очила почват да се замъгляват. Спирам на стъпалата, за да ги избърша и да огледам терена. Малки пътеки се разклоняват в различни посоки и лъкатушат през градините към всяка сграда.

— Мога ли да ви помогна? — долита изотзад и отдолу женски глас.

Обръщам се и за пръв път забелязвам доста голям плувен басейн, вграден в склона над гаражите, и испанско дворче с ниска оградка, от което се разкрива чудесен изглед към града.

— Търсим рецепцията.

— Открихте я. Аз съм управителката.

Аз и Сюзан тръгваме към басейна.

Жената е малко над трийсет, облечена с шорти и плажна блузка. Разглежда ни с интерес иззад тъмните очила, сякаш малцина посетители идват толкова далеч от градската шумотевица.

— Здравейте. Казвам се Пол, това е жена ми Сюзан. Видяхме това място отдолу. Изглежда много красиво. Ние търсим уединение. Дали случайно не ви се намират свободни места?

— В момента всичко е пълно — казва жената. — Мога да си запиша името ви и телефона.

Свалям тъмните очила. Усмиввам се най-сърдечно. Един приятел веднъж ми каза, че при разговор очите са по-важни от устата.

Жената не отговаря на усмивката и продължава да ме проучва иззад тъмните стъкла.

— Нещо краткосрочно ли търсите или за по-дълъг период?

— За цялото лято — казва Сюзан.

— Всъщност може да се заинтересуваме от целогодишен наем — добавям аз.

При тия думи очилата изчезват. Жената се усмихва.

— Може да се освободи нещо в края на месеца.

— Приемате ли деца? — задава Сюзан съдбоносния въпрос.

— Обикновено не. Но в момента имаме една жена с дете.

Бинго!

— Наистина ли? Чудехме се дали да доведем дъщеричката си — казва Сюзан. — Тя е осемгодишна...

— Също като детето тук. Много е кротко. И майката също. Право да си кажа, дори не знам дали е момче или момиче. Почти не излиза навън. Платиха до края на месеца. Но може да освободят всеки момент. Тази сутрин ми каза, че ще си тръгват.

— Кога?

— Не уточни. Преди края на месеца.

Сюзан се усмихва, но усещам в погледа ѝ тревога. Ако наистина е Джесика и ако изчезне, повече няма да я намерим.

— Както казах, ако ми оставите име и телефон, мога да ви се обадя — казва жената.

— Има ли някаква възможност да видим къщата? — питам аз.

— Боя се, че не. Опитах се да я покажа миналата седмица, но наемателката отказа. Държи на уединението.

Кимвам. Не ми хрумва никакъв друг въпрос.

— Има ли от къщата изглед към океана? — сееща се Сюзан.

— За съжаление не.

Погледът на жената плъзва над рамото ми нагоре по склона. Сюзан също вдига очи нагам. Аз се обръщам.

— От онези горе ли е? — пита Сюзан.

— Трети номер. Онази отдясно.

— Изглежда много красива — казва Сюзан. — Сигурна ли сте, че не можем да надникнем? Ще бъдем много дискретни.

Колко е мила. *Изчакайте само да си вземем възето и етера.*

— Не мога да ви позволя. Съжалявам.

— С колко стаи е? Нямате ли архитектурен план? — Сюзан не пропуска нищо.

— За жалост нямам. Две спални, кухня и дневна. Две бани и тоалетна. Някои имат и малък хол. Не помня дали в тази имаше.

Сюзан се озърта към алеята, после оглежда безкрайните стъпала.

— Вероятно колите трябва да се оставят долу?

— Не, отзад има друг път — казва жената. — Можете да стигнете от града право до къщите.

— О, така ли? Колко удобно.

Виждам как Сюзан ме поглежда при тия думи. И двамата си мислим за едно и също. Питаме се дали този път е отбелязан на картата.

Поглеждам часовника. Седем и петнайсет. Слънцето почва да залязва над плажа като оранжева огнена топка, слизаща бавно зад канарите в края на полуострова.

След известно проучване успяваме да открием пътя, който лъкатуши нагоре зад къщите. На два пъти се изкачваме и слигаме по него. Зад всяка сграда има малък паркинг.

До номер три няма кола и ни остава да се чудим дали обитателите са там.

— Може да не кара кола — казва Сюзан.

— Може да сме сбъркали мястото — отвърщам аз.

— Не.

Сюзан е категорична. Сега четете инструкциите на бутилката с етер и съобразява как да не прекалим с дозата.

— Знаеш ли как се използва това чудо?

— Сипваш мъничко на парче плат и го притискаш върху носа и устата — обяснява Сюзан. Вече е купила от хотела малка хавлиена кърпа за тази цел. — Трябва само да я приспим за няколко секунди, докато ѝ вържем ръцете и краката.

— Гледай да не дишаш, докато вършиш тая работа предупреждавам я аз.

— Знам.

Също като двама глупави разбойници ние седим в колата и четем от бутилката инструкции как се отвлича човек. Срещал съм подобни гении — всичките с дългосрочни присъди в разни места за лишаване от свобода.

— Един въпрос.

— Какъв? — раздразнено пита Сюзан.

— Ами ако ѝ прилошее? Ако повърне?

Сюзан не е помислила, че Джесика може да се задуши със запушена уста. Тя оставя бутилката в голямата плажна торба до въжето, хавлиената кърпа и лепенките.

— Добре. Няма да използваме етера. Просто ще се помъчим да я уговорим.

Въпреки желязната си решителност Сюзан почва да губи кураж.

— Ако налети на бой, ще трябва да й запушим устата, преди да се развика.

— Ще я удържа — казвам аз. — В това време ти й слагаш лепенка на остриите зъбки.

Сюзан се усмихва зловещо.

— Не можем да й позволим да позвъни на ченгетата. Няма да стигнем до аерогарата.

— Знам.

Проверили сме всички полети от Лос Кабос. Няма нищо за Сан Диего, но има вечерен самолет до Лос Анджелис. Излита малко след девет, тъй че не ни остава много време.

Огледали сме внимателно снимките на Джесика и Аманда, които Джона ми показва при първото си идване в кантората.

Ако някак сме сбъркали мястото, планът е тутакси да изскочим навън, да обясним, че сме искали да огледаме и да си тръгнем, но само след като видим детето.

Всички сгради имат само една врата, без заден вход. Не са много големи, просто няколко тесни стаички. От задната страна опират в скали и пустинни храсти.

На половината път нагоре в склона е вграден стар бетонен резервоар. Някой го е надраскал с черни надписи. Спираме в сянката му малко настрани от пътя. Отпускам облегалката и се излягам назад.

Наближава седем и двайсет и девет, когато в една от сградите светва прозорец.

— Това ли е?

Изправям се зад волана.

— Да.

— Поне знаем, че има някой — казва Сюзан.

Светлината изведнъж се променя, по щорите плъзват танцуващи меки отблясъци. Вътре гледат телевизия.

Оставяме колата намясто. Хрущенето на чакъла по паркинга зад къщата само ще привлече внимание.

Сюзан премята на рамо плажната торба и чантата си. Обути са удобни маратонки.

Тръгваме нагоре. От резервоара до къщите има стотина метра. Наближавайки, гледаме мълчаливо отблясъците по прозореца. Когато достигаме малкия изравнен паркинг зад номер три, чуваме звука на телевизора — драматична музика от мексиканска сапунена опера, после рекламен глас се опитва да продаде нещо. Ако е Джесика, значи е понаучила испански. Опитвам се да надникна през прозореца. Безуспешно. Щорите са спуснати плътно.

Заобикаляме към входа отпред. Оттук виждаме басейна и светлини в някои други къщи, както и ниски градински лампи покрай стъпалата.

— Нека да почукам — прошепва ми Сюзан, докато слизаме по тясната пътека.

Предоставям ѝ инициативата.

Вратата е боядисана в яркочервено. Сюзан почуква. Не знам дали ни чуват. Сюзан опитва още веднъж, по-силно.

Изведнъж телевизорът млъква. Зад вратата се чуват стъпки. Очаквам да се откrehне и над веригата да надникнат плахи очи. Вместо това вратата се отваря широко и преди да кажем нещо, жената ни обръща гръб и тръгва навътре. Дори не успявам да я огледам.

— Подранили сте — казва тя. — Не ви очаквах преди осем.

Продължава да върви с гръб към нас през сенките на сумрачната дневна към осветената врата в другия край.

Ние стоим пред отворената врата.

— Всичко събрах. Само една чанта. Нали така казахте? — подвиква жената откъм другата стая.

— Точно така — отговарям аз.

Поглеждам Сюзан. Тя е слисана не по-малко от мен. Все пак влизаме и затваряме вратата.

Следваме стъпките на жената през хола.

— Не казвай нищо — прошепвам аз на Сюзан.

— Само да напиша чек — обажда се жената. — Една минутка.

Минаваме през вратата и попадаме в кухнята. Жената се е привела над масата и попълва чек. Отстрани е включен малък телевизор, точно такъв имаше и Сюзан.

— Къде сте паркирали? Не чух кола.

— Малко по-надолу — отговарям аз.

— Само още минутка. Ама вие наистина знаете как да усложнявате нещата. — Жената се озърта откъм масата. Луминесцентните лампи озаряват лицето ѝ. За пръв път го виждам ясно. — Сигурни ли сте, че не може да си взема багажа? Само телевизор, портативен компютър и малко дрехи.

Косата ѝ е черна и по-дълга, не изрусена като на снимката. Дрехите също са различни, по-изтънчени — черен панталон и обувки с висок ток. Но лицето е същото, особено около очите. Има изящни черти, тънък нос и високи скули. А и ръстът съвпада. Може да е тя, но не съм сигурен.

— Съжалявам — казвам аз. — Няма място в колата.

Предполагам, че това е очаквала.

— Да, знам. Все старата тъпа песен. Разни дръвници гледат да ми оберат вещите.

Не е ясно дали говори за нас, или не.

— Но на минаване през града ще спрете, за да ги пратя по пощата.

Не казвам нищо и тя пак ме поглежда. Кимвам.

— Къде е детето?

Сюзан трепва, сякаш не е очаквала да съм толкова прям.

Дамата с чековата книжка остава невъзмутима. Продължава да пише.

— Ела тук, миличка — подвиква тя. — Готвим се да тръгваме.

Обръщам се и виждам на прага момченце с тесни рамене, тъмнокестенява коса и няколко лунички около нослето. Облечено е с джинси, тениска и високи маратонки, вързани като на всички хлапета само до половината.

Напрежението се изцежда от тялото ми като от спукан балон. Недоумявайки какво става, аз поглеждам към Сюзан и отварям уста да ѝ кажа, че сме сбъркали.

Но тя вече не е там. Коленичила е.

— Как си, скъпа?

Отначало детето мълчи. После отговаря с тъничък, тревожен гласец:

— Добре съм.

Пак го поглеждам. Изведнъж осъзнавам, че изобщо не е момче, а момиче с момчешки дрехи. Дългата коса вече е къса и има различен

цвят, но сега разпознавам лицето на Аманда Хейл.

В този момент стават много неща едновременно. Сюзан прегръща Аманда, прилепва устни на ухото ѝ и прошепва толкова тихо, че едва я чувам само от метър.

— Изпращат ни дядо и баба.

Очите на детето грейват.

— Кои сте вие? Незабавно се махайте, дявол ви взел.

Джесика хвърля по мен чековата книжка. Отбивам я на сантиметри от лицето си с жест на професионален бейзболист.

Тя се втурва към Сюзан и детето с разперени нокти, но аз я сграбчвам изотзад, преди да ги стигне, завъртам я и я притискам към кухненския плот. Тя е жилава и силна за ръста си, мята се, опитва се да посегне назад и да ме одраска, тропва, ритва, обсипва ме с думи, които не бих повторил.

Сюзан все още е с чантата и торбата на рамо. Бръква и вади лепенките.

— Не закачай мама.

Аманда ме напада изотзад, блъска с юмручета, които едва усещам. И все пак се чувствам като злодей.

Сюзан минава с лепенките от другата страна на плота.

— Дръж я здраво.

— Не, недей — възразявам аз.

Завъртам Джесика толкова бързо, че не успява да посегне.

Сега тя стои срещу мен. Опитва се да плюе, но устата ѝ е пресъхнала. Сграбчвам я за ръцете над лактите и притискам с бедро коленете ѝ.

— Нека да ѝ върже ръцете отзад — предлага Сюзан.

— Не.

Този вариант вече отпада. Не можем да вържем Джесика и да я оставим. Поглеждам я в очите.

— Чуй ме. Имам време да го кажа само веднъж. Хората, които чакаш, идват да те убият. Разбираш ли ме? Ще убият и теб, и всички, които заварят.

Озъртам се към Аманда, която ме е заобиколила и сега се притиска до майка си.

— Кои сте вие?

— Няма значение.

Тя вече е съобразила.

— Работите за баща ми, нали?

— Трябва само да знаеш, че не работя за Естебан Онтаверос.

— Естебан?

— Няма време за приказки — казвам аз.

— Защо да ти вярвам? Искаш само да ми вземеш детето.

— Ако искахме това, вече щеше да лежиш вързана на пода — намесва се Сюзан.

— Защо съм му на Естебан? На никой нищо не казах.

Има предвид властите.

— Може би го е страх от онова, което имаш да кажеш.

— Останем ли още няколко минути, можем да питаме него — казва Сюзан.

Тук е права.

— Как ме намерихте?

— Нямаме време за разговори.

— Не може да е той — казва Джесика. — Обадиха ми се хората на Суейд.

— Суейд е мъртва.

Виждам как я разтърсват тръпки. Погледът ѝ става замаян, сякаш са я ударили по главата.

— Убиха я преди три месеца — добавя Сюзан. — Имаше го във всички вестници. Не ги ли четеш?

— Дотук не достигат.

Тя вече не се бори. Разхлабвам хватката около ръцете ѝ. Отдръпвам се само на десетина сантиметра. Аманда използва възможността да се притисне още по-плътно до майка си.

— Ами телевизорът? — кимвам аз към масата.

— Сателитната чиния е строшена. Хващам само испански канали.

— Разпозна ли гласа на човека, който ти се обади? — пита Сюзан.

Джесика поклаща глава и се озърта, сякаш търси отговор от кухненските стени.

— Кога се обади? — питам аз.

— Тази сутрин.

— Кога?

— Не знам. Може би към единайсет. Малко преди обяд.
Ясно е, че не са се обадили от града. Щяха вече да бъдат тук.

— Няма време за приказки.

Хващам Джесика за ръката и я блъскам към изхода. Тя спира и ме поглежда.

— Кой уби Суейд?

Не казвам, че обвиняват баща ѝ.

— Естебан? — пита тя.

— Така предполагам. Търсил е теб.

— О, мамка му. — Джесика поглежда Аманда. — Трябва да бягаме. Да се измъкнем оттук.

Най-сетне го осъзнава. Проумяла е истината.

Разсеяно вдигам от пода падналата чекова книжка. Опитвам се да я подам на Джесика, но тя вече изтласква Аманда през вратата.

— Колата е надолу по задния път — казвам аз.

Джесика грабва един сак от креслото в хола. Сюзан носи чантата си и плажната торба. Изведнъж се сеца, че е оставила лепенките на кухненския плот. Изтичва назад.

— Остави ги.

Блъскам я към хола пред себе си и хвърлям последен поглед към часовника, докато е светло. Ако Джесика ги е чакала половин час след нас, значи закъсняват.

Изтичваме през дневната и изскачаме навън, без да си правим труда да затворим вратата. Продължаваме по пътеката покрай сградата. Сюзан е начело. Някак е успяла да хване ръката на Аманда. Детето бяга с всичка сила, напруга крачета да не изостане. Избутвам Джесика пред себе си, за да я виждам. Тя има проблеми с високите токчета.

Изминали сме по черния път около двајсет и пет метра, една четвърт от разстоянието до резервоара и джипа, когато под нас изведнъж проблясват лъчите на фарове. Прахът от нозете ни увисва в светлината като искрящ дим. Преди да помръднем, двата лъча падат върху нас.

Шофьорът се поколебава. Колата рязко спира. Стои така с включен двигател и прицелени насреща ни фарове. За секунда си мисля, че може би просто са сбъркали пътя и търсят къде да направят обратен завой.

Внезапно гумите вдигат облак прах и чакъл. Колата полита към нас.

Инстинктивно разбираме. Сюзан е първа; тя се обръща и хуква нагоре по пътя, влачейки детето със себе си. Спира, опитва се да вдигне Аманда, но няма толкова сила. Аз хващам Сюзан за лакътя, блъскам я към къщите и поемам момиченцето.

Тичаме обратно. Джесика изостава, обувките ѝ не са за такъв път.

Докато достигнем паркинга, колата — стар черен кадилак — вече е отминала резервоара и се носи с рев нагоре по пътя. Джесика е на десетина крачки зад нас. Пускам Аманда долу. Сюзан я хваща за ръка и побягва по пътеката към сградите. Аз чакам Джесика. Тя ме догонва. И ние хукваме по пътеката. Хващам я за ръката. Без да мисли, Джесика завива към номер три.

— Не — казвам аз. — Не нататък. Оттам няма изход.

Втурваме се по терасираната пътека, прескачайки през две-три стъпала. Джесика пада пред мен. Едва не се препъвам в нея. Ожулила си е коленете, но почти не спира. Подскача на единия крак, после на другия, смъква обувките и ги захвърля в храстите. Сега е боса, попъргава. Добираме се до нивото на басейна, продължаваме към гаражите, където догонваме Сюзан и Аманда.

Спираме за секунда да си поемем дъх. На хълма над нас се затръшват врати на кола. Преброявам три. После още една. Значи са поне четирима. Чувам тропот на мъжки стъпки.

— Vamos.

Идват по пътеката.

Пак побягваме, този път към улицата под дървената табела LAS VENTANAS DEL CABO. Изтичваме до ъгъла на антикварния магазин, откъдето аз и Сюзан за пръв път зърнахме къщите тази сутрин. Кварталът е тъмен. Няма отворени магазини, няма признаци на живот. До туристическата зона има поне още четири пресечки. А най-близката спирка на таксита е още по-далеч.

Минаваме тичешком под верандата, заобикаляме магазина, слизаме по три стъпала и прекосяваме към площада.

Аманда едва се държи на крака. Детето е задъхано, объркано и уплашено. Мятам я на рамото си и хуквам надолу покрай площада. Сега Сюзан е изостанала най-отзад, все още с чанта и торба на рамо.

Прекосяваме улицата под площада. Само още две пресечки, все надолу. Ако успеем, ще се изгубим в тълпата туристи.

Аз тичам, подскачам с Аманда, главата ѝ се подмята на рамото ми. Съсредоточил съм цялото си внимание върху стръмната улица, която завива надясно. Пътят е коварен, каменните стъпала изникват ненадейно от мрака. Подредени са като за бягане с препятствия — заемат само по половин метър от двуметровата ширина на тротоара. Останалото е стръмнина, без парапет и почти без осветление. Не внимава ли, падаш от един метър височина върху коравото бетонно платно.

Мъча се да наблюдавам стъпалата, затова поглеждам напред едва когато стигам долу. И тогава ги виждам на следващата пресечка. Онзи откъм нас току-що е затръшнал лявата предна врата и пресича улицата. Другият заобикаля пред колата.

Мъчат се да изглеждат като туристи, правят се на разсеяни въпреки черните костюми и ризи. Може би просто двама местни биячи. Но единият проваля работата. Поглежда ме в очите.

Мигновено разбира, че съм го познал. Това е шофьорът, човекът зад волана на циклопа от онова нощно преследване.

Щом осъзнава това, двамата побягват насреща. Единият бръква под сакото. В ръката му се появява пистолет. Аз съм застинал намясто. По стълбите долита Джесика, после Сюзан едва не ни поваля.

Сюзан се опитва да бяга по-нататък. Хващам ръката ѝ да я спра, сетне разбирам, че това е единственият ни шанс — тясна странична уличка на двайсет метра по-долу. Хукваме право към двамата мъже.

Единият спира, хваща пистолета с две ръце и се прицелва.

— Залегнете!

Едва не изпускам Аманда на тротоара. Клякаме зад паркираните коли, прегърбваме се и продължаваме напред.

Стрелецът губи целта, колебае се, после отпуска пистолета и пак побягва.

Стигаме до пресечката преди тях. Сега пътят за бягство е само напред. Тичам с Аманда на рамото.

Отпред по улицата виждам туристи. Неоновы реклами, ограда двор и врата към ресторант. Отнякъде долита музика.

Джесика е пред мен. Забавя крачка, обзета от измамно чувство за сигурност. Тия хора са обучени да убиват и ще го сторят на всяка цена.

— Не спирай.

Преди да довърша, един куршум рикошира на педя от главата ми, след част от секундата чувам и изстрела като приглушен фойерверк. Никой не му обръща внимание. Тълпата пред нас продължава да крачи. Хората влизат и излизат от магазините.

Втурваме се през улицата към двора на ресторанта с неоновата реклама. Отпред един човек с национална бяла памучна риза, каквито мексиканците носят по сватби, поздравява клиентите и им отваря вратата отвътре. Забелязва как тичаме към него и зяпва от изненада. Сигурно му е чудно защо се потим в такава топла лятна нощ.

Тази мисъл съвпада с трясък във въздуха — един куршум е преминал звуковата бариера край ухото ми. По лицето на портиера се изписва тъпо недоумение. Внезапно над дясното му око изниква съвършено кръгла черна дупка. След това бликва кървав поток и превръща лицето му в пурпурна маска. Пукотът на изстрела ни настига тъкмо когато той подгъва колене. Рухва на каменните плочи като чувал и сгърченото му тяло прегражда затворената порта.

Млада жена на една от масите в двора осъзнава какво е станало. Тя изпищява, други клиенти се обръщат. Из двора настава паника. Хората бягат, събарят столове, блъскат се в маси. Един голям чадър се прекатурва и почва да се търкаля.

Аз отчаяно блъскам с рамо желязната порта. Нов изстрел. Този път куршумът улучва каменната стена над главата ми. Натискам още по-силно и измествам мъртвото тяло с около половин метър, после портата пак заяжда. Блъскам Аманда през процепа.

— Бягай.

Тя стои и ме гледа, вцепенена от страх.

Сюзан и Джесика се промъкват след нея. Сюзан сграбчва детето за ръката, едва не го поваля и побягва към ресторанта. Джесика хваща другата ръка на Аманда.

Провирам се и поглеждам падналия човек. Изцъклените му очи са застинали в мъртвешки транс. Нищо не мога да сторя, затова използвам трупа. Затварям портата и я затискам с него. Нов куршум профучава наблизо.

Навлизам навътре в двора, извън огневата линия. Наоколо вече няма жива душа. Аз се оттеглям последен по стъпала, широки към десет метра като паст на някакъв колосален кит, от чиято утроба бълва

буйна мексиканска музика. Озовавам се в подземен бар-дискотека, озарен от примигващи светлини.

Около входа суматохата е тотална, хората лаят един през друг, за да избягат.

Един от биячите на заведението наднича откъм страничния бар и се чуди какво ли става. Хората повалят маси, тичат към аварийните изходи.

По-навътре паниката се разпростира бавно, приглушена от шума. На дансинга двойките не забелязват нищо, само полюшват прилепени тела в такт с музиката и мигащите светлини, които прелитат по пода.

Сюзан преобръща една маса и кляка с Аманда отзад, Джесика заляга зад тях.

Аз гледам входа и чакам. После тръгвам към трите и изведнъж осъзнавам, че тук не ще намерим закрила.

Единият бияч — метър и деветдесет, съвършено гола глава, сто и трийсет килограма — тръгва към входа.

— Не! — изкрещявам аз през музиката.

Той ме поглежда, сякаш иска да каже: *Ти пък кой си?* Каквото и да е станало вън, ще се справи. Изчезва нагоре по стъпалата и след секунди чувам три-четири бързи изстрела, почти недоловими сред тътнещата музика. Трупът му се търкулва обратно. Дансингът опустява. Хората изчезват, сякаш потъват в стените. От двамата бармани изведнъж няма и помен.

Джесика ме поглежда.

— Те искат мен. Вземете Аманда и бягайте.

— Не — проплаква Аманда.

— Зад бара — казвам аз.

Плотът е дълъг, извит успоредно с извивките на стената. Няма къде другаде да се скрием.

Джесика не помръдва, но Сюзан грабва детето. Ръката на Аманда се заплита в дръжките на плажната торба и Сюзан отделя секунда, за да ги смъкне от рамото си. Тогава ги виждам.

— Бягайте! — виквам аз и преставам да им обръщам внимание. Мозъкът ми работи трескаво.

Джесика се опитва да спори. Блъскам я към бара.

Най-сетне тя отстъпва подир Сюзан. Двете лаят на четири крака по открития под.

Бръквам в торбата, грабвам малката хавлиена кърпа и бутилката с етер. На пода се търкаля плоско кибритче, изхвъркнало от някой паднал пепелник. Прибирам го в джоба си.

Мъча се да завъртя капачката на шишето. Тя не помръдва. Омотавам я с кърпата и опитвам отново. Този път се разхлабва. Развинтвам само един оборот, после предпазливо слагам отгоре кърпата, извърщам лице, за да не вдъхвам изпаренията и изтичвам приведен към стъпалата. Бягам по широка дъга отстрани, за да не се превърна в мишена, и накрая прилепвам гръб за стената до единия край на просторното стълбище.

В подножието има десетина метра открито пространство. До нивото на двора са само четири стъпала. Единият убиец стои горе точно в средата. Виждам го осветен изотзад от лампите в двора. За щастие той гледа към мрачна пещера, пронизвана от проблясъците по дансинга. Музиката продължава да гърми.

Сега или никога. Развинтвам капачката и я захвърлям, после се обръщам, махам кърпата и побягвам към другия край, оставяйки подир себе си димящо поточе от етер.

Онзи стреля. Неточно. После пак. Включва се и приятелят му. Куршумът улучва пода, където съм бил само преди крачка. В мигащите светлини ме виждат като серия от застинали снимки.

Стрелят още веднъж по трептящия образ, но вече е късно. Добрал съм се до другата страна и стоя с гръб към стената недалеч от края на бара.

Двамата търсят ново място за прицел. Чувам стъпките им по каменните стъпала горе. Единият праща три куршума в стената над главата ми и наоколо се разхвърчава мазилка. Осигурява огнево прикритие, докато другият слиза откъм моята страна. Чувам дъха му зад ъгъла.

Откъм двора се раздават още гласове. Стрелецът горе разговаря с някого. Разбирам, че техните съучастници от хълма най-сетне са ни открили. Значи стават най-малко шестима. Прегрупират се. Последна атака.

Бръквам в джоба си за кибрита. Разтръсквам бутилката. Увита е в кърпата, но усещам, че остават около два пръста на дъното.

Опускам се на коляно и внимателно разливам остатъка на тънка струйка. Изтръсквам последните капки, после се сгушвам зад бара.

Едва удържам кашлицата от етера. Замаян съм, всичко ми се замъглява.

Чувам стъпки надолу. С кибрит в едната ръка и шише в другата аз се надигам на колене и мятам бутилката напред. Обсипва я град от куршуми, блясъците на дискотеката сякаш изведнъж се пренасят на стълбището. Двама стрелци се очертават на входа.

— Пол!

Чувам вика на Сюзан и се обръщам. Джесика тича по открития под. Аманда бяга след нея.

Джесика усеща това, обръща се и спира.

— Не!

Отгоре пак започват да стрелят.

Пламъчето на клечката улучва струйката етер точно когато куршумите се впиват в Джесика.

Син пламък прелита в дяволски танц по пода и разпалва огнена топка, която обгаря лицето ми, докато взривът ме отмята по гръб зад бара.

Прокънтятват ужасяващи писъци. Единият убиец се гърчи и подскача към края на бара. Когато се появява пред погледа ми, той вече е жива факла. Рухва едва ли не върху мен. Запълзявам назад по гръб, усещайки как нещо изсмуква кислорода от дробовете ми, от цялото грамадно помещение.

Преобръщам се и продължавам да лазя под гъстия дим към другия край на бара. Там заварвам Сюзан, просната върху Аманда, за да я защити.

Навън трещи стрелба, дочувам и автоматични оръжия. Нищо не виждам през димната мъгла и трепкащите пламъци. Другият стрелец е последвал участта на приятеля си, сгърченото му тяло тлее в подножието на стъпалата.

Пълзя по пода към Сюзан и детето. Жегата над главите ни е непоносима, черният пушек — ужасен. Двете с Аманда са зашеметени, но иначе нищо им няма. Заедно пролазваме трите метра до Джесика. Тя лежи с отворени очи, диша мъчително и по ноздрите и устата ѝ избива кървава пяна. Поглежда Аманда, усмихва се, сетне очите ѝ застиват в унеса на смъртта.

Издърпвам я към стъпалата под niskия свод от дим. Сюзан ни следва на четири крака и се опитва ту да спре кръвоизлива от раните, ту да прави на Джесика изкуствено дишане уста в уста, бършейки кръвта от устните си. Аманда се е вкопчила в ръката на майка си. И двамата със Сюзан знаем, че всички усилия са напразни. Но не можем да спрем заради Аманда.

Минават почти десет минути, докато някой отваря врата в дъното. Течението започва да изкарва пушека от мрачната пещера.

Музиката гърми все тъй оглушително, блясъците озаряват дима като мълнии сред ураган. Когато влизат, мексиканските полицаи ни държат на прицел, докато се уверят, че нямаме оръжие. После бързо ни извеждат от сградата, където продължава издирването. За мен остава неблагоприятната задача да откъсна Аманда от безжизненото тяло на майка и.

Докато нося детето нагоре, за момент губя Сюзан от поглед. Когато се обръщам, тя пак е на колене, сякаш се е препънала в димящия труп на някой от убийците. Отскача с отвращение настрани и побягва като от кошмар към двора.

Стрелбата отвън е била на агенти от мексиканската съдебна полиция. Също като кавалерията те пристигнали в последния момент. Между тях забелязвам две познати лица — агентите, които Мърфи ми представи в онзи ресторант като Джак и Боб.

Стоим навън и гледаме как от дискотеката излиза пушек, а зад полицейските заграждения се натрупва тълпа. Джак ми разказва как от дълги дни насам дебнели Онтаверос. Проследили го до Кабо и били

само на секунди от него, когато във входа на дискотеката избухнала огнена топка.

Агентът ми прави знак да го последвам към редицата трупове, покрити с одеяла.

Така нареченият Боб дръпва едното одеяло. Човекът отдолу лежи по гръб, с изпънати ръце.

— Запознайте се с Естебан Онтаверос — казва агентът. — И двама от неговите наемници. Без да броим онези, които изпекохте вътре.

Едно от телата е на Джесика Хейл.

Пристигат пожарникарите и потушават последните пламъци по няколко обгорели греди над входа, където температурата на взрива е била най-висока.

Мексиканските власти вече са ни разпитали. Не споменахме за намерението си да отвлечем Аманда. Казахме, че само сме я издирвали. Изглежда, че ни повярваха. Сюзан им показва завереното копие от решението за родителските права. След като видяха нейните служебни документи и чуха няколко добри думи от нашите агенти, полицаите ни предадоха под опеката на американския консул. За мексиканската полиция наставка същинска правозащитна фиеста, макар че е загинал и техен човек. Убили са един от най-знаменитите наркобарони в страната. Тукашната преса има да гърми седмици наред.

Пет часа по-късно отново сме в Сан Диего заедно с Аманда. Мери ни посреща и се разиграва сцена, която би затрогнала дори камък.

Във вторник сутрин отново съм в съда. Джона все още лежи в болницата, макар че е ободрен и бързо се поправя. След завръщането на Аманда отново има за какво да живее. Тя вече го навести на два пъти и от вчера той сяда в леглото.

Джона потвърди онова, което изрече неволно, преди да припадне в съда — че отдавна е изхвърлил пистолета на Джефърс зад борда. Казва, че се отървал от него, защото не го искал нито на яхтата, нито у дома си. Аманда непрекъснато водела приятели и Джона почвал да се тревожи от опасностите на детското любопитство.

Днес ние с Хари се опитваме да направим първата крачка към приключване на съдебния кошмар. Предлагаме нови доказателства.

Райън е бесен, твърди, че така и не съм разкрил нито доказателствата, нито свидетелите си.

Но Пелтро е верен на предишното обещание, че ако успее да докаже връзката с Онтаверос, мога да го използвам в защитата. Предлагането на доказателства е чисто писмена работа и може да стане без присъствието на обвиняемия. През цялото време Пелтро държи заседателите под ключ в един мотел нощем и в съдебната им стаичка денем. Не е ясно докога може да продължава.

Той ме пита за здравето на Джона. Казвам му, че не знам; ще трябва да питам лекарите.

Райън има сериозен проблем с текущите събития в Кабо. Джесика може и да е мъртва, но днес никой не отрича, че Онтаверос я е издирвал. Отделът за борба с наркотиците няма да позволи на двамата агенти да се явят пред съда. Но ни пратиха човек от специалния отдел на мексиканската федерална съдебна полиция, който цели две години с изумително упорство преследвал Онтаверос.

Лейтенант Ернесто Лопес Сантес е ветеран с осемнайсетгодишен стаж в мексиканските войни срещу наркотика. Висок, строен мъж с дълго тясно лице, черна коса и пронизателни черни очи. Говори на испански много бързо, думите просто се леят от езика му, а преводачът напразно се мъчи да му насмогне. Накрая Лопес реши, че английският му може и да не е свършен, но ще свърши по-добра работа.

— Къде научихте английски, лейтенант?

— Escuela — казва той. — Училище. В Халиско.

Целта на нашето предложение е да определим дали защитата може да представи доказателства, че Онтаверос е имал както мотив, така и възможност да убие Суейд.

— Можете ли да ни кажете къде бяхте на осемнайсети, в събота вечерта... тоест преди три дни?

— Ваша светлост, това няма нищо общо с делото — обажда се Райън.

— Предстои да решим дали няма — казва Пелтро. — Говорете.

И той прави на Лопес знак да започва.

— Бях в Кабо Сан Лукас.

— По служба ли?

— Да.

— Можете ли да кажете на съда какво се случи онази вечер?

— Имаше престрелка в ресторант. Загинаха неколцина наркотърговци. И двама полицейски служители.

— Можете ли да ни кажете колко са били престъпните нападатели?

— Да. Петима. Може би повече.

— Петима бяха убити, така ли?

— Да. Туй е вярно.

— Разпознахте ли един от убитите като Естебан Хосе Онтаверос?

— Да.

— Издирваха ли го в Мексико?

Той ме поглежда така, сякаш не разбира въпроса.

— Fugitivo? — пояснява преводачът.

— О, sí. Да. Онтаверос бягаше от правосъдието.

— Ако ви покажа снимка на този Онтаверос, ще го разпознаете ли?

— Може би — казва той.

На подиума пред мен лежи папка. Вътре има няколко копия от една и съща снимка, направени само преди няколко часа. Подавам две на пристава — едно за свидетеля и едно за съдията, после давам трета снимка на Райън, който почва да я проучва старателно.

— Това е увеличена фотография — казвам аз на свидетеля.

Той поглежда и кимва.

— Виждали ли сте я друг път?

— Не.

— В кадъра има няколко души. Ще ви помоля да се съсредоточите върху човека с черното сако на втори план. Онзи с мустаците.

— Откъде имате това? — пита Лопес.

Подминавам въпроса.

— Разпознавате ли този човек?

Веждите му подскочат.

— Да.

— Можете ли да кажете на съда кой е той?

— Естебан Онтаверос.

— Уверен ли сте?

— Да.

Обръщам се към Пелтро.

— Ваша светлост, разполагаме със свидетел, който ще потвърди, че снимката е направена на пристанището Спаниш Ландинг тук, в Сан Диего, същата сутрин, когато Золанда Суейд бе убита.

Онзи подпийнал приятел, който настояваше за един последен кадър с рибата, е направил може би най-ценната снимка в живота на Джона. Видях копията, когато ги донесоха на Мери два дни след ареста на Джона. Полицията ги конфискува като веществени доказателства за рибата меч и бяха включени в прокурорския списък. Но за пръв път ми хрумна, когато видях проснатите тела в двора пред дискотеката. Помолих да ми покажат трупа на Онтаверос. Искан да видя човека, който бе дебнал моя клиент и убил Хоакин Мърфи.

Едва когато се върнах и проучих снимката с лупа, установих твърдо връзката. Онтаверос наистина е дебнал Джона с надеждата да открие следите на Джесика.

— И още нещо...

Раздавам други копия от снимката. Тези не са увеличени, тъй че обхващат целия кадър.

— Ваша светлост, виждате обвиняемия Джона Хейл до рибата меч, чиято кръв вече бе приета за доказателство на обвинението. Разполагаме с фотографски експерти, които могат да потвърдят, че Онтаверос е бил най-много на три метра от рибата, а единственият път за напускане на кея минава точно край нея. Погледнете, тя заема почти цялата ширина.

— Защитата фантазира — казва Райън. — Има ли кръв по Онтаверос на тази снимка?

Обръща се към съдията, но не получава отговор.

Независимо дали кръвта е могла да стигне до колата на мексиканеца, или не, Райън вече има сериозен проблем. Доказали сме присъствието на Онтаверос близо до главната улика. Това обяснява привидно необяснимото и дава почва за основателни съмнения.

Журналистите от първия ред усърдно записват всичко в бележниците.

— Но не съм свършил. Има и друго, на пръв поглед дребничко доказателство, на което не смеех и да се надявам преди седмица.

Лейтенант Лопес, имахте ли вие или вашите хора възможност да претърсите мъртвите нападатели в Кабо Сан Лукас?

Той кимва.

— Да.

— И какво открихте?

— Пистолети. Наркотици. Предимно кокаин.

— А по-специално у един от мъртвите стрелци в дискотеката открихте ли още нещо?

— Открихме пура — казва свидетелят.

Из залата се надига развълнуван шепот.

— Носите ли тази пура със себе си? — питам аз.

— Да.

Той бръква във вътрешния си джоб и когато вади ръка, стиска малко сребристо метално цилиндърче — точно като онова, в което бе пурата, връчена от Джон Брауър на полицаите.

— Ваша светлост, разполагаме с експерт, който е готов да даде показания, че пурата в цилиндърчето е „Монтекристо А“ и че опаковката изобщо не е била разпечатвана. Тази пура съпада напълно с угарката, намерена до трупа на Золанда Суейд.

Този път не избухва шепот, а истински рев.

— Ваша светлост, ваша светлост — опитва се Райън да привлече вниманието на съдията. — Настояваме за възможност да изследваме пурата.

Глъчка и вълнение в залата. Пелтро удря с чукчето. Поглежда свидетеля отвисоко. Заради шума разчитам само по устните му какво казва:

— И сте открили това у мъртвия стрелец в Кабо?

Поне ми се струва, че казва това, а свидетелят кимва.

Не знам дали секретарката го е записала. Всъщност няма значение.

— Елате в кабинета ми — казва Пелтро. — Прекратявам заседанието.

— Ваша светлост, те не могат да обяснят как рибешката кръв е попаднала в колата им. — Райън говори за колата на мексиканците. — Имат ли изобщо кола?

— Не ни трябва кола — казвам аз. — Какво още искате? Може би снимка как Онтаверос стреля по Суейд?

— Обзалагам се, че за час ще ми намерите и това.

— Оспорвате ли автентичността на снимката?

Пелтро се втрещва в Райън. Проблемът на прокурора е, че обвинението вече включи в материалите си снимката на рибата меч, увиснала над кея. Увеличената фигура ясно се вижда и на оригинала.

— Не — отговаря Райън. — Все пак няма доказателства за кървави петна по човека.

— Не можеш да минеш по онзи кей, без да се оплескаш — казвам аз на съдията.

Пелтро вдига ръце в знак да млъкнем и двамата.

— Тук имаме сериозен проблем — казва той. — Поне засега обвиняемият не е в състояние да продължи участието си в делото. Въпросът е докога да чакаме.

Пелтро иска да прескочим спора около доказателствата и да преминем към по-практични въпроси.

Райън най-сетне почва да проумява неизбежното. Цялото му обвинение се разпада. Пелтро не желае да държи заседателите под ключ до безкрайност и търси някакво средно решение.

— Дори да приема възраженията ви за кръвта — казва Пелтро, — какво ще кажете за пурата?

И той се обръща към Райън.

— Искаме да изследваме пурата — заявява Райън.

Още преди да довърши, разбира, че е трябвало да си мълчи.

— Тя все още си е в проклетата опаковка — отсича Пелтро. Сложил е пурата наред бюрото, та всички да я виждаме. — Наистина ли вярвате, че няма да се окаже от същата марка?

Пред такъв скептицизъм Райън няма отговор.

— Можете да изследвате пурата, но ви казвам още сега, че ако не представите крайно убедителни възражения, това ще бъде прието. — Пелтро потупва пурата пред себе си. А колкото до снимката, тя вече е част от материалите.

Аз седя срещу бюрото на съдията и се усмихвам. Ако можех, навярно бих се изкушил да грабна прословутата пура и да я изпуша.

— Разбира се — добавя Пелтро, — ако не искате да прекратят процеса по процедурни съображения.

Предлага на Райън достоен изход.

Аз се надигам на стола. Не съм очаквал това.

— А вие — обръща се съдията към мен. — На вашия клиент изобщо не му трябваха непрестанните тревоги в един съдебен процес, тъй че не ми пробутвайте разни глупости за очистване на доброто му име. Ако не са променили закона след студентските ми години, не можеш да опозориш човек в гроба, а точно това го чака, ако протакате още малко.

Без да кажа нито дума, аз се облягам назад. Нещо ми подсказва, че той е прав. Ако продължим делото, мога да торозя Райън, вероятно дори да го смачкам, но дали Джона ще доживее до края?

Утре сутрин историята ще изскочи във всички вестници — престрелката в Мексико, още една жестока битка срещу царете на наркотика. Само че ще има и местни подробности, връзка с убийството на Золанда Суейд. С обвинението на Райън е свършено и той го знае.

— Ако прекратим процеса по процедурни съображения — казва той, — това трябва да стане само поради неспособността на обвиняемия да продължи.

Райън вече е лапнал въдицата и си търси политически чадър. Така Джона не може да го съди, а за пресата има готов отговор. Не е загубил делото. Просто в светлината на някои доказателства не желае да го възобнови.

Пелтро е съгласен. Поглежда мен. Бих предпочел оправдателна присъда, но знам, че той не може да я издаде.

— Значи се споразумяхме — казва Пелтро. — Да вървим да го запишем в протокола.

Тази вечер чакам Сюзан в „Каса Бандини“ в стария град. Пия маргарита и слушам как мексиканският оркестър прави серенада на млада двойка в другия край на двора.

Лекарите изписаха Джона от болницата. Продължават да следят състоянието му, но смятат, че има само незначителни поражения на сърдечния мускул. Сега е при Мери и Аманда. Мъчат се да заживеят отново както преди.

Миналата вечер ги посетих за един час и разказах за последните минути на дъщеря им, за последния поглед към едно съществуване, което изглеждаше тъй безсмислено. Гледах как по лицето на Джона плъзнаха сълзи и му обясних, че през онази вечер в дискотеката тя бягаше не само заради елементарното оцеляване; бягаше, за да откъсне от смъртта дъщеря си. Може и да бе взела детето от чиста злоба, но накрая пожертва живота си за него.

Местните вестници са пълни с новини за Онтаверос. Макар че освободиха Джона по процедурни причини, прокуратурата вече никога не ще посмее да повтори обвинението. Пресата свърза всички разхвърляни точки по своя неповторим начин — тук-там погрешно, но с крайния извод, че мексиканецът е убил не само Суейд, но също така и Мърфи, и Джейсън Кроу. Пурата у мъртвия стрелец в дискотеката нанесе решаващ удар... същата пура, която Сюзан изпусна върху него на излизане.

Трябваше ми известно време, за да сглобя мозайката. Рядка марка, същата пура. Съвпадението изглеждаше прекалено голямо, докато не осъзнах, че ченгетата така и не конфискуваха онази пура, която ѝ даде Джона. Подозирам, че е лежала на дъното на нейната чанта, все в същото метално цилиндърче, както я получи онази сутрин в кантората.

В напрежението на момента ми се стори, че я виждам да пада върху тлеещото тяло. Грешах. Сюзан откри възможност да потопи Райън заедно с обвинението и я използва.

Дори и да искам, не бих могъл да го докажа. Вече толкова много пръсти са пипали металната опаковка — Лопес, бог знае колко мексикански ченгета и накрая Пелтро. Да се открият ясни отпечатъци от Сюзан би било равносилно на чудо.

Знам обаче, че без тази пура не е ясно дали щях да убедя Пелтро да приеме новите доказателства, или да прекрати процеса.

Пурата беше начинът, по който Сюзан върна на Аманда предишния й живот и прогони черния облак, надвиснал над Джона. Тя си играеше на господ. Джона й подари пура, а сега тя му я върна по свой начин. Това беше нейният път към изкуплението, защото именно Сюзан бе седяла в колата със Суейд в нощта на убийството.

Мина вече седмица, откакто Пелтро прекрати делото. През онзи следобед Райън излезе на стъпалата пред съда и обяви, че правосъдието е удовлетворено и прокуратурата няма да обвини повторно Джона.

Може би само в това сме единодушни. Сигурен съм, че Суейд е била убита при самозащита.

Едва днес вечерта най-сетне обединих всички подробности. Докато се преобличах да дойда насам, разрових гардероба и измъкнах куп дрехи за пране. Случайно докоснах нещо твърдо и плоско в джоба на зацапаните бермуди. Бяха същите, които носех онази вечер в Кабо и още миришеха на дим.

В задния джоб открих чековата книжка, която Джесика хвърли по мен и която по-късно вдигнах от пода. В суматохата просто я пяхнах в джоба си и забравих.

Сега я отворих. Чекът, подписан от Джесика, още беше вътре, неоткъснат от перфорацията. А името на подписа съвпадаше с отпечатаното на корицата — Сюзан Маккей.

И изведнъж всичко ме връхлетя като потоп. Телевизорът в кухнята не само приличаше на откраднатия от Сюзан; беше нейният. Чудех се как Сюзан ги е издирила в Кабо, след като никой друг не успя. Отговорът беше в чековата книжка. Джесика бе използвала в Мексико няколко самоличности, плащайки с чекове на чуждо име и крадени кредитни карти. Беше издала и още един чек на името на Сюзан. Вторият екземпляр още си стоеше в книжката. Чек за последния месечен наем в „Лас Вентанас де Кабо“.

Вероятно Джесика си е мислила, че никой не ще има време да го проследи. Вече е действала по утвърден график, създаден от нея и Суейд още веднага след бягството в Мексико. Предстояло Суейд да я върне в Щатите с нова самоличност и нов живот. Но не знаела, че Суейд е мъртва.

Джесика и Джейсън Кроу са се вмъкнали в дома на Сюзан, но не случайно. Взели чековата й книжка, кредитните карти, телевизора, малкия фотоапарат и още нещо — портативния компютър, който Сюзан използваше за работа. Подозирам, че Суейд е искала точно него и затова ги е пратила в дома на Сюзан. В замяна обещала да помогне на Джесика да отвлече Аманда.

Каквато и информация да е имало в онзи компютър, явно с нея намеците за скандал в съобщението за печата са станали толкова застрашителни, че същия ден да пратят Сюзан на посещение в ателието.

Виждам я да се задава през двора с широка усмивка и великолепна лятна рокля. Ставам. Тя ми протяга ръка и сяда отсреща. Лекичко я целувам по бузата.

— Отдавна ли чакаш? — пита тя. Намества се по-удобно.

— Само няколко минути — казвам аз.

Тя поглежда коктейла ми.

— Имам да наваксам.

Сервитьорът идва и Сюзан посочва чашата.

— Още един такъв.

Още преди човекът да се отдалечи, лицето й изведнъж става мрачно. Трябвало да поговорим за нещо. Било сериозно и засягало *двама ни*.

В един миг се надявам на честност. Може би след всичко сторено Сюзан най-сетне иска да се разтовари от всички тайни на вечерта, когато умря Суейд.

Вместо това тя казва:

— Приех работа в друг град.

Поглеждам я с недоумение. За пръв път съм толкова объркан от жената, която мислех, че познавам.

— Знам, че си изненадан — казва тя. — Но размишлявах дълго. Кариерата ми тук е свършена. Някои хора никога няма да забравят какво направих.

— Какво си направила?

— Знаеш много добре. Казах ти за пистолета на Суейд. Подкрепих те в съда. И онази малка екскурзия до Кабо.

— Всички казват само добро за теб пред вестниците. Наричат те героиня.

Тя поклаща глава.

— Някои просто са принудени да го казват. Но имат дълга памет за онези, които не играят по правилата.

Така е. Политиците са най-нисшата форма на живот в този свят.

Коктейлът ѝ пристига — текила в чаша за пунш. Тя захапва сламката.

Мисля, че чака да я попитам къде е новата работа, но си мълча. Вместо това бъркам в джоба на самото си, вадя нещо и го слагам на масата. Малка книжка със сини пластмасови корици. Банките издават милиони такива всяка година.

Без да изпуска сламката, тя извива леко глава, поглежда настрани и изведнъж проумява.

— О, боже.

По лицето ѝ се борят болка и страх. Не повдига веднага глава, сякаш не смее да ме погледне в очите.

— Откога знаеш? — пита тя глухо, като насън.

— Намерих я тази сутрин.

Сюзан въздъхва дълбоко. Седи и ме гледа, като че се чуди какво ще направя сега.

— Искях да ти кажа — прошепва тя. — Ако знаеш само колко исках да ти кажа.

— Защо не го направи?

— Заради децата. Не можех. Щяха да ме отделят от децата. Да ме пратят на съд. И после в затвора. По-лесно бих се самоубила. — Изрича това, сякаш неведнъж ѝ е хрумвало. — Знам какво си мислиш. Изоставих Джона в тресавището.

Това е единственото, което не мога да ѝ простя.

— Затова се опитах да те упътя във вярна насока — казва тя. — Затова ти казах за пистолета на Суейд.

— Какво направи с него?

— Онази нощ, след като се случи... — Погледът ѝ се замъглява. — Бях обърквана и изплашена. Дори не съзнавах, че пистолетът е още в

колата ми. Подкарах назад към Импириъл Бийч. Когато го видях на пода пред дясната седалка, не знаех какво да правя. Спрях в града и отидох да се разходя по кея.

После пуснала пистолета от края на вълнолома.

— Кога си записа серийния номер?

— Не съм го записвала. — Тя изглежда малко засегната от моето предположение, че в такъв миг на паника би проявила присъствие на духа. — Естествено, знаех, че има пистолет. Не очаквах да арестуват Джона. По-късно пратих един от инспекторите да провери федералните регистри за продажба на оръжие. Знаех, че ще го намери.

— Как умря тя?

— Беше нещастен случай.

— Значи ти е извадила пистолет?

Сюзан кимва и ме поглежда неуверено, пита се откъде знам това. Не съм ѝ споменавал за навика на Суейд да държи ръка в чантата си.

— Трябва да ми повярваш — казва тя.

— Вярвам ти. Защо отиде при нея?

— Тя разполагаше с информация.

— От твоя компютър?

Сюзан кимва и в очите ѝ бликват сълзи.

— Бях ѝ помагала. Дадох ѝ сведения за Дейвидсън.

Непреклонният морски пехотинец биел момчето си и Сюзан го знаела, но била безсилна да му попречи. Дори съдия от друг окръг нямало да отнеме родителските права на колега. Оставала ѝ една надежда — Суейд.

Сюзан осигурила изключително важни сведения, които не били широко обществено достояние. Така Суейд подпомогнала бившата жена на Дейвидсън да опразни банковите му сметки и да изчезне с достатъчно средства.

— Суейд предполагаше, че си е намерила в мое лице доживотен съюзник — казва Сюзан. — Когато не пожелах да ѝ помогна по други случаи, тя прати Джесика в дома ми. Знаеше, че няма да държа финансови сведения за Дейвидсън в службата.

— Портативният компютър — подмятам небрежно аз.

Тя кимва.

— Бях извлякла данни от съдебните архиви. Имах достъп.

Известно време просто седим. Тя дълго ме гледа и накрая пита:

— Какво ще правиш сега?

Усмиввам се за пръв път от началото на разговора.

— Вземи тая чекова книжка и си я прибери в чантата... преди някой да я открадне.

Облекчението е изписано в очите й.

— Работата е в Колорадо — казва тя.

— Сигурно ще ти хареса — отвърщам аз.

Не споменавам за себе си и тя безпогрешно разбира, че няма да я последвам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.